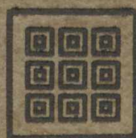
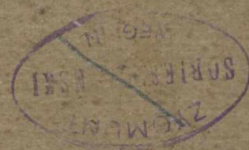

ALBUM POWĄZEK

WARSZAWA. ROK 1915.

ALBUM POWĄZEK

OPRACOWAŁ I WYDAŁ

WACŁAW JEZIOROWSKI

WARSZAWA 1915 ROK.

Дозволено Военною Цензурою, Варшава, 8 мая 1915 г.
Zakłady Graficzne B. Wierzbicki i S-ka w Warszawie.

K. W. Wóycicki „Cmentarzem Powązkowskim" zbudował sobie pomnik, którego czas nie skruszy, Jego pamięci pracę tę poświęcam. = = = = = = = = =

SŁOWO WSTĘPNE.

Nieprzyjazne warunki sprawiły, że liczba pomników, wzniesionych w naszym kraju, znajduje się w stosunku odwrotnym do liczby bohaterów XIX wieku.

Jeżeli nieszczęsne warunki polityczne aż nadto usprawiedliwiają zaniedbanie w dziale budownictwa pomnikowego, to, z drugiej strony, niczem nie wytłumaczona jest obojętność nasza w stosunku do zmarłych wówczas, gdy inicjatywa prywatna ma zupełną swobodę działania.

Mamy tu na myśli nasz piękny gaj cmentarny, Powązkami zwany, kryjący w swem łonie drogie sercu naszemu szczątki poległych w ciągu ostatniego wieku.

Szereg nazwisk, wyrytych na grobowcach, wskazuje, że rozpostarta tu jest przed nami wielka i piękna, częstokroć bolesna i bohaterska, karta naszych dziejów, co zniewala odczuć nierozerwalność łańcucha, łączącego świat żywych z cieniami zmarłych.

Czyż Polak może obojętnie mijać grobowce bojowników, co bezorężni szli w bój życiowy z ideą w duszy, z wiarą w przyszłość?

Niestety, przyznać trzeba, że nietylko nie okazaliśmy czci należnej prochom zasłużonych, lecz, przeciwnie, bezduszną oschłość uczuć i zaniedbanie, skutkiem czego bez śladu zniknęły kamienie grobowe a wiele najstarszych mogił w proch się rozsypało. Pomnik Malczeskiego wali się w gruzy.

Literatura cmentarna prawie nie istnieje. K. W. Wóycicki w roku 1855 ogłosił drukiem trzytomowe dzieło p. t. „Cmentarz Powązkowski". Jest to praca nadzwyczaj ciekawa, obecnie jednak wyczerpana. Wstęp do swego dzieła zakończył Wóycicki następującemi słowy: — „Kronika cmentarza Powązek — to jak otwarta księga, w której zaczynam pierwsze karty: — czas je dalej i obca już ręka zapisywać będzie".

*W myśl powyższej apostrofy postanowiliśmy opracować dzieje Powązek od r. 1855-go. Lecz materjał, nagromadzony przez 60 lat, okazał się zbyt obfity. I gdybyśmy chcieli wywiązać się z zadania z całą skrupulatnością, na jaką tak ważny temat zasługuje, zmuszeni bylibyśmy wydać wielotomowe dzieło, na co nie pozwalają przeszkody materjalne. Chcąc jednak choć w drobnej części uczynić zadość dotkliwemu brakowi, dającemu się odczuwać w tym dziale piśmiennictwa, postanowiliśmy zilustrować możliwie największą liczbę pomników, dołączając życiorysy osób, spoczywających na cmentarzu *).*

Wóycicki w dziele swem, skarżąc się gorzko na brak poparcia ze strony społeczeństwa, pisał: ...Przyznać muszę, że od spółczesnych nie otrzymałem nawet żadnych informacji, dotyczących cmentarza i pochowanych na nim osób".

**) Pisząc życiorysy aktorów, posiłkowaliśmy się „Pamiętnikami starego aktora" W. Krogulskiego.*

Ze swej strony dodać musimy, że nie tylko nie uzyskaliśmy znikąd poparcia, lecz, przeciwnie, zewsząd stawiano nam przeszkody. Niektórzy właściciele grobowców pragnęli bardzo, aby ich pomniki zilustrowano w „Albumie", ale nawet posiadanej fotografji pomnika użyczyć nam nie chcieli. Inni znów nie potrafili wskazać miejsca, gdzie pochowano ukochanych ich przodków. Jeszcze inni oświadczyli cynicznie, że nic ich Powązki nie obchodzą, gdyż z zasady unikają smutnych tematów. Nie brakło i takich, którzy przez swe lekkomyślne zlecenia narażali nas na dotkliwe straty. Nie możemy pominąć milczeniem tych objawów obskurantyzmu lub niezrozumienia spólnych zadań. A wszakże są obowiązki nawet bez zobowiązania. Mimo wszystko jednak, a może nawet wbrew wszelkim przeciwnościom, zamiar nasz postanowiliśmy wykonać i wykonaliśmy.

Pytano nas niejednokrotnie, zkąd zaczerpnęliśmy asumpt do podjęcia takiego wydawnictwa. Odpowiemy szczerze: włoskie „Campo Santo" wzniecilo w duszy naszej uczucie zazdrości. Włoch nazywa swój cmentarz świętem polem, a wyrazy te nie są jedynie dźwiękiem pustym. Włosi otoczyli zmarłych czcią godną świętości. Jeżeli dla wolnego narodu cmentarz jest miejscem czcigodnem, dla nas ma on znaczenie stokroć podnioślejsze: tam bowiem jedynie mogliśmy stawiać pomniki naszym zasłużonym. Śmierć obdarza nas pierwszą trumną, a zapomnienie drugą — metalową, najtrwalszą. Czyż jednak wolno nam zapomnieć tych naszych wielkich przodowników kultury, którzy do skarbca duchowego narodu dołączyli promienną przędzę swoich myśli i uczuć kwiaty nieśmiertelne? Pod czarownem niebem włoskiem, gdyśmy zwiedzali Campo Santo, wstyd i żal napełniał duszę na myśl o naszych grobowcach, ginących w zapomnieniu.

Włoskie cmentarze pokrywa imponujący baldachin sztuki, z naszych zaś mogił przyświeca monstrancja promiennym blaskiem zasługi, poświęcenia i męki za ideały ojczyste, światłością wiekuistą olśniewając pokolenia. Błądząc śród zacisza cmentarzyska powązkowskiego, odczytując napisy grobowcowe, olśnieni ogromem prac, trudów i poświęceń tych, co tu spoczęli, odczuliśmy olbrzymią wyższość majestatu naszych, częstokroć skromnych, mogił, pod omszałą patyną wieku kryjących szczątki bohaterów ducha i czynu.

Jeżeli włoskie cmentarze natchnęły nas myślą podjęcia tego wydawnictwa, to dopiero widok Powązek myśl naszą skrystalizował i w czyn przyoblekł. Prawnuczka ś. p. Melchiora Szymanowskiego, założyciela cmentarza Powązkowskiego, opowiadała nam, że, po ogłoszeniu drukiem dzieła Wóycickiego, na cmentarzu tym wiele się zmieniło na lepsze, że ówczesny zarząd cmentarny zaczął zaprowadzać pewien ład w chaosie pomników, kierując się wskazaniami Wóycickiego.

Czulibyśmy się szczęśliwymi, gdyby nasz „Album Powązek" sprawił taki cud, że dozór cmentarny rozpostarłby opiekuńcze skrzydła nad całym cmentarzem, nie wyłączając grobów osieroconych, a społeczeństwo zaniechało stawiania bezsensownych, szablonowych, bezwzględnie brzydkich, częstokroć niesmak budzących, pomników.

Świadomi tego, że księga nasza daleka jest od ideału, wyrażamy szczery żal, że, mimo przejęcie się sprawą i pjetyzm, z jakim podjęliśmy pracę, nie zdołaliśmy może opromienić jej aureolą blasków tak świetnych, na jakie w istocie zasługuje.

W. JEZIOROWSKI.

POWĄZKI.

Nazwa Powązek datuje się od XV wieku. Janusz, książę Mazowiecki, w przywileju swoim z roku 1408 wspomina wieś Powązki. W roku 1765 wieś ta zaliczona była do Starostwa Warszawskiego. Wówczas na miejscu dzisiejszego cmentarza rozciągało się piaszczyste pole. W roku 1790, kiedy Powązki stały się cmentarzem, miały obszaru tylko 349 łokci długości i 178 szerokości. Dzisiejszy obszar Powązek wynosi przeszło 2 włóki. W początkach swoich leżały one zdala od miasta, powoli Warszawa zbliżała się do cmentarza, a ten się rozprzestrzeniał.

Myśl założenia cmentarza poza miastem zawdzięczamy Zgromadzeniu Księży Misjonarzy, którzy zaczęli zbierać materjały do budowy w r. 1745. Przedtem chowano zmarłych w środku miasta przy kościołach: Św. Jana, Św. Jerzego, Panny Marji i Św. Krzyża. W roku 1790 dn. 4 listopada Melchior Szymanowski z Bronisz, starosta klonowski, darował 6902 sążnie kwadr. gruntu pod cmentarz zamiejski; król zaś wystawił swoim kosztem tegoż roku kościół, pod wezwaniem Ś-go Karola Boremeusza, i murem wokoło oprowadził. Księgi cmentarne, w porządku utrzymywane, datują się dopiero od r. 1836; prowadzone były po polsku do r. 1870, odtąd zaś w języku urzędowym. Od r. 1790 do 1854 przyjęły Powązki w swój obrąb przeszło 200,000 zmarłych. Od r. 1854 do 1915 pochowano tu zmarłych 312,631.

Z poniżej zamieszczonego wykazu widzimy, że z chwilą otwarcia wielkiego cmentarza św. Wincentego na Bródnie w r. 1879 liczba pogrzebów na Powązkach już po kilku latach zmalała pięciokrotnie.

W roku	1854	było pogrzebów	8991
"	1855	"	10759
"	1856	"	7248
"	1857	"	5860
"	1858	"	6263
"	1859	"	6101
"	1860	"	6438
"	1861	"	7070
"	1862	"	7292
"	1863	"	7561
W roku	1864	było pogrzebów	5337
"	1865	"	6162
"	1866	"	7157
"	1867	"	8293
"	1868	"	8094
"	1869	"	6876
"	1870	"	7372
"	1871	"	6946
"	1872	"	8382
"	1873	"	9078

W roku	1874	było pogrzebów	8137
„	1875	„	7797
„	1876	„	8510
„	1877	„	9006
„	1878	„	10701
„	1879	„	7944
„	1880	„	9771
„	1881	„	9861
„	1882	„	10000
„	1883	„	8584
„	1884	„	8487
„	1885	„	7546
„	1886	„	7110
„	1887	„	7028
„	1888	„	3982
„	1889	„	2270
„	1890	„	1881
„	1891	„	1453
„	1892	„	1484
„	1893	„	1354
„	1894	„	1125
W roku	1895	było pogrzebów	1272
„	1896	„	1210
„	1897	„	1258
„	1898	„	1362
„	1889	„	1404
„	1900	„	1435
„	1901	„	1393
„	1902	„	1496
„	1903	„	1570
„	1904	„	1636
„	1905	„	1652
„	1906	„	1757
„	1907	„	1625
„	1908	„	1646
„	1909	„	1656
„	1910	„	1650
„	1911	„	1724
„	1912	„	1725
„	1913	„	1885
„	1914	„	1964

Ogółem do chwili obecnej spoczęło na cmentarzu Powązkowskim 512,631 zmarłych, w tej liczbie niemały *zastęp ludzi zasłużonych, z których większa część nawet najskromniejszych pomników nie ma.* Sprawiedliwość nakazuje przyznać, że obecny zarząd cmentarza otacza należytą opieką miasto umarłych. Niestety, nie można tego powiedzieć o poprzednich zarządach, których karygodne niedbalstwo doprowadziło do ruiny i zupełnej zagłady liczne mogiły najwybitniejszych mężów.

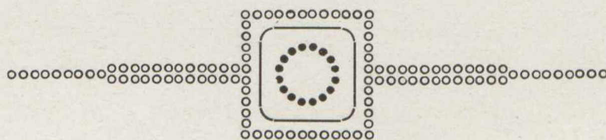
Na przyszłość, jeżeli pragniemy zabezpieczyć groby od samowoli jednostek, powinniśmy utworzyć „Towarzystwo konserwacji Powązek," działające na mocy statutu. Do zarządu cmentarnego, prócz obywateli miasta, powołani być winni artyści i architekci, których obowiązkiem byłoby czuwanie nad planowością i artystyczną stroną budowli.

Drogie sercu naszemu pamiątki zaginęły.
Miejsca po nich sprzedano innym osobom.

Zwracamy się więc do wszystkich Czytelników z gorącą prośbą, aby, w razie posiadania wiadomości o mogiłach pamiątkowych, zechcieli dać znać o nich pod adresem naszego wydawnictwa.

ŻYCIORYSY.

Jak w Panteonie rzymskim obok „dii maiores" byli „dii minorum gentium", tak i w panteonach narodowych obok rzeczywiście wielkich stoją ludzie mniejszej miary.

Za przykładem Wóycickiego nie segregowaliśmy zmarłych na mniej lub więcej zasłużonych, ilustrując pomniki, które z jakichkolwiek względów zasługują na upamiętnienie.

Projekt artysty-rzeźbiarza A. Olesińskiego.

JERZY ALEKSANDROWICZ.

1819 † 1894.

Nauczyciel wielu pokoleń, pracownik pilny i wytrwały, zszedł z niwy, z której kłosy zbierał aż do zachodu dni swoich. Imię jego pozostanie w sercach i ustach długiego szeregu potomnych. Wspomną go z wdzięcznością przyrodnicy i ziemianie, uczący się i nauczający, historycy piśmiennictwa i wszyscy ci, którzy nie zapominają cichej, uczciwej, a bogatej w owoce, pracy na wielu polach zasługi społecznej.

Dane mu było przez pół wieku przeszło pracować wśród swoich. Nauczał w sześciu różnych szkołach. Żadna praca wspólna nie obchodziła się bez jego udziału. Niejednej ważnej instytucji był inicjatorem. Bliżsi, czy dalsi szli do niego po radę i pomoc. Dla wszystkich znajdował w pogodnym umyśle miłe słowo, słodkim okraszone humorem, w dobrem sercu chęć przychylną, gotową do przysługi. Na grobie twórcy ogrodu Pomologicznego można położyć koronę z nieśmiertelników. Cześć i spokój jego pamięci!

Na pomniku czytamy napis: „Sercem, myślą i czynem służył ziomkom i krajowi".

Kwatera **62.**
Szereg **5.**

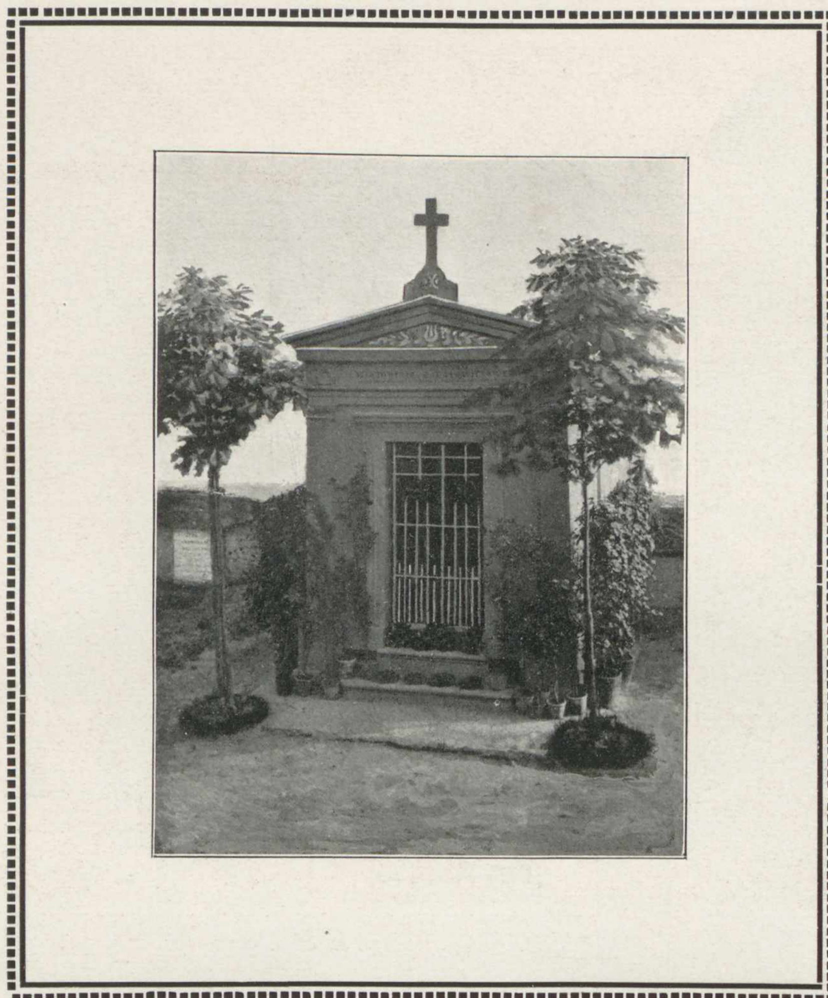
Pomnik ufundowali koledzy.

KAZIMIERZ BARANOWSKI.

1819 † 1862.

Kazimierz Baranowski był synem lutnika i fabrykanta instrumentów muzycznych. W ósmym roku życia wystąpił z własnym koncertem i okazał nadzwyczajny talent. Kształcony umiejętnie przez nauczyciela Oleśkiewicza, robił szybko postępy i już w 16-tym roku życia był szefem orkiestry Teatrów warszawskich aż do dnia śmierci, która nastąpiła w 43-cim roku życia. Złotego serca i nadzwyczajnej ofiarności, na którą środki materjalne mu pozwalały, umiał zaskarbić sobie ogólną miłość Warszawy, uwielbiającej go zarówno za jego talent, jak i prawy charakter.

Aleja katakumbowa
Filar **42**.

Pomnik ufundowała publiczność warszawska.

WIKTORYNA BAKAŁOWICZOWA.

1839 † 1874.

Fenomenalny ten samouczek sztuki scenicznej, co prawda z dynastycznej teatralnej rodziny Szymanowskich pochodzący, siłą talentu i pracy wybił się na pierwszorzędne stanowisko w dziale komedji. Bakałowiczowa była zjawiskowo ponętną naiwną, a później wyborną charakterystyczną. W epoce wodewilów artystka była wprost niezrównana. Nawet do wyżyn dramatu wzniosła się, grając w sztukach Słowackiego. Po za teatrem świat dla niej nie istniał. Śmierć przedwczesna usunęła ją z areny życia z wielką krzywdą dla sceny.

Kwatera 1.
Pod murem.

Pomnik znajduje się w zaniedbaniu.

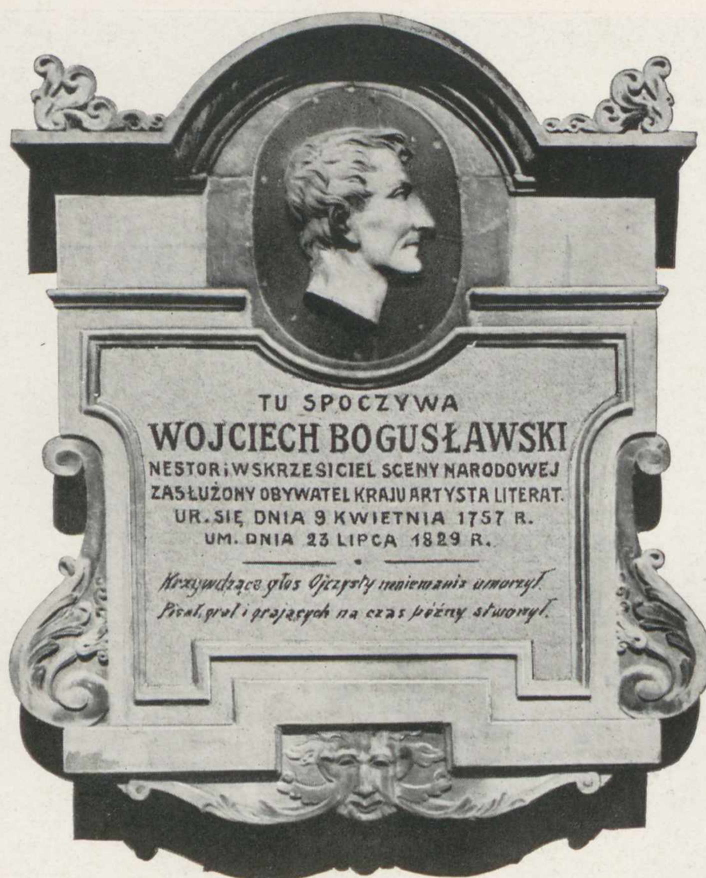
TEKLA BĄDARZEWSKA.

1834 † 1861.

Tekla Bądarzewska (z męża Baranowska). Utalentowana ta artystka napisała spory tom różnych kompozycji choć w jednolitej formie. Dziwna rzecz, iż tylko jedna z nich, mianowicie: «Modlitwa dziewicy», cieszy się tak wielkiem powodzeniem: począwszy od Warszawy aż do Sydney (gdyż i tam to wydanie widzieć można) wszędzie nie schodzi z repertuaru popisów salonowych i wszędzie jednakowo się podoba.

Dziwne także, iż pozostałe jej kompozycje, aczkolwiek ładne, bo mające i pewien podkład uczucia, i zręczną formę, pomimo tych zalet, są stale pomijane. Czyżby los kompozycji, jak i ludzi, tylko od szczęścia zależał?

Kwatera **181**.
Szereg **1**.

Projekt artysty-rzeźbiarza T. Czajkowskiego.

WOJCIECH BOGUSŁAWSKI.

1757 † 1829.

Wojciech Bogusławski słusznie ojcem sceny naszej jest zwany, bo choć ona lata całe przed nim istniała, ale była to raczej wegetacja, a nie życie, które on dopiero wskrzesił siłą niezłomnej woli, zamiłowaniem, wiedzą, poświęceniem się idei.

Mianowany przez króla dyrektorem teatru, mężnie i wytrwale walczył z piętrzącemi się tysiącznemi trudnościami, stawianemi nawet przez rodaków, którzy go za utopistę uważali, wierząc tylko w to, co z nad Sekwany lub z Włoch do nas przybywało. Ignorowali jego pracę, paraliżując ją ironją i lekceważeniem. Były to srogie ciosy, godzące w obywatelską pierś jego. Po całych latach goryczy i zawodów zapewnił istnienie sceny polskiej i to w dwóch kierunkach: dramatu i opery. To też, czcią powszechną otoczony, usunął się dopiero wówczas, gdy silne podwaliny dał instytucji, w którą istność całą włożył. Spełniwszy tyle, mógł Bogusławski ze spokojnem sumieniem nosić, urzędownie nadany, tytuł «zasłużonego obywatela», który też później na grobie jego wyryto. Niestety, grobu Bogusławskiego nie podobna odszukać. Zagładę tej i innych pamiątek przypisać należy niedbalstwu dawnego zarządu cmentarnego. Powyższa fotografja przedstawia tablicę, wmurowaną w zewnętrznej ścianie kościoła Powązkowskiego.

Tablica
na kościele.

JAKÓB BOGUSŁAWSKI.

1759 † 1819.

Zwiedzający obecnie cmentarz Powązkowski napróżno szukaliby grobowca Jakóba Bogusławskiego w takiej formie, w jakiej się przedstawia na załączonym rysunku, ponieważ filary i daszek przy przebudowie kościoła zniesiono, pozostała jedynie tablica z następującym napisem:

„Jakób Ferdynand Bogusławski. Pułkownik, dowódzca Korpusu Inwalidów i Weteranów, urodził się dnia 20 maja 1759 r. w Brzesku Litewskim. Wszedł w służbę w r. 1770 jako kadet do wojska polskiego, w którem dosłużył się stopnia kapitana. W tymże odbył kampanję w r. 1792 i 1794, był w bitwach: pod Szepetówką, Zieleńcami, Włodzimierzem, Dubieńką, w oblężeniu Warszawy, pod Labiszynem i Bydgoszczą. W r. 1795 wszedł do wojska francuskiego jako kapitan, w którym to roku odbył kampanję nad Renem. Był w bitwie pod Koblenz, w r. 1796 przeszedł do legjonów polskich we Włoszech, odbył tamże kampanję w r. 1796, 1797, 1798, 1799, 1800, 1801. Znajdował się w bitwach pod Legnano, Weroną, w oblężeniu Mantui przy wzięciu Pisckery i Mantui. W r. 1799 był w niewoli austryackiej. W r. 1802 i 1803 na wyspie St. Domingo w Ameryce Południowej; był w bitwach przy wzięciu fortecy Accen, Port au Prince, port Coral, pod l'Augbès i w oblężeniu twierdzy Cayes, gdzie wzięty w niewolę angielską w r. 1804. W r. 1805 w Wenecji, w roku 1806 w Kalabrji, pod Nikastro, St. Eufemja, Cosenza i Confleuty. W r. 1807 powrócił do Polski i wszedł do wojska Księstwa Warszawskiego, był w tymże roku w bitwie pod Osterode. W roku 1809 przeciw Austrji, był w bitwach pod Radzyminem, Górą Kalwarją, przy zdobyciu i oblężeniu Sandomierza. W r. 1812 w Rosji. W nagrodę otrzymał krzyż kawaleryjski wojskowy polski. Nakoniec osłabiony będąc na zdrowiu z przyczyny wielu ran odniesionych i długoletniej służby, dnia 10-go stycznia 1813 r. mianowany został Pułkownikiem, Dowódzcą Korpusu Inwalidów i Weteranów. Złożony ciężką chorobą, dnia 21 lipca 1819 r. życie zakończył."

Do wyżej streszczonego życiorysu dodać należy, że pułkownik odznaczał się wielce prawym charakterem i rycerskością.

Tablica
na kościele.

ANTONI BOGDAŃSKI.

1783 † 1831.

Podpułkownik sztabu głównego wojska polskiego. Kawaler krzyża złotego Virtuti Militari i legji honorowej. Ur. 10/VI 1783 r. Odbył kampanję w r. 1809 w Księstwie i Galicji. W roku 1812 w Rosji pod Smoleńskiem, Możajskiem, Czerykowem, Rożestwem, Wiaźmą i Berezyną. W r. 1813 w Niemczech pod Gabel, Löban, Pösing, Dölitz i Lipskiem, zkąd wzięty z pułkiem do niewoli uwolniony z fortecy Segedyn, Węgry, 30 maja 1814, poległ pod Kielcami 1831 r. w wieku lat 47.

Kwatera	**12.**
Szereg	**5.**

Projekt artysty=rzeźbiarza B. Mazurka.

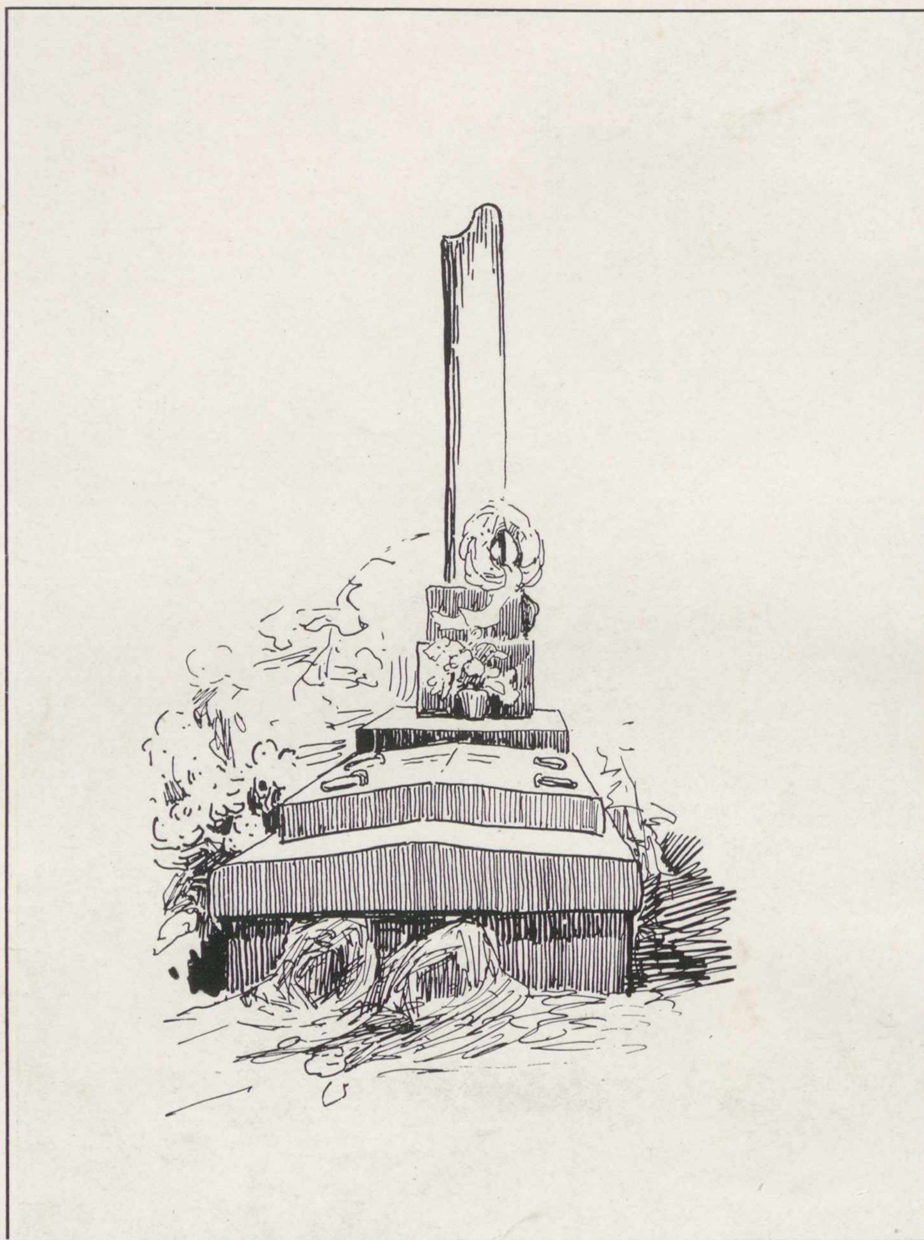
GRÓB RODZINY

JULJANA BOGDAŃSKEGO.

1816 † 1894.

Gr. X, 5

Kwatera **12.**
Szereg **1.**

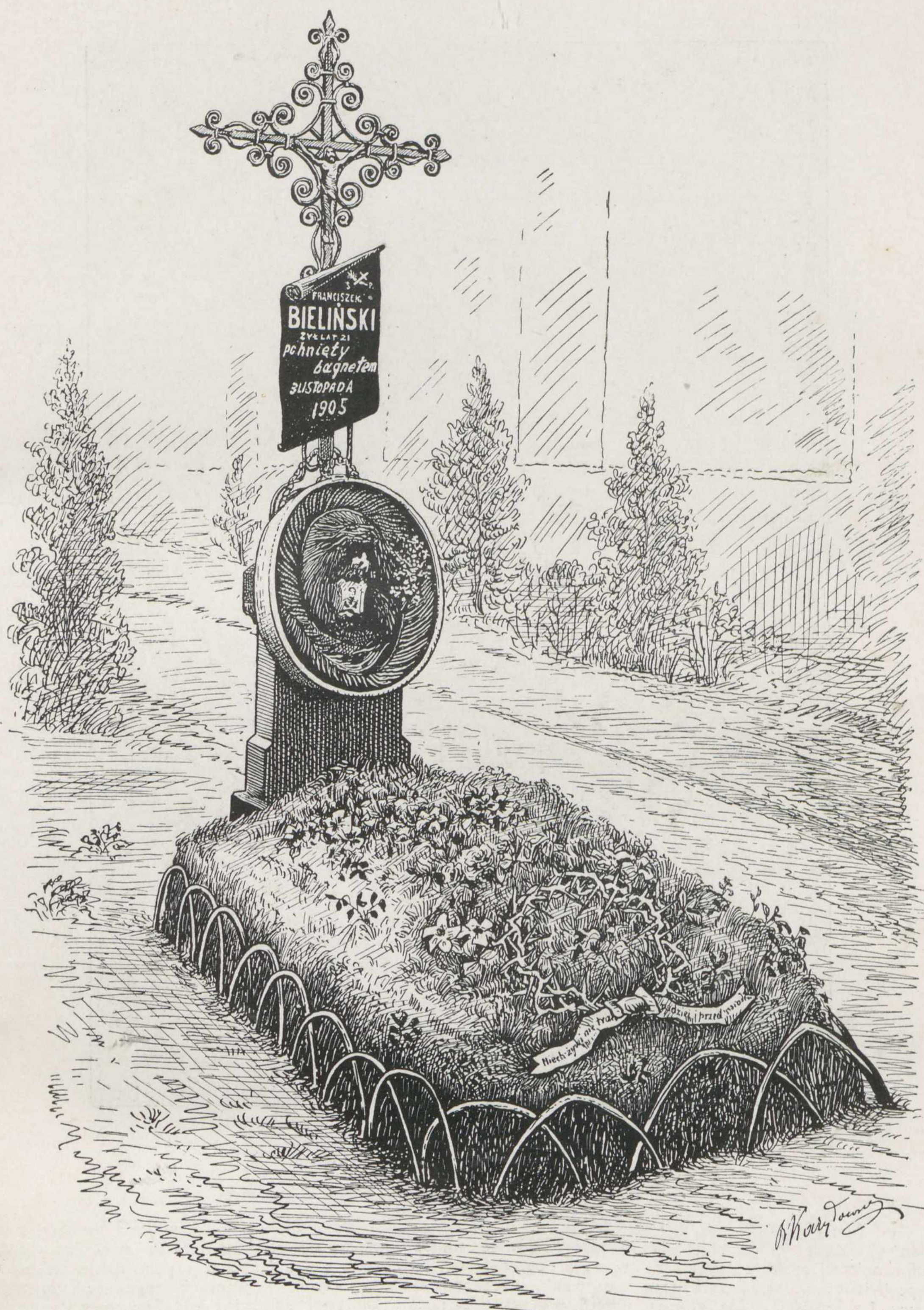
Rysowała Zofja Stankiewiczówna.

ANNA BILIŃSKA.

1837 † 1893.

Malarka. Kształciła się początkowo w Warszawie pod kierunkiem Gersona, następnie w Paryżu. Wystawiała swoje prace już w r. 1877, miała swój własny styl, pełen życia i śmiałości. Za «portret własny» otrzymała w r. 1889 medal w «Salonie paryskim». W roku 1892 poślubiła doktora medycyny Bohdanowicza w Paryżu. Do najlepszych jej prac należy obraz p. t. «Malarz wędrowny».

Kwatera **10.**
Szereg **1.**

FRANCISZEK BIELIŃSKI.

1884 † 1905.

Student uniwersytetu warszawskiego brał udział w manifestacji konstytucyjnej, pchnięty bagnetem na Placu Teatralnym, zmarł w kwiecie wieku.

Kwatera	**168**.
Szereg	**3.**

JÓZEF BRYKNER.

1834 † 1883.

Syn obywatela miasta i b. żołnierza b. wojsk polskich (rodem z Alzacji), ś. p. Józef Brykner, znany w swym czasie w szerokich kołach przemysłowiec tutejszy, prócz obowiązków profesji swej, z wielkiem zamiłowaniem i znajomością rzeczy uprawiał ogrodnictwo. Z czasem zasłynął i na tem polu, dzięki fachowemu wyspecjalizowaniu się i żarliwemu stosowaniu udoskonalonych, opartych na wzorach zagranicznych, metod kultury i szczepienia. Na gruncie posesji własnej (Czerniakowska 13-17) założył ogród kwiatowy i owocowy w wyższym stylu, zajmujący około 3 morgów. Ogród ten, prowadzony i urządzony wzorowo, zwiedziło wielu; w swoim czasie Lewicki zamierzał tam właśnie założyć Muzeum pszczelnicze.

Ś. p. Józef Brykner brał czynny udział w urządzeniu Wystawy rolniczo-przemysłowej w Warszawie w r. 1875 na istniejącym wówczas Placu Ujazdowskim i za demonstrowane tam okazy owoców otrzymał wielki medal srebrny oraz dyplom uznania. W kilka lat potem na analogicznej Wystawie petersburskiej przyznano mu medal bronzowy. Zmarł w sile wieku, w 49 roku życia, skutkiem nieszczęśliwego wypadku podczas przejażdżki, osierociwszy żonę i siedmioro dzieci. Jedna z córek zmarłego, Marja Niedzielska, pracuje na polu piśmiennictwa, syn, Wacław, jest profesorem chemji. W grobowcu rodzinnym, prócz zwłok ś. p. Józefa Bryknera, spoczywają obecnie zwłoki jego małżonki, Karoliny, i syna, Kazimierza.

Kwatera **26.**
Szereg **5.**

MARJUSZ BOJEMSKI.
1876 † 1912.

Marjusz Bojemski, urodzony w Kijowie w 1876 r., ukończył instytut technologiczny w Petersburgu i jako młody inżenier rozpoczął pracę samodzielną. W r. 1906 objął stanowisko głównego inżeniera w hucie „Częstochowa," w kilka lat później powołano go na odpowiedzialne stanowisko dyrektora zakładów. Doskonaląc fabrykę, niemniejszą uwagę poświęcał podniesieniu dobrobytu robotników, dbając również o rozwój kulturalny ich i ich dzieci. Jego staraniem powstała szkoła, ochrona, zawiązała się straż ogniowa, orkiestra, sklep fabryczny. Dzięki pracowitości, energji, taktowi, sprawiedliwości, zaskarbiał sobie uznanie i miłość podwładnych i kolegów.

W erze rozwoju wielkich zdolności, wiedzy fachowej, w chwili szerokich planów pracy na przyszłość zginął ś. p. Bojemski z ręki zbrodniczej. Zgasł człowiek bardzo prawego charakteru, wielkiej energji i pracy.

Kwatera **33.**
Szereg **4.**

HELENA BUKOWIECKA.

1866 † 1910.

Ś. p. Helena ze Słanków Bukowiecka, córka Juljusza i Wandy z Rutkowskich, urodzona w Chotczy nad Wisłą, w powiecie Iłżeckim, dnia 18 sierpnia 1866 roku, zmarła w Warszawie 24 października 1910 r. Ukończyła nauki na pensji p. Krzywobłockiej, poczem dłuższy czas przebywała na wsi w Kroczowie, oddana pracy nad oświatą ludu i działalności pisarskiej w zakresie piśmiennictwa ludowego. Przeniósłszy się po ślubie w r. 1904 do Warszawy, pracowała dalej w kierunku oświatowym, zajmowała się do końca życia szkołą elementarną, zwaną szkołą Powiśla i była członkiem zarządu Koła Macierzy. Twórczość pisarską rozpoczęła od przeróbek popularnych z dzieł Sienkiewicza, następnie zaś pisała rzeczy oryginalne dla ludu i młodzieży, a mianowicie: «Życie Jezusa Chrystusa», «Księstwo Warszawskie», «Opis ziem dawnej Polski» i «Geografję powszechną w obrazach». Gwiazdą przewodnią życia i pracy ś. p. Heleny była głęboka miłość Ojczyzny i miłość ludzi. W życiu całem swojem umiała tworzyć światło i być światłem.

Kwatera J.
Szereg 1.

Projekt artysty-rzeźbiarza L. Wasilkowskiego.

MIECZYSŁAW BRZEZIŃSKI.

1858 † 1911.

Mieczysław Brzeziński był profesorem w Szkole handlowej, gdzie wykładał pedagogikę i przyrodę. Jako redaktor «Zorzy» ludowej postawił pismo na wysokim poziomie. W całym szeregu przystępnych broszurek poucza lud, ukochany przez siebie i wzajem go kochający. Gdy w roku 1906 otworzyła się Polska Macierz Szkolna, wszedł do Zarządu głównego, ale, przez wrodzoną skromność, nie przyjął ofiarowywanej mu godności prezesa. Opracował plany naukowe i zorganizował Seminarjum nauczycielskie w Ursynowie. Z błyskawiczną szybkością powołał do życia Muzeum szkolne Macierzy, którego piękne zbiory przekazane były (po zamknięciu Macierzy) Polskiemu T-wu Krajoznawczemu. Zamknięcie Macierzy wstrząsnęło do głębi i przygnębiło ś. p. Mieczysława Brzezińskiego. Od tego czasu zapadł na zdrowiu i w trzy lata zamknął powieki na zawsze. Duch Brzezińskiego i wiernych towarzyszów jego: Konrada Prószyńskiego, Marji Dzierżanowskiej, długo żyć będzie i unosić się nad niwą ojczystą. Z dzieł, które po sobie zostawili, płynąć będzie twórczy pierwiastek, rodzący wciąż nowe myśli i wskazujący nowe drogi pracy. Naród może być dumny z takich dzieci!

Kwatera	**174.**
Szereg	**2.**

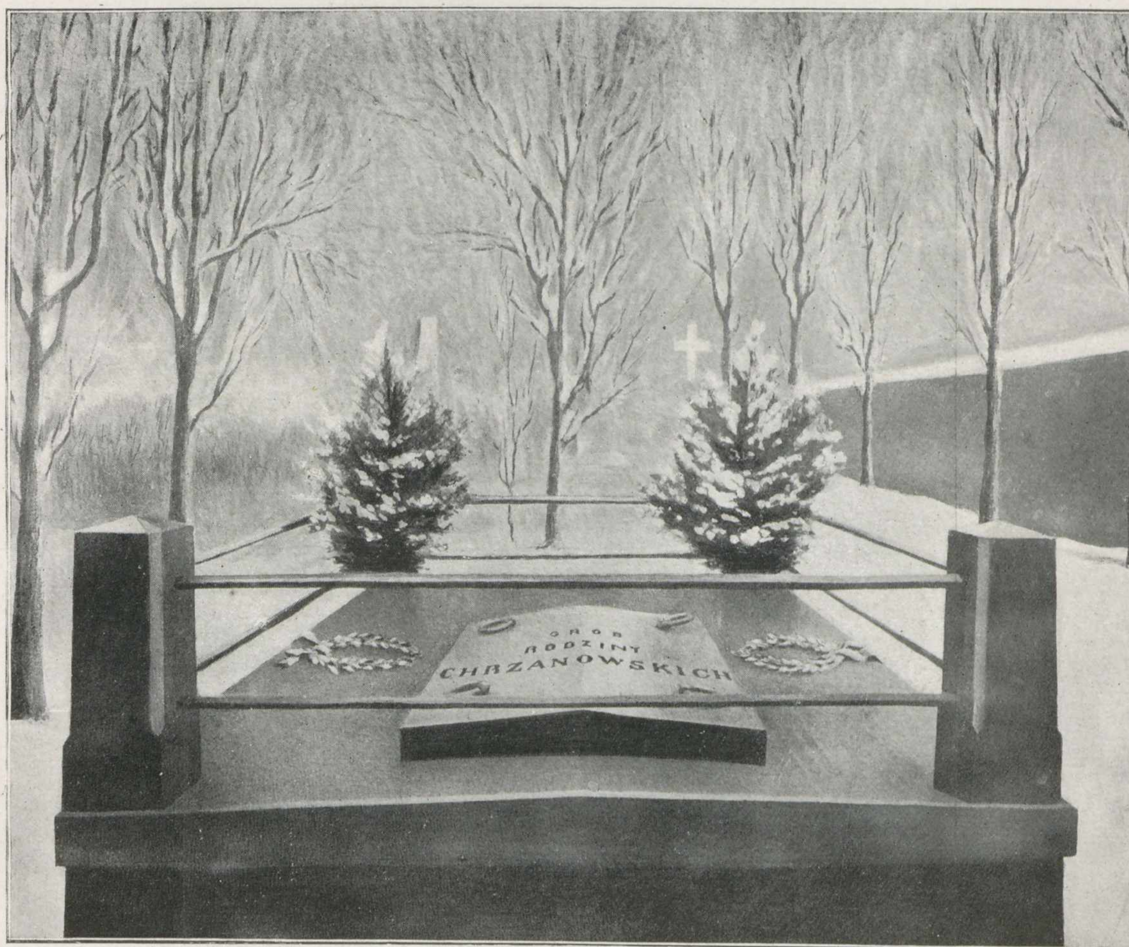

GRÓB RODZINY REJENTA

STANISŁAWA BIERNACKIEGO.

Pomnik jest bardzo udatną kopją grobowca jednego z cmentarzów włoskich.

Kwatera **20.**
Szereg **2.**

WŁADYSŁAW CHRZANOWSKI.

1840 † 1913.

Władysław Chrzanowski, syn Wojciecha, lekarza bataljonowego strzelców pieszych wojsk polskich, wyższe studja rozpoczął w Akademji medyko-chirurgicznej, później przekształconej na wydział lekarski Szkoły Głównej. Wypadki roku 1861 pokrzyżowały plany młodzieńca i skłoniły do wstąpienia na aplikację do biur zarządu komunikacji, potem zaś do tworzącej się b. Komisji wyznań religijnych i oświecenia publicznego. Przez lat 28 pełnił obowiązki inspektora szkoły rysunkowej — pierwszej uczelni, która szerzyć poczęła zamiłowanie piękna.

Niepożytą jednak zasługą Władysława Chrzanowskiego jest fakt, że, będąc sekretarzem ś. p. szambelana Cyprjana Lachnickiego, doradził mu ofiarowanie miastu cennej galerji obrazów i zapoczątkował w ten sposób Muzeum miejskie. Następnie zaś, jako wykonawca woli testatora, potrafił przełamać wszelkie trudności i przy życzliwem poparciu v.-prezydenta m. Warszawy p. K. Zaremby budowę Muzeum zapewnił. Pragnęlibyśmy jego szlachetne oblicze widzieć na płycie grobowej, jak niewątpliwie znajdzie się ono w Muzeum obok portretu ofiarodawcy.

Kwatera **161.**
Szereg **6.**

Projekt profesora K. Hegla.

JAN DEKERT.

«SYN CHRZESTNY NARODU POLSKIEGO».

1786 † 1861.

Na sejmikach miejskich w Warszawie w sierpniu 1791 r. na wniosek Oszelewskiego, zapadła rezolucja, iżby fundusz, jaki pozostanie ze składek na armaty i wystawienie posągu dla St. Augusta obrócony był na korzyść wdowy po prezydencie Dekercie i małoletniego syna. Pod koniec października tegoż roku w kościele św. Jana odbył się uroczyście ceremonjał chrztu Jana Dekerta, pięcioletniego synka prezydenta z drugiej jego żony, Dembowskiej. Przez pamięć na wielkie zasługi ojca trzymany był do chrztu przez Stanisława Małachowskiego i Konstancję z Sapiehów Sołtykową w imieniu całego narodu polskiego. Księżna Sołtykowa zobowiązała się łożyć na wychowanie chłopca do lat 16. Józef Wybicki złożył od siebie na rzecz małego Dekerta 3000 złp. Jan Dekert, Biskup halikarnaski, sufragan Warszawski, poświęciwszy się stanowi duchownemu, przebył kurs teologji w Rzymie i wyświęcił się w r. 1825. W 3 lata potem był już kanonikiem metropolitalnym warszawskim. Został wkrótce członkiem Rady wychowania. Słynął z dobroczynności, od r. 1853 był prezesem wydziału wsparcia w warsz. Tow. dobroczynności. W r. 1857 zamianowany dziekanem metropolitalnym, a w r. 1858 sufraganem, otrzymawszy probostwo św. Andrzeja w Warszawie. Ogłosił drukiem cztery kazania.

Aleja katakumbowa
Filar **46.**

JULJAN DOBRSKI.

1811 † 1886.

Zjawiskowy to był śpiewak-poeta. Wielki ten, wszechświatowej sławy, artysta roztaczał czar tembrem cudnego głosu. Wielostronny talent pozwalał mu obezwładniać tłumy zasłuchane, zachwycone, nieśmiejące nawet głośnym objawem entuzjazmu przerwać uczty ducha, którą darzył je wielki czarodziej sceny. Wszystko u niego składało się na wymarzoną całość: oczy pełne ognia, wyrazu, któremi magnetyzował publiczność, słodycz i urok dźwięków, które wyczuwał zdawało się z harfy eolskiej, estetyka ruchów jakichś nowych, nie szablonowych. Nic trywjalnego, nic pospolitego, wszystko w granicach ideału i piękna. Wielki ten mistrz naszej sztuki wokalnej zmuszony był w r. 1865 przerwać swoją natchnioną pracę, gdy rząd zawiesił działalność opery polskiej. Gorąco pragnęlibyśmy widzieć nad grobem popiersie artysty.

Kwatera	**181.**
Szereg	**3.**

Projekt artysty=rzeźbiarza Czesława Makowskiego.

ADOLF DYGASIŃSKI.

1839 † 1902.

Trudno wyobrazić sobie pomnik właściwszy nad ten, jaki Adolfowi Dygasińskiemu postawiła brać literacka. Znakomity psycholog dusz ludzkich stylizował je w oryginalnem zestawieniu z psychologją zwierząt, z pośród których pies zajmował pierwszy plan, jako najwierniejszy przyjaciel człowieka. Słusznie też na pomniku poety pies niepoślednie zajmuje miejsce, symbolizując uczucia przyjaźni i wierności dozgonnej. Gdy lud nasz począł emigrować do Ameryki, Dygasiński jeździł do Brazylji, celem zbadania położenia, w jakiem wieśniacy nasi tam się znaleźli. Z podróży tej zdał sprawozdanie w szeregu artykułów i w powieści p. t. „Na złamanie karku". Dygasiński był pedagogiem, publicystą i powieściopisarzem, a po nad wszystko obywatelem kraju.

Kwatera **84**.
Szereg **5**.

JÓZEF ELSNER.

1769 † 1854.

Józef Elsner, urodzony w Grotkowie na Szlązku, zmarł w Elsnerówce pod Warszawą. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że nie mielibyśmy tak prędko własnej opery, gdyby Bogusławski, tworząc ją, nie powierzył zarządu i kierownictwa Elsnerowi, który, dyrygując już lat kilka operą niemiecką, przylgnął całą duszą do idei Bogusławskiego stworzenia opery polskiej. Szedł Elsner ręka w rękę z wielkim inicjatorem, osiągnąwszy wprost bajeczne wyniki. Opery jego: „Jagiełło," „Mieczysław," „Łokietek," „Leszek biały" i wszystkie inne, w liczbie 27, dopomogły wielce do wyrobienia dobrego smaku i zamiłowania rzeczy swojskich.

Kwatera **159**.
Szereg **5**.

Projekt artysty=rzeźbiarza J. Menzla.

JÓZEF FRAGET.

1797 † 1867.

Twórca przemysłu platerowniczego w Polsce. Urodzony w dniu 25 maja 1797 r. we Francji, w La Fertes=Jouarre, przybył do Warszawy w 1824 roku, wezwany przez ministra Mostowskiego, i tu założył podwaliny słynnej fabryki wyrobów platerowanych i srebrnych. Wykwalifikowany specjalista, obdarzony talentem artystycznym, wychował całe pokolenie artystów=rzemieślników w Polsce. Dzielny obywatel był całe życie wierny ideałom przybranej Ojczyzny. Zmarł w Warszawie w dniu 16 lipca 1867 roku.

Kwatera **A.**
Szereg **1.**

Projekt artysty-rzeźbiarza B. Jeziorańskiego.

JULJAN FRAGET.

1841 † 1906.

Urodzony w Warszawie w dniu 2 czerwca 1841 r., wychowaniec instytutu politechnicznego w Leodjum, członek akademji francuskiej przemysłu, kunsztów i rękodzieł, odziedziczywszy po ojcu, Józefie, fabrykę wyrobów platerowanych, spotęgował jej działalność, nadając wyrobom swoim zaszczytnie zasłużony rozgłos.

Brał czynny udział w życiu społecznem kraju, jako sędzia handlowy z wyborów, prezes licznych instytucji dobroczynnych, był prawdziwym ojcem dla swych pracowników, serdecznym opiekunem sierot. Zmarł w dniu 27 lipca 1906 roku.

Kwatera **159.**
Szereg **1.**

Projekt artysty=rzeźbiarza B. Mazurka.

MARJA FUCHSOWA.

1860 † 1911.

Marja Juljanowa Fuchsowa była córką b. prezesa warszawskiego Towarzystwa dobroczynności, ś. p. Ludwika Szwedego. Idąc śladem swego ojca, oddawała się całą duszą sprawom miłosierdzia. Była gorliwą opiekunką ochrony 13=tej, która byt swój po dzień dzisiejszy zawdzięcza zmarłej swej protektorce.

W tym samym grobie spoczywa ś. p. Juljan Fuchs, ur. w 1844 r., zmarły d. 19 stycznia 1915 r. Nieboszczyk był człowiekiem skromnym, lecz nie uchylał się nigdy od obowiązków obywatelskich. Te zalety jednały mu szerokie koła społeczeństwa. Tłumny zastęp przyjaciół odprowadził zwłoki zmarłego, wyrażając szczery żal za odchodzącym zacnym człowiekiem.

Kwatera **25.**
Szereg **4.**

Dzieło sztuki, projekt artysty-rzeźbiarza J. Biernackiego.

GRÓB RODZINY

FRUZIŃSKICH.

Kwatera	**25.**
Szereg	**4.**

Projekt artysty rzeźbiarza L. Wasilkowskiego.

GRÓB RODZINY DOKTORA

STANISŁAWA FISZERA.

Kwatera	Z.
Szereg	1.

Projekt artysty-rzeźbiarza R. Lewandowskiego.

JAN GALASIEWICZ (GALOS).

1849 † 1911.

Zdolny ten samouczek tylko sobie samemu zawdzięcza wszystko, do czego doszedł na scenie, a zwłaszcza na polu piśmiennictwa ludowego. Znając dobrze lud wiejski, z którego sam pochodził, odtwarzał go w utworach scenicznych z umiłowaniem ale bez sentymentalizmu i czczej frazeologji.

Mógłby Galasiewicz na obu swych drogach, jako aktor i pisarz, zwłaszcza zaś ten drugi, dojść do wyżyn, gdyby nie choroba, która wytrąciła mu pióro. Sztuki jego: „Ciarachy," „Wspólne winy," „Czartowska ława" i wspólnie z Malerową pisane: „Chata za Wsią," „Dziewczę z chaty za wsią" cieszyły się dużem uznaniem. Pomnik, projektowany przez art. rzeźb. Lewandowskiego, przypomina przydrożną kapliczkę wiejską.

Kwatera **71.**
Szereg **3.**

GUSTAWA GAWALEWICZÓWNA.

1878 † 1906.

Gustawa Karolina Gawalewiczówna, córka znanego literata Marjana i Gabryeli z Około=Kułaków, obdarzona była dużemi zdolnościami literackiemi. Utwory jej drukowano w Kurjerze Warszawskim, Ogniwie i Bluszczu, którego redakcję prowadziła w zastępstwie ojca, zamieszkałego w Łodzi dla prowadzenia tam teatru. Po jej śmierci wyszła książka, zebrana z jej listów, z przedmową Prusa p. t. «Listki». Wiersz na grobowcu jest jej pióra. Prace swe podpisywała pseudonimem Toporczanki.

W tym samym grobie spoczywa Wincenty Około=Kułak, jenerał artylerji, i Piotr Około=Kułak, inżenier (1834—1872).

Kwatera **180.**
Szereg **5.**

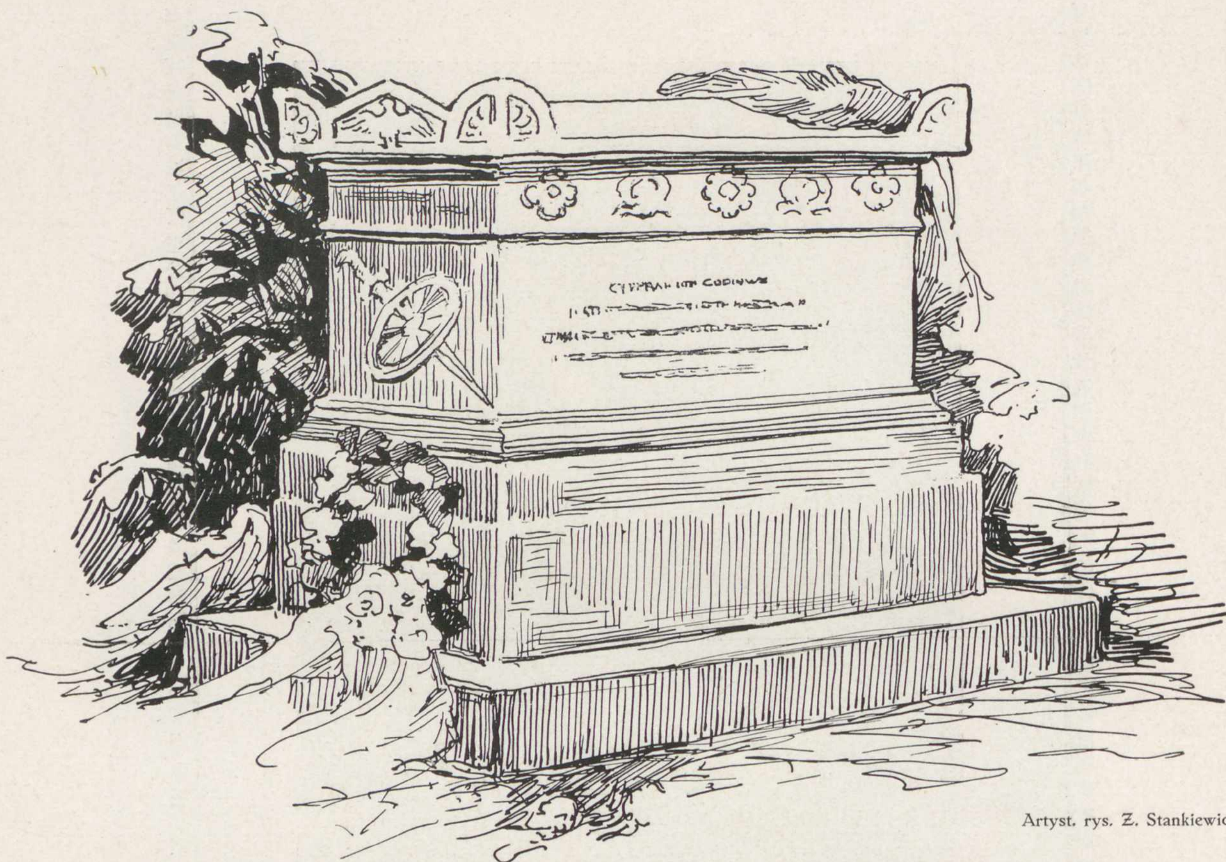
Projekt artysty-rzeźbiarza L. Wasilkowskiego.

JAN GELLA.

1885 † 1905.

Jan Gella, młodzieniec dwudziestoletni, zdolny i rokujący najpiękniejsze nadzieje, będąc uczniem 8 klasy gimnazjum filologicznego, padł ofiarą przepracowania podczas egzaminów ostatecznych.

Kwatera	**39.**
Szereg	**1.**

Artyst. rys. Z. Stankiewicz.

Pomnik ten wystawił przyjaciel Cypryana, współtowarzysz broni, jenerał Ksawery Kossecki.

CYPRYAN GODEBSKI.
1765 † 1809.

Cypryan Godziemba Godebski urodził się na Polesiu, nauki pobierał u księży Pijarów w Dąbrowicy, następnie poświęcił się zawodowi prawniczemu. Z chwilą, gdy w styczniu 1797 r. powstały na ziemi włoskiej legjony, całem sercem przylgnął do nich. Za przybyciem do Rzymu, mianowany zostaje adjutantem generała Rymkiewicza. W Mantui wydaje specjalne czasopismo p. t. „Dekada legjonowa." Uczestnicząc w bitwie pod Legnano (1799 r.), Godebski spotyka na placu boju brata swego, świeżo przybyłego z kraju, lecz, w chwili radosnego przywitania, ten pada, śmiertelnie rażony pociskiem działowym. Zrozpaczonego Cypryana pociesza generał Rymkiewicz, wskazując mu legjonistów: „Oto twoi bracia!" W bitwie pod Weroną Godebski otrzymuje ciężką ranę. O kulach idzie do Francji. Los legjonistów we Francji nie uległ zmianie. Wysłano ich do Lugdunu, niegdyś ojczyzny Marka Aureljusza. Odnaleźli tam szczątki dawnego miasta rzymskiego. W Lugdunie G. otrzymał nominację na

Kwatera **10.**
Szereg **4.**

kapitana legji naddunajskiej. Wtedy Godebskiemu wśród trudów wojennych i niemal codziennych utarczek pootwierały się źle wygojone rany na nogach, skutkiem czego musiał opuścić szeregi i wyjechać do kąpieli akwizgrańskich. Tam poznał Justynę Godfrinon i zawarł z nią związek małżeński. Wiosna 1800 r. powołała go do szeregów walczących nad Menem rodaków. Pod Offenbach pierwszy rzucił się w Men i poprowadził za sobą cały bataljon, który uderzył na prawe skrzydło nieprzyjaciela, przez co zapewnił walczącemu wojsku zwycięstwo a chwałę rodakom. Walczył następnie pod Hochstädt, Philipsburgiem, Hohenlinden, pod Wasserburgiem, pod Laybach. Po traktacie Lunewilskim odprowadził swój bataljon do Włoch i, otrzymawszy uwolnienie z powodu nadszarpanego zdrowia, udał się do Paryża, a po niejakim czasie wrócił do kraju, gdzie w ciszy i spokoju poświęcił się wyłącznie literaturze. Wydawał z ks. Kosseckim czasopismo p. t. „Zabawy przyjemne i pożyteczne," zapełniając je przeważnie własnemi pracami, oryginalnemi i tłumaczonemi, wierszem i prozą. W r. 1805 zaproszony był na członka Tow. Prz. nauk. Przy końcu r. 1806 G. porzuca ukochaną żonę i dzieci, spieszy do Poznania, do swego dawnego druha i wodza, jen. Dąbrowskiego, który powierza mu utworzenie pułku pierwszego i dowództwo bataljonu. W r. 1807 mianowany zostaje pułkownikiem. Po pokoju Tylżyckim pułk 8-my Godebskiego zasłynął jako jeden z najsprawniejszych. Powierzono G. komendę twierdzy Modlin. Tymczasem wybuchła wojna między Francją i Austrją. Nieprzyjaciel wkracza w granice Księstwa Warszawskiego. Godebski otrzymuje rozkaz wyruszenia w pole z bataljonami swego pułku. W d. 19 kwietnia 1809 r. stoczył się pamiętny w dziejach bój pod Raszynem. Nieprzyjaciel, pięć razy liczniejszy, walczył przeciw świeżo powołanemu żołnierzowi polskiemu. Przytomność wodza sprawiła, że, przez zręczne posunięcie linji naprzód, zabójczy ogień nieprzyjacielskiej artylerji przestał dziesiątkować szeregi. Lecz przyszło niebawem do morderczych zapasów pierś o pierś...

G. z ubitego konia przesiada się na innego, ale po chwili odbiera postrzał w lewą nogę. Niepomny na ranę, nie ustępuje, lecz na czele topniejącej garstki walczy jak lew. Wtem pada strzał—G. odbiera ciężką poniżej piersi ranę i spada z konia. Zrozpaczeni żołnierze unoszą go z sobą w miejsce ustronne. Gdy G. z omdlenia zaczął przychodzić do siebie, w oddali rozległ się strzał i nowa kula trafia go w lewo udo. — Więc i ty mnie także nie mijasz? — szepnął i skonał.

Dorobek literacki G., ujęty w 2 tomy, wydano w Warszawie w r. 1821. Za życia G. wydał: „Geografję, ułożoną w grę kart," oraz „Przepis mustry i manewrów." Z utworów wierszowanych wyróżnia się, przeniknięty entuzjazmem patryjotycznym: „Wiersz do legjonistów polskich."

Wierny przyjaciel, jen. Kossecki, wystawił Godebskiemu pomnik, który do dzisiejszego dnia stanowi jedyną pamiątkę po dzielnym żołnierzu.

Na pomniku wykuto następujące napisy:

„Krótkie w czasach krwawych trąb wojennych przerwy,
Przyjemnym poświęcali zabawom Minerwy,"

(Wiersz do legjonistów polskich. Cypryana Godebskiego.)

„Pokażmy światu przez chwalebne blizny,
Co może miłość chwały i ojczyzny."

(Wiersz Ignacego Krasińskiego.)

FRANCISZEK GÓRSKI.
1783 † 1838.

Franciszek Górski, jenerał brygady byłych wojsk polskich, sędzia pokoju powiatu rawskiego, zmarł dnia 23 kwietnia 1838 roku w 55 roku życia.

Kwatera **159**.
Szereg **3**.

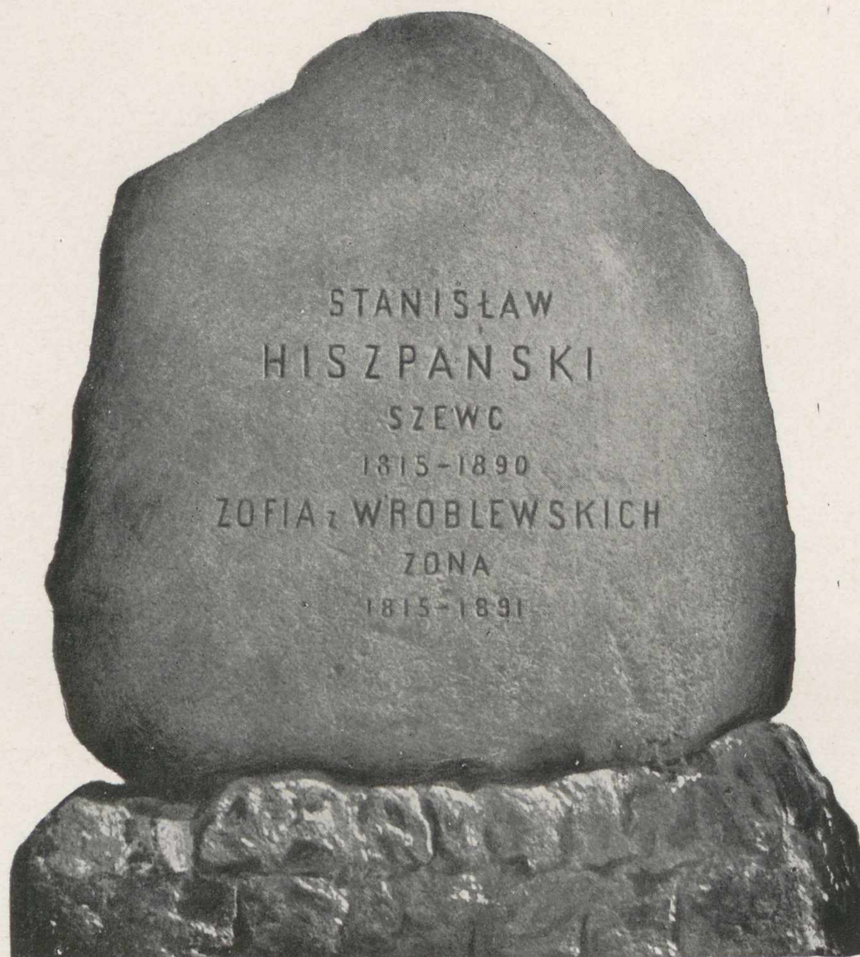
Projekt budowniczego P. Hosera.

PIOTR HOSER.

1818 † 1904.

Urodzony w Lipie Czeskiej, Piotr Hoser, właściciel wzorowego zakładu ogrodniczego w Alejach Jerozolimskich, przybył do nas, wezwany przez magistrat Warszawy na stanowisko starszego ogrodnika miejskiego, pokochał przybraną ojczyznę i stał się jej wiernym synem i szanowanym ogólnie obywatelem. Niezmordowanej pracowitości i zamiłowany w swoim fachu był przykładem dla swoich kolegów i podwładnych. Przez długie lata był v.-prezesem Towarzystwa ogrodniczego. Miłośnik przyrody spoczął wśród kwiatów, które wieńczą jego mogiłę. Tablicę grobową z pięknym napisem otaczają gałęzie dębu, zasadzonego u podstawy pomnika ręką Hosera.

Kwatera	**182.**
Szereg	**1.**

STANISŁAW HISZPAŃSKI.

1815 † 1890.

Ojciec ś. p. Stanisława Hiszpańskiego przywędrował z Żarnowca. Mając lat dwanaście, Stanisław Hiszpański był w terminie i uczęszczał do ówczesnej Szkoły rzemieślniczej, gdzie pracowitością i pracą zwrócił na siebie uwagę przełożonych, szczególną opieką otaczał go Staszic. W 1838 roku ożenił się, otworzył sklep i warsztat przy ulicy Długiej i wkrótce był zesłany do Wiatki, za czynny udział w rewolucji w 1830 r. Powróciwszy do kraju, był przez długie lata starszym Zgromadzenia szewców i członkiem delegacji do Rządu Narodowego. Do ostatnich dni życia swego pracował jako nauczyciel szewstwa w przytułku dla sierot im. Jachowicza przy ul. Freta. Całe życie jego cechowała ofiarna działalność obywatelska.

Kwatera **57.**
Szereg **6.**

MARJA ILNICKA.

1825 † 1897.

Marja z Majkowskich Ilnicka, córka pułkownika wojsk polskich, poetka polska, oprócz wielu drobniejszych utworów, drukowanych w rozmaitych czasopismach, wydała prace i większych rozmiarów. Od roku 1865 redagowała, przeznaczony dla kobiet, tygodnik «Bluszcz». Jako poetka, przeważnie liryczna, władała Ilnicka dobrze językiem ojczystym, a utwory jej zalecają się prostotą, natchnieniem, ciepłem uczuciem i rzewnością, graniczącą niekiedy z sentymentalnością:

«Leć więc ptaszę,
Prośby nasze,
Niech piosenka wzniesie drżąca:
Słońca, Boże!
Na niw zboże
I dla myśli ludu — słońca!»
(„Wiosna".)

Kwatera	**177.**
Szereg	**2**

Projekt artysty-rzeźbiarza B. Syrewicza.

STANISŁAW JACHOWICZ.

1796 † 1857.

Pedagog i filantrop, słusznie do genjuszów serca zaliczony.

Napis, wyryty na grobowcu Stanisława Jachowicza, starczy za obszerny życiorys:

«Czysty życiem, co go wiodło
Wśród burz świata i zamieci,
Chrystusowe przyjął godło:
Ojca wszystkich biednych dzieci».

Stanisławowi Jachowiczowi,
opiekunowi sierot.

Jego rodziną był kraj cały jego,
Dziećmi wszystkie dzieci polskie
Jego dobrem było dobro braci biedniejszych.
On się uszczęśliwiał szczęściem drugich.

Urodził się w Dzikowie (w Galicji)
w d. 17 kwietnia 1796 r.,
umarł w Warszawie d. 24 grudnia 1857 r.

Aleja katakumbowa.
Filar **8.**

ANNA JASIEŃSKA.

1838 † 1911.

Ś. p. Anna z Jacuńskich Jasieńska wykształcenie otrzymała w zakładzie pp. Sakramentek. W r. 1862 założyła w Warszawie szkołę początkową a w r. 1865 wyższą pensję żeńską i kierowniczką jej była nieomal przez pół wieku.

Nieustanna praca podkopała siły dzielnej i niezmordowanej pracownicy. Zamknęła się ziemia na zawsze nad jedną z najszlachetniejszych postaci niewieścich, nad prawdziwą polską matroną. Odeszła, pozostawiając po sobie szczery, serdeczny żal i pełne czci wspomnienie. Ale duch jej pozostał z nami i żyć będzie w sercach tysięcy dziewcząt, które wychowywała i uczyła.

Kwatera **29.**
Szereg **6.**

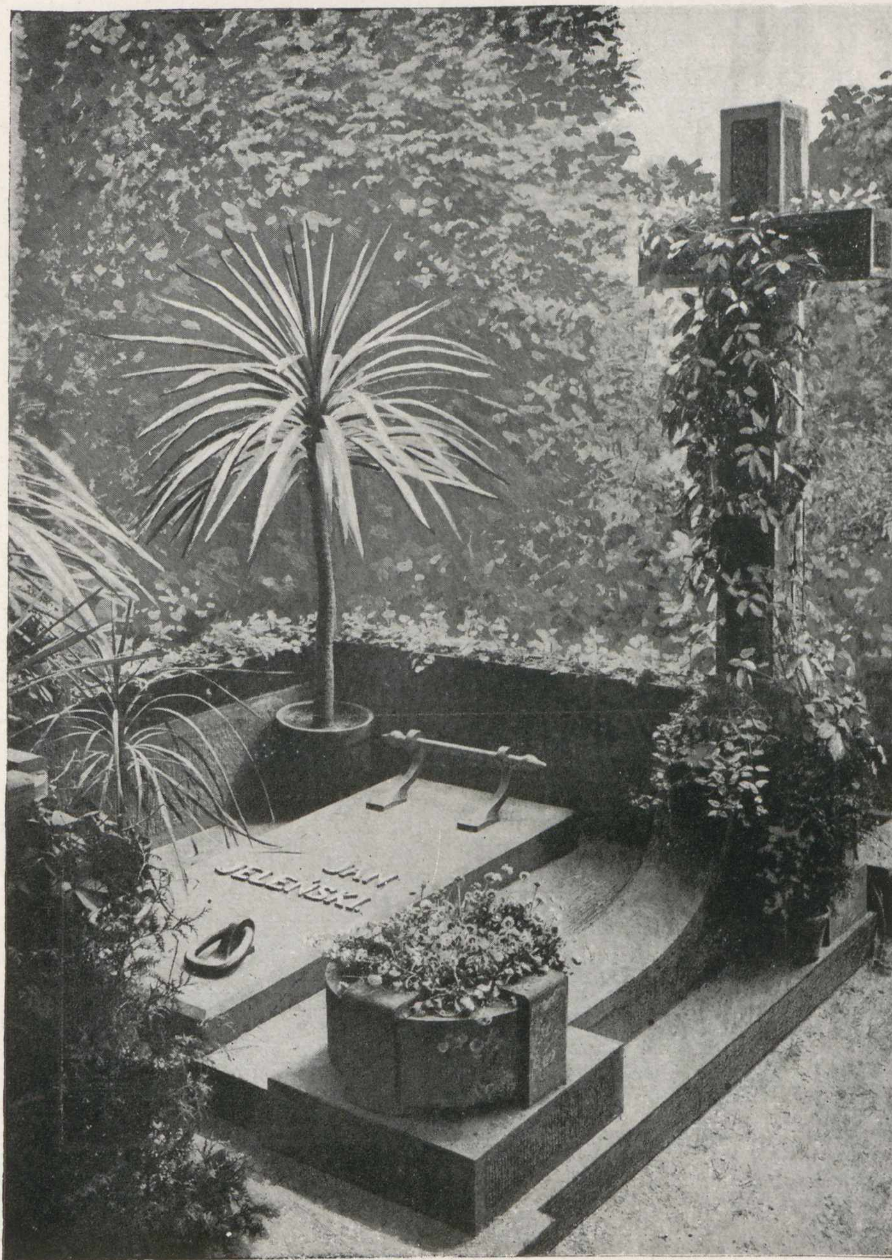

IGNACY JÓRSKI.

1854 † 1905.

Urodzony w 1854 roku, kształcił się w Wiedniu i Lwowie na wydziale inżenierji i architektury, gdzie odznaczył się wybitnemi zdolnościami. W 1878 r. ukończył studja w akademji Petersburskiej. Przy budowie kościoła Ś=go Florjana stanął do konkursu i otrzymał II=gą nagrodę. Jako rolnik był bardzo przedsiębiorczy i ruchliwy. W 1900 r. obrany jednogłośnie dyrektorem tworzącego się Towarzystwa rolniczego oraz prezesem wszystkich Towarzystw rolniczych w całym kraju, nietylko słowem ale i czynem pomagał do ich rozwoju. Wysoce inteligentny a skromny umiał sobie zaskarbić przyjaźń tych, którzy go znali i pamięć o zmarłym z czcią przechowują. Na pomniku widnieje smutny napis, świadczący, że córka ś. p. Ignacego zginęła z ręki zbrodniarza.

Kwatera	**156.**
Szereg	**3.**

JAN JELEŃSKI.

1845 † 1909.

Jan Jeleński, urodzony w. 1845 r. w Łagiewnikach w Stopnickiem, uczęszczał do gimnazjum w Kielcach. Przybywszy do Warszawy, był przez kilka lat urzędnikiem kolei Terespolskiej, następnie zaś wstąpił do redakcji „Wieku," gdzie umieszczał liczne artykuły w sprawach ekonomicznych. Rozgłos Jeleńskiego datuje się od r. 1874, gdy wydał rozprawę p. t. „Nasz świat finansowy" oraz „Niemcy, żydzi i my" (w r. 1876), w obudwóch gorąco nawoływał do walki ekonomicznej z obcymi przybyszami. W tym czasie J. stworzył pierwszą w Warszawie czytelnię prywatną, która urosła niebawem na prawdziwą instytucję, czerpało z niej wiedzę całe ówczesne młode pokolenie. W r. 1882 założył Jeleński własne pismo tygodniowe p. t. „Rola." Działalność redaktora Roli znana jest szeroko w całym kraju a nawet po za jego granicami. Antysemicki i klerykalny kierunek pisma zjednał mu dużo wrogów lecz więcej jeszcze zwolenników. „Rola" cieszyła się przez lat 27 powodzeniem i popularnością. Ze ś. p. Janem Jeleńskim zszedł do grobu publicysta utalentowany.

Kwatera **48.**
Szereg **2.**

TEOFIL JANIKOWSKI.

1801 † 1840.

Czytamy na pomniku następujący napis:

„Teofilowi Janikowskiemu, zmarłemu d. 12 października 1840 r. w 39 roku życia, pomnik ten wystawiła żona".

«Płacze go żona z dziećmi i ludzkość strapiona,
Jemu winna początek dziateczek ochrona;
Wszystko biednym poświęcił i samego siebie.
Cześć jemu tu na ziemi, a nagroda w niebie».

Stanisław Jachowicz.

Krótki swój żywot poświęcił sprawie dobra publicznego. Rozumiał, że, obok obowiązków powołania, są jeszcze obowiązki obywatela. Wcielając pojęcie to w czyn, był pierwszym w Warszawie i w całym kraju, który pomyślał o małych dziatkach ubogiej warstwy społeczeństwa. W roku 1838 założył, pierwszą w naszym kraju, ochronkę dla sierot, dając podwalinę instytucji, która po dziś dzień rozwija się i przynosi społeczeństwu nieobliczalne korzyści. Towarzystwo dobroczynności, czcząc pamięć zgasłego męża, portret Janikowskiego, pędzla Aleksandra Kokulara, zamieściło w sali posiedzeń swoich. Przyjaciel zmarłego, nauczyciel i opiekun dziatek w salach ochrony, znany powszechnie i wielbiony, Stanisław Jachowicz, napisał czworowiersz, wyryty na grobowcu a podany przez nas na czele tego wspomnienia.

Kwatera **19a.**
(Pod murem.)

Projekt artysty rzeźbiarza Myszkowskiego.

JÓZEF KORZENIOWSKI (AMBROSZKIEWICZ).

1797 † 1863.

Józef Korzeniowski, ur. w Brodach, zmarł w Dreznie. Zwłoki przewieziono na Powązki w r. 1864. Był wychowawcą poety Krasińskiego, profesorem Liceum krzemienieckiego, piastował urząd kuratora szkół. Jako człowiek nie miał uznania u rodaków, ponieważ nie podzielał ówczesnych dążeń politycznych, kierując się raczej zimnym rozumem, niż porywami serca. Przy końcu życia jednak zrehabilitował się w opinji gorących patrjotów swojem ostatniem wyznaniem wiary. Dziś mamy ustalony pogląd o Korzeniowskim: był to człowiek niezwykle rozumny i szczerze miłujący kraj. Jako utalentowany powieściopisarz zdobył zasłużoną sławę. W 50-tą rocznicę śmierci pisano dużo o Korzeniowskim a grób jego kosztem rodziny starannie odnowiono.

Kwatera **26.**
Szereg **1.**

Projekt artysty=rzeźbiarza A. Olesińskiego.

GRÓB RODZINY BARONA

LEOPOLDA KRONENBERGA.

Kwatera	**19.**
Szereg	**1.**

Projektował budowniczy Stefan Szyller.

GRÓB RODZINY

KISIEL-KIŚLAŃSKICH.

Kwatera	**Z.**
Szereg	**5.**

Projekt artysty-rzeźbiarza W. Święckiego.

IGNACY KOMOROWSKI.

1824 † 1857.

Skromny ten piewca cudnej «Kaliny» i tylu innych, z pięknej jego duszy płynących, melodji, żył w odpowiedniej epoce, gdy takie rzewne melodje tworzyły się i do serc ludzkich wdzierały, dosadnie malując, iż muzyka jest mową duszy. Miał on wprawdzie dzielnych sojuszników w Lenartowiczu i innych, do których tekstu tworzył muzykę, ale największego sprzymierzeńca miał w swej własnej duszy: smętnej, tęskniącej do spokoju i ciszy, bodaj cmentarnej, którą też zbyt prędko pozyskał. Wczesna śmierć Komorowskiego dała upust żalowi powszechnemu, popularyzowaniu jego pieśni, odszukiwaniu w nich jego duszy, która już uleciała, i serca, które bić przestało.

Kwatera **13.**
Szereg **4.**

JAN KARŁOWICZ.

1836 † 1903.

Znakomity uczony, badacz rzeczy ludowych, mitologji i językoznawstwa. Z Antonim Kryńskim i Niedźwiedzkim podjął wydawnictwo „Słownika języka polskiego.” Wydał: „Słownik gwar polskich.” „Słownik wyrazów obcego a mniej jasnego pochodzenia, używanych w języku polskim.” W r. 1887 objął redaktorstwo „Wisły,” gdzie zamieszczał swoje rozprawy. Salon pp. Karłowiczostwa gromadził śmietankę umysłową towarzystwa.

MIECZYSŁAW KARŁOWICZ.

1876 † 1909.

Dnia 11 lutego 1909 r. ekspedycja, wysłana z Zakopanego na poszukiwanie zwłok ś. p. Mieczysława Karłowicza, odnalazła je, przywalone lawiną śniegową na drodze do Czarnego Stawu. Mieczysław Karłowicz kształcił się początkowo w kraju pod kierunkiem Barcewicza, następnie w Berlinie u Urbana. Ulubioną formą Karłowicza stał się poemat symfoniczny, jej też poświęcił się wyłącznie. Niezwykłą wartość jego dziełom nadaje mistrzowska orkiestracja. Tytuły ważniejszych dzieł: „Wstęp do Białej gołąbki” Nowińskiego, „Powracające fale,” „Odwieczne pieśni,” „Rapsodja litewska,” „Stanisław i Anna Oświecimowie,” „Smutna opowieść.” Każde ukazujące się nowe dzieło Karłowicza było dla świata muzycznego prawdziwem świętem. To też przedwczesna śmierć Karłowicza, w pełni sił jego twórczego talentu, odbiła się żałobnem echem wśród szerokich sfer naszego społeczeństwa.

Kwatera **33.**
Szereg **4.**

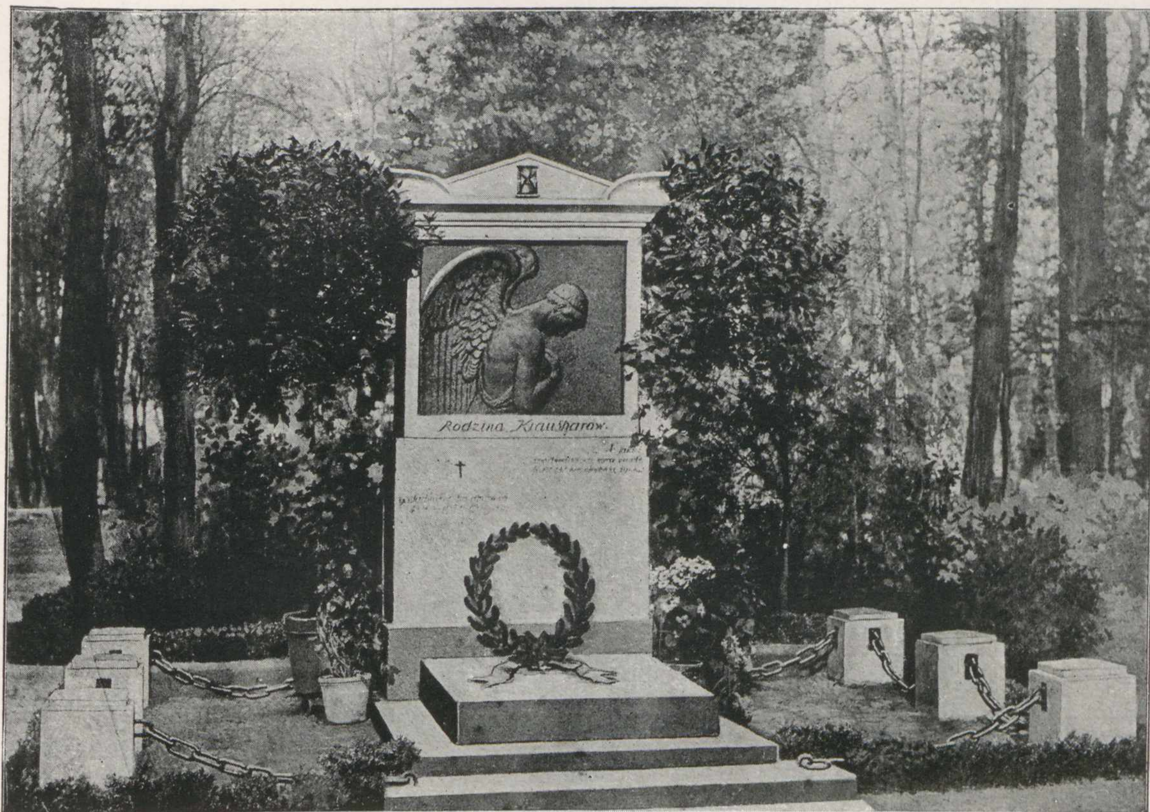

KAZIMIERZ KOPYTOWSKI.

1841 † 1910.

Wychowaniec politechniki w Karlsruhe, doktór filozofji uniwersytetu w Getyndze, profesor inżenierji cywilnej w Instytucie politechnicznym i rolniczo-leśnym w Puławach, b. profesor b. Szkoły Głównej w Warszawie, inżenier przy budowie kolei lipawskiej oraz kijowsko-brzeskiej, naczelnik zarządu kolei iwangrodzko-dąbrowskiej, naczelnik zarządu kolei fabryczno-łódzkiej.

Kwatera **3.**
Szereg **2.**

Projekt artysty-rzeźbiarza Edwarda Wittiga.

JADWIGA KRAUSHAROWA.

1855 † 1912.

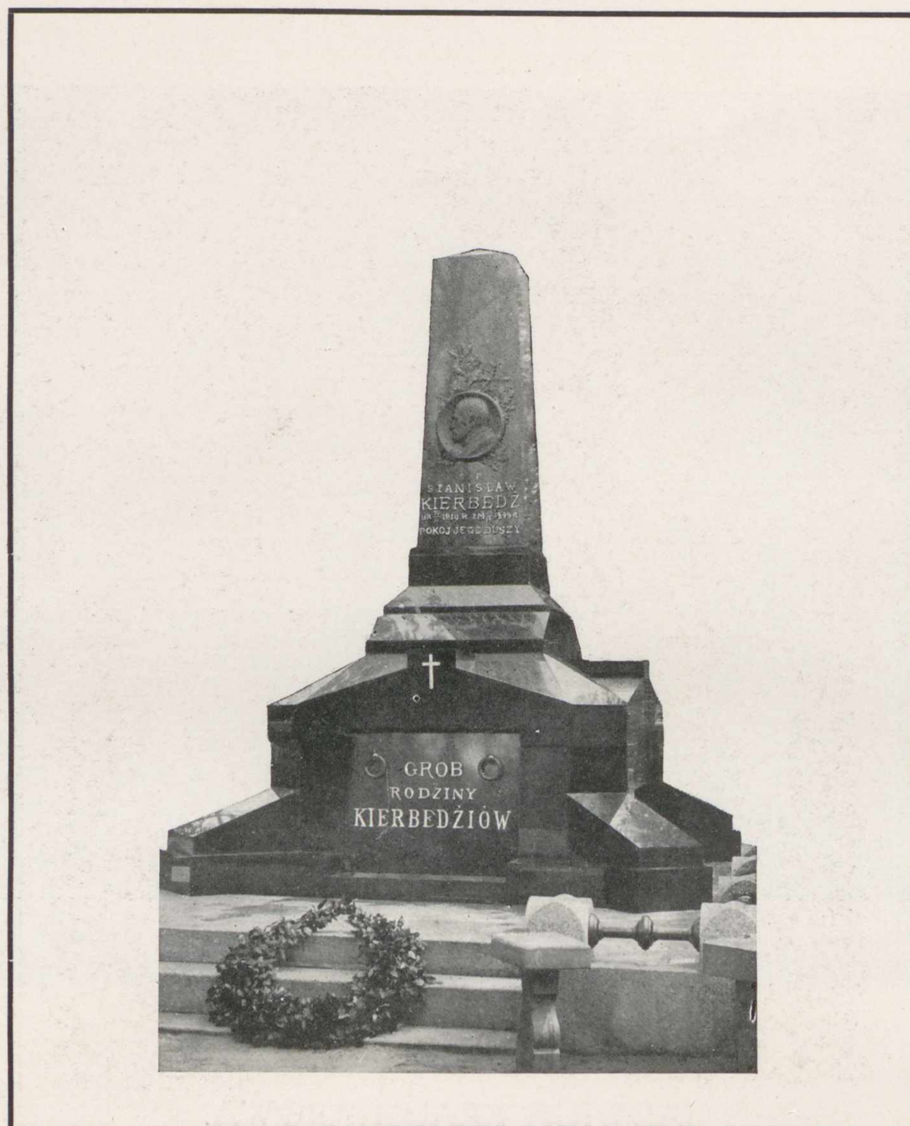
W grobowcu rodziny Krausharów spoczywa ś. p. Jadwiga Krausharowa, żona mecenasa Alexandra Kraushara (ur. 4 maja 1855 r. † d. 7 lutego 1912 r.).

Zasłużona i gorliwa obywatelka na polu oświaty ludowej i filantropji praktycznej, autorka studjów i szkiców literackich, które po jej zgonie wydano w zbiorze pod tytułem — «Pamiątka».

Autorem projektu grobowca niniejszego jest artysta rzeźbiarz Edward Wittig.

Budowniczy Malinowski wykonał architekturę grobowca niezaprzeczonej artystycznej wartości.

Kwatera **51.**
Szereg **1.**

STANISŁAW KIERBEDŹ.

1810 † 1899.

Słynny inżenier, twórca mostu żelaznego na Wiśle pod Warszawą, zbudował również piękny kościół katolicki pod wezwaniem św. Stanisława w Piotrogrodzie, był czynny przy budowie kilku ważnych linji kolejowych w Królestwie i Cesarstwie.

Kwatera **M.**
Szereg **6.**

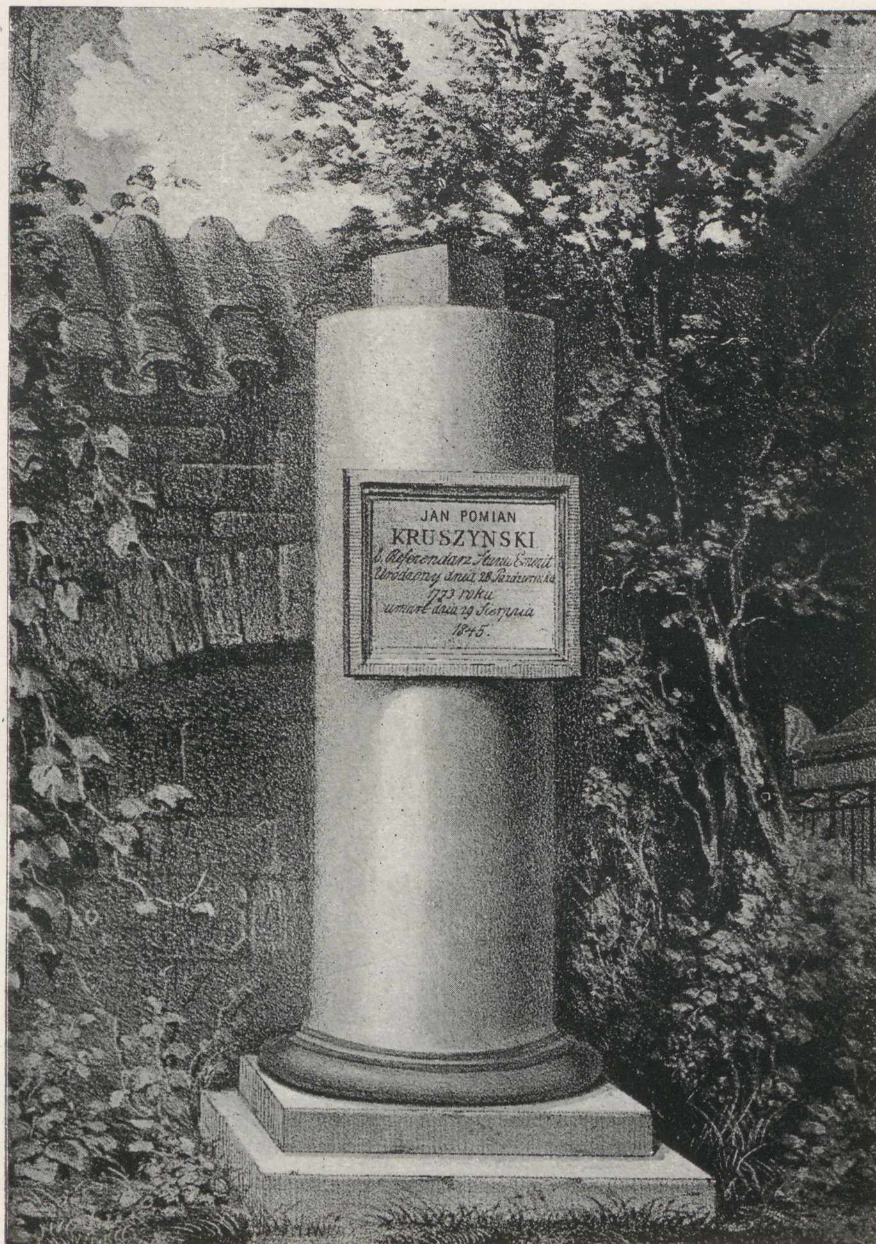
LEON STEFAN KWIATKOWSKI.

1885 † 1911.

Był wychowańcem szkoły Wojciecha Górskiego. Po rocznym pobycie na wydziale medycznym uniwersytetu warszawskiego udał się do Genewy, gdzie też uzyskał stopień doktora medycyny. Studja naukowe nie przeszkadzały mu w wytężonej i owocnej pracy społecznej. Wśród kolegów i profesorów cieszył się gorącą sympatją. Zgon jego był tragiczny: zwiedzając góry w Szwajcarji, nagle zasłabł, stracił równowagę i runął w przepaść.

Zwłoki młodego uczonego przewieziono do Warszawy.

Kwatera	**169.**
Szereg	**1.**

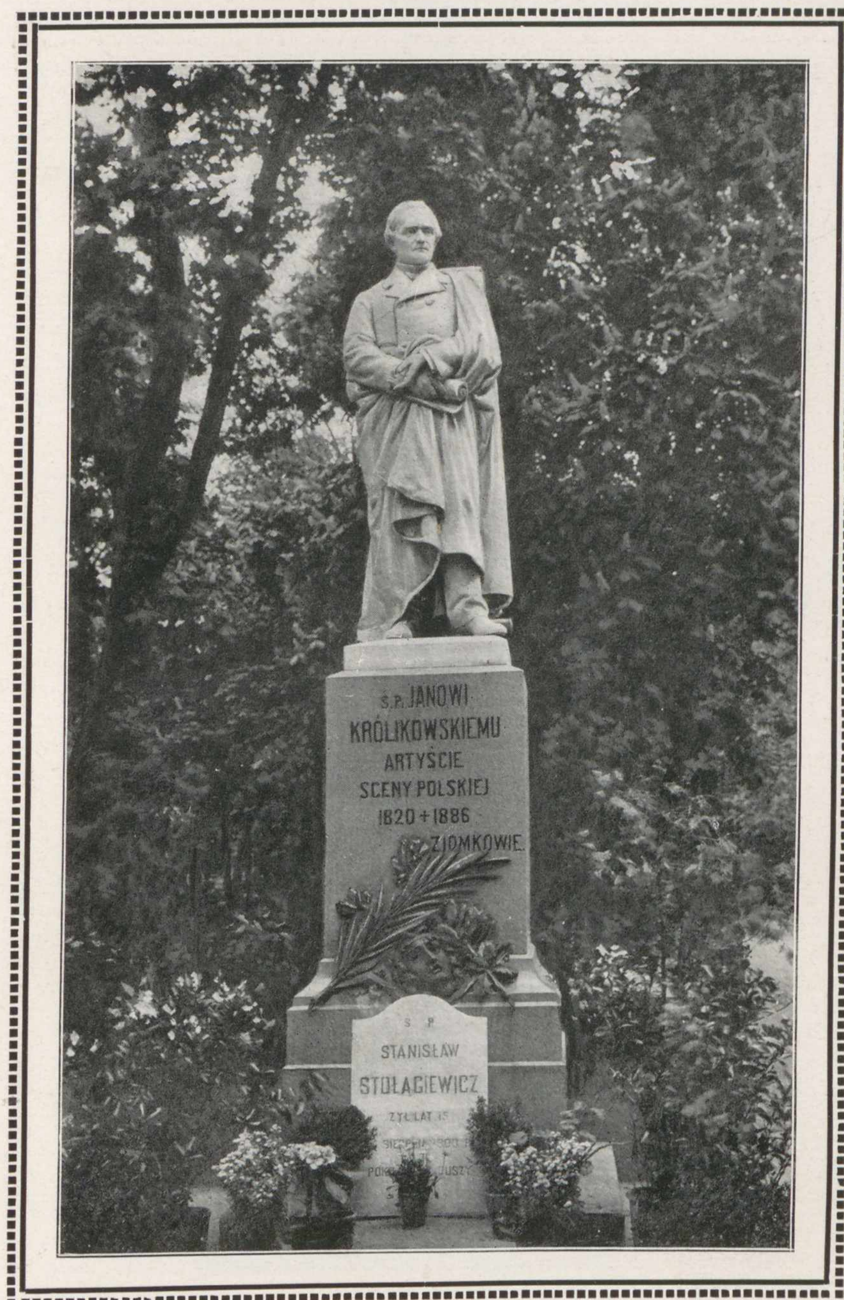

JAN KRUSZYŃSKI.

1773 † 1845.

Jan Pomian Kruszyński, syn podstolego upickiego i Rozalji ze Szczygielskich, od dziesiątego roku życia uczęszczał do szkół w Rawie. W r. 1785 przeszedł do szkół Pijarskich w Warszawie. Ukończywszy w r. 1791 sześć klas i ulegając życzeniom rodziny, wstąpił do seminarjum S=go Krzyża. Nie mając jednak żadnego powołania do stanu duchownego, w r. 1794 wszedł do korpusu Inżenierji Koronnej w randze podoficera. Po wzięciu Warszawy, wystąpiwszy z wojska, przyjął obowiązki guwernera w domu Józefa Niemirycza. Do r. 1804 pełnił obowiązki wychowawcy, a następnie otrzymał miejsce w Puławach u ks. Czartoryskich. 17=go maja 1806 r. poślubił wychowankę Księżny — Barbarę Poświatowską. W roku 1828 mianowany był Referendarzem Stanu. Jednocześnie zajął wysokie stanowisko przy ówczesnym ministrze skarbu. W r. 1813 mianowany był Instruktorem Dyrekcji Teatralnej w Warszawie, radą i piórem przyczyniając się do uświetnienia sceny warszawskiej. Jednocześnie pracował nad przekładem oper włoskich; znane są też przekłady jego z łaciny, angielskiego i francuskiego. W r. 1845, po krótkiej chorobie, zmarł, przeżywszy lat 72.

Kwatera **92**.
Pod murem.

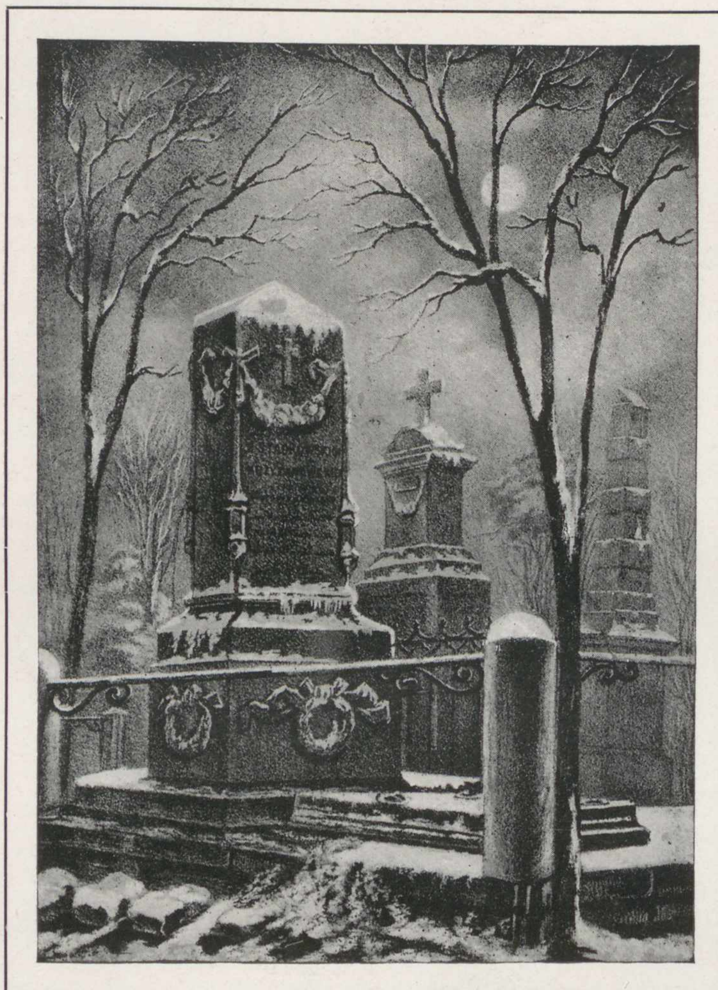
Projekt artysty rzeźbiarza B. Syrewicza.

JAN KRÓLIKOWSKI.

1820 † 1886.

Był to fenomenalny mocarz słowa, którem potrafił: wzruszać, zachwycać, przerażać, a więc—ujarzmiać. Działo się to siłą talentu, żelazną pracą, wytrwałą analizą charakterów. Królikowski — aktor otwierał przed słuchaczami tajnie duszy ludzkiej, darzył ich najwyższą rozkoszą, jaką dać może sztuka, to jest oderwaniem od rzeczywistości. Dla wielkiego tragika świat cały był ideałem i to w najwyższym stopniu. Duch wielki, tkliwe serce, głębia umysłowa, hart w pracy i niezłomna wola—były to środki, któremi się posiłkował i które go do celu przywiodły. Ponad wszystkiem górowała w nim miłość i cześć dla sztuki.

Kwatera **D**.
Szereg **1**.

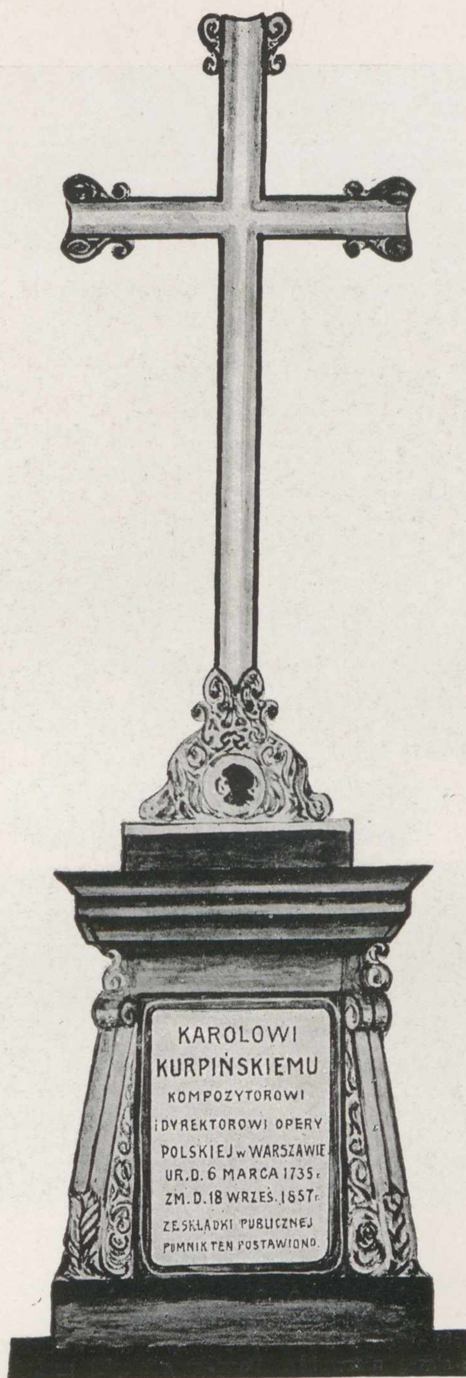

JÓZEF KRZYŻANOWSKI.
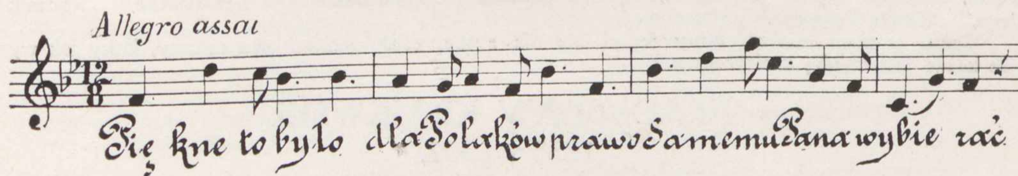
1781 — 1851.

Józef Krzyżanowski był szefem sekcji instytutów i urząd ten piastował do roku 1838. Do końca życia brał czynny udział w pracach Rady Głównej Opiekuńczej Zakładów Dobroczynnych, oraz w Radzie Opiekuńczej szpitala Dzieciątka Jezus. Cały majątek, zebrany uczciwą pracą, rozdał na cele dobroczynne. Grób, ubezpieczony funduszem wieczystym, pozostaje na opiece zarządu cmentarnego.

Kwatera **13.**
Szereg **4.**

Pomnik postawiono ze składki publicznej. Rysował Antoni Dębno-Krzyżanowski.

KAROL KURPIŃSKI.

1785 † 1857.

Znakomity kompozytor oper, melodram i polonezów, krzewiciel zamiłowania do muzyki poważnej. Pierwszy zachęcił do studjów nad teorją muzyki w Polsce. Poza pracą dyrektora opery polskiej z zapałem oddawał się kompozycji. Z utworów jego do historji muzyki przejdą utwory: „Jadwiga," „Zamek na Czorsztynie" oraz mazurki wojenne o Chłopickim i „Warszawianka." Kurpiński należy do tych nielicznych mężów zasługi, którym społeczeństwo polskie samo ufundowało pomnik. Skromny grobowiec, wzniesiony w roku 1858, pozostaje pod opieką zarządu cmentarnego.

Kwatera	**158.**
Szereg	**3.**

FELIKS KRAJEWSKI.

1829 † 1895.

Doktór Feliks Krajewski urodził się w Kryłowie, ziemi lubelskiej. W ciągu długoletniej praktyki lekarskiej zdobył sobie rozgłos i sławę niezwykłą. Pomimo rozległej praktyki, przysługiwał się piśmiennictwu naukowemu, zasilając swemi pracami „Tygodnik Lekarski," „Pamiętnik T=wa Lekarskiego," „Rocznik T=wa Paryskiego," „Gazetę Lekarską," „Medycynę."

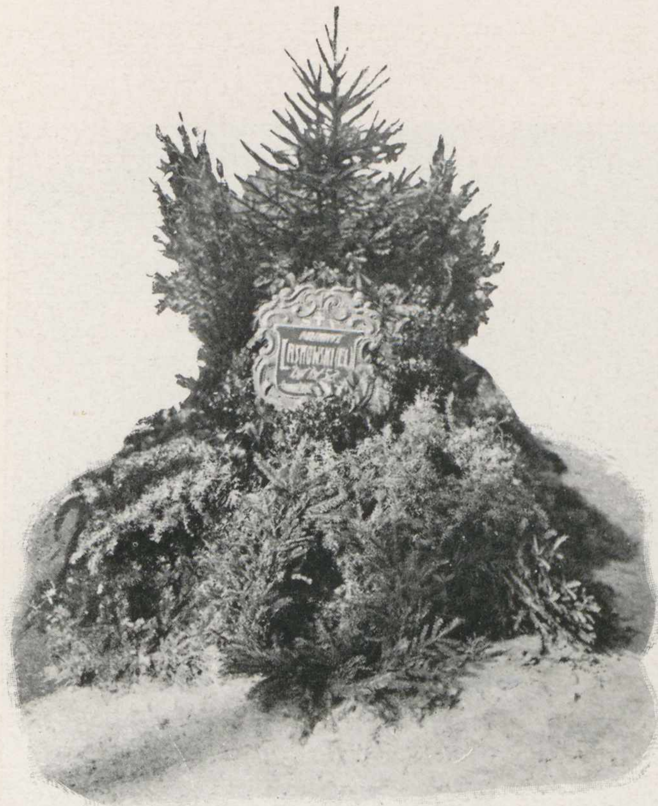
Cześć pamięci lekarza, który leczył nie dla zysku, cześć pamięci ojca rodziny, który tak wychował dzieci, że każde jest chlubą społeczeństwa!

WŁADYSŁAW KRAJEWSKI.

1855 † 1907.

Doktór Władysław Krajewski był jednym z najznakomitszych chirurgów polskich. W krótkiem swem życiu zdziałał tak wiele dla dobra nauki i społeczeństwa, że imię swe zapisał niezatartemi zgłoskami na kartach dziejów medycyny. Urodził się w Janowie, w ziemi lubelskiej, z ojca Feliksa, znakomitego lekarza, i matki Pulcherji z Wisłockich. Był wykształconym człowiekiem i dzielnym praktykiem. Sam słabego zdrowia, nie oszczędzał swych sił a idąc śladem ojca, służył do ostatka, nie dla zysku lecz z obowiązku i spółczucia dla cierpiących. Na niwie piśmiennictwa lekarskiego pracował wytrwale jako redaktor „Kroniki Lekarskiej," dzięki jego pracy pismo nie upadło, lecz stało się żywotnem. W r. 1893 założył pierwsze na całym obszarze ziem polskich pismo, poświęcone specjalnie chirurgji i naukom pokrewnym. Ogłosił szereg cennych rozpraw naukowych. Całą działalność Krajewskiego cechowała bezinteresowność i ofiarność. Do sumy, przeznaczonej na urządzenie pawilonu w szpitalu Dzieciątka Jezus, dołożył z własnych funduszów 10,000 rb. aby zadość uczynić potrzebom nauki. Umierając, żałował tylko, że w ciągu 20=letniej pracy lekarskiej nie zdołał spełnić tych wszystkich zadań, które sam sobie szeroko i wzniośle zakreślił. Zaiste, niezwykły był to człowiek.

Kwatera **45.**
Szereg **2.**

KAZIMIERZ LASKOWSKI (El).

1861 † 1913.

To nie jest żart niewczesny. To najistotniejsza prawda! Rysunek przedstawia mogiłę Kazimierza Laskowskiego. Wyodrębniliśmy ją umyślnie z tła powązkowskiego, aby szeroki ogół dokładnie widział, jak wygląda nędza polskiego poety. Kupka ziemi pokryta darniną, gdyby nie klepsydra blaszana, zdjęta z trumny, z widniejącym na niej napisem, trudno byłoby zgadnąć, że tu pogrzebano poetę, ulubieńca tak licznej rzeszy czytelników, że gdyby wszyscy wielbiciele jego talentu złożyli po groszu, uzbierałby się fundusz dostateczny do wzniesienia okazałego pomnika.

El ukochał naszą ziemię, więc nie ma o to do nas żalu, żeśmy go ziemią przygnietli, ale żal wyrażą przyszłe pokolenia, które napróżno szukać będą grobu poety, jak my dziś szukamy mogiły Malczeskiego. Bo El śpiewał nam za życia, a i po śmierci pokoleniom śpiewać będzie, a tłumy zawstydzone krążyć będą wokół mogiły wieszcza, mogiły tak skromnej, że nawet krzyża nie zatknięto w kopiec. Snadź ogół nie zawsze sercem płaci za serce.

O jakiej mogile marzył dla siebie Kazimierz Laskowski, powie wam jego wiersz zamieszczony poniżej.

«Kiedyś... gdy się już z życia rozliczę,
Gdy odpłacę, com winien, co dano —
Gdy dla siebie jeno zapożyczę
Szmatka ziemi z grudką poświęcaną —
Chciałbym bardzo i bardzobym prosił,
Aby za mną nikt żalu nie nosił.

Chciałbym bardzo... by, jak po weselu,
Od cmentarka szli ludziska tłumnie
W kwietnych wiankach o pachnącem zielu —
Niechby grajek uciął przy mej trumnie,
Niechby echa rozległy radosne
Na złocisty maj! na wieczną wiosnę!

Niechby, gdy się mogiłka wykopie,
Niechby po niej szło dobre a swoje...
W polach było zboża snop na snopie —
Niechby mlekiem falowały zdroje!
Niechby — o czem marzyć nadaremno —
Do mogiłki zstąpiło wraz ze mną,

Niechby społem się w grobek pokładło
To, co żywym bolem a tęsknicą,
I to, czego serce nie odgadło,
I to, czego myśli nie pochwycą —
Niechby wszystko spało pod mogiłą...
Jeno dola! jeno szczęście było!

Niechby... kiedyś na mogilnych piaskach
Taką skibę wyorały sochy,
Aby słonko o różanych brzaskach
Wpadło — moje prześwietliło prochy,
Bym posłyszał gwar radosny, bratni,
Że ja z smutnych odszedłem ostatni!
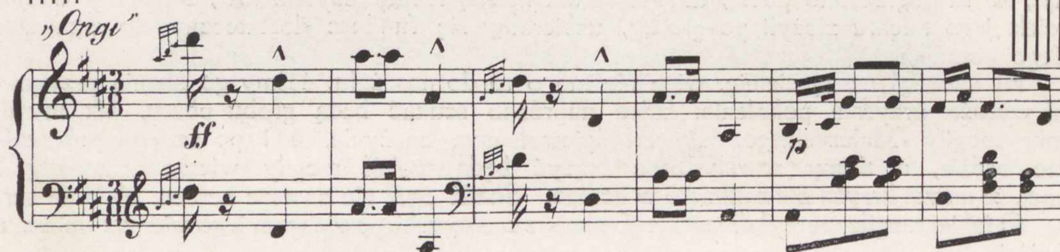
Więc — kiedy się z żywota rozbiorę,
Gdy odpłacę, co komu, co czyje —
Gdy mogiłki jeno zapożyczę —
Będę jeszcze — póki serce bije,
Boga... ludzi bardzo... bardzo prosił,
By się po mnie nikt z żalem nie nosił! *El.*

Kwatera	**52.**
Szereg	**1.**

LEOPOLD LEWANDOWSKI.

1832 † 1896.

Istny to wybraniec fortuny, którego całe życie przeszło wesoło, po różach, a nawet śmierć sama oszczędziła mu boleści, nie dożył bowiem chwili zwinięcia orkiestr naszych w teatrach dramatycznych, gdy on był przecie prowodyrem tych orkiestr. Lewandowski zaczął swoją działalność muzyczną jako skrzypek orkiestry Teatru Wielkiego i przy wrodzonych zdolnościach mógłby może dojść do stanowiska premjera, ale z woli dyrekcji ówczesnej objął kierownictwo orkiestry antraktowej Teatru Rozmaitości i na tem polu dobił się uznania, rozgłosu, pewnej nawet pozycji materjalnej. Jako kompozytor zyskał uznanie za liczne swe taneczne produkcje muzyczne, a zwłaszcza mazury zjednały mu zasłużony rozgłos, gdyż mają werwę, właściwą charakterowi narodu polskiego.

Kwatera **F.**
Szereg **6.**

Projekt artysty-rzeźbiarza profesora T. Welońskiego.

FRANCISZEK SALEZY LEWENTAL.

1841 † 1902.

Przedsiębiorczy i energiczny wydawca. Drukował dzieła znakomitych autorów i szereg wydawnictw perjodycznych, jak: «Kłosy», «Tygodnik romansów i powieści», «Świt», «Biblioteka najcelniejszych utworów literatury europejskiej». Od r. 1887 był współwłaścicielem «Kurjera Warszawskiego».

Jako człowiek prawy cieszył się ogólnem uznaniem i sympatją. Nazwisko Lewentala łączy się z tragicznym epizodem z życia Kraszewskiego, któremu L. zaofiarował kaucję, potrzebną do uwolnienia wielkiego pisarza z więzienia pruskiego.

Ś. p. Lewental był, w całem znaczeniu słowa, prawym obywatelem kraju.

Kwatera **7.**
Szereg **4.**

Projekt artysty-rzeźbiarza D. Zalewskiego.

JADWIGA ŁUSZCZEWSKA (DEOTYMA).

1834 † 1908.

Była córką Wacława a wnuczką Jana Pawła Łuszczewskiego, ministra spraw wewnętrznych w Księstwie Warszawskiem. W r. 1857 zaczęła tworzyć dwa wielkie poematy: «Piast» i «Sobieski». Sławę zdobyła szeregiem utworów natchnionych, zamkniętych w cyklu «Polska w pieśni». Rozgłośne były jej improwizacje a wielką poczytnością cieszyły się liczne powieści. Towarzyszyła ojcu na wygnanie do Rosji i tam napisała «Wandę». Przez ostatnich 39 lat mieszkała w Warszawie w domu na rogu ulicy Marszałkowskiej i Królewskiej, gdzie odbywały się co tydzień zebrania literackie. Deotyma umiłowała gorąco przeszłość kraju, znała ją gruntownie, była więc nietylko znakomitą poetką ale i historykiem polskim.

Została po niej pieśń, co

«...walkę serc i dłoni
I poświęcenia pielgrzymkę tę długą
Kiedyś u morskiej rozpoczęła toni
O dziejów świcie — promienistą smugą
Oświetla, wiodąc od chwały do chwały
Aż na Kahlenberg...» („Sobieski".)

W tym samym grobie pochowany jest ojciec Deotymy, Wacław Łuszczewski (1806—1867), syn ministra Jana Pawła. Piastował urząd dyrektora departamentu w minister. rolnictwa i był szambelanem Dworu, po powstaniu złożony z urzędów i wygnany do Symbirska.

Kwatera **64**.
Szereg **1**.

MARCIN LIPIEŃSKI.

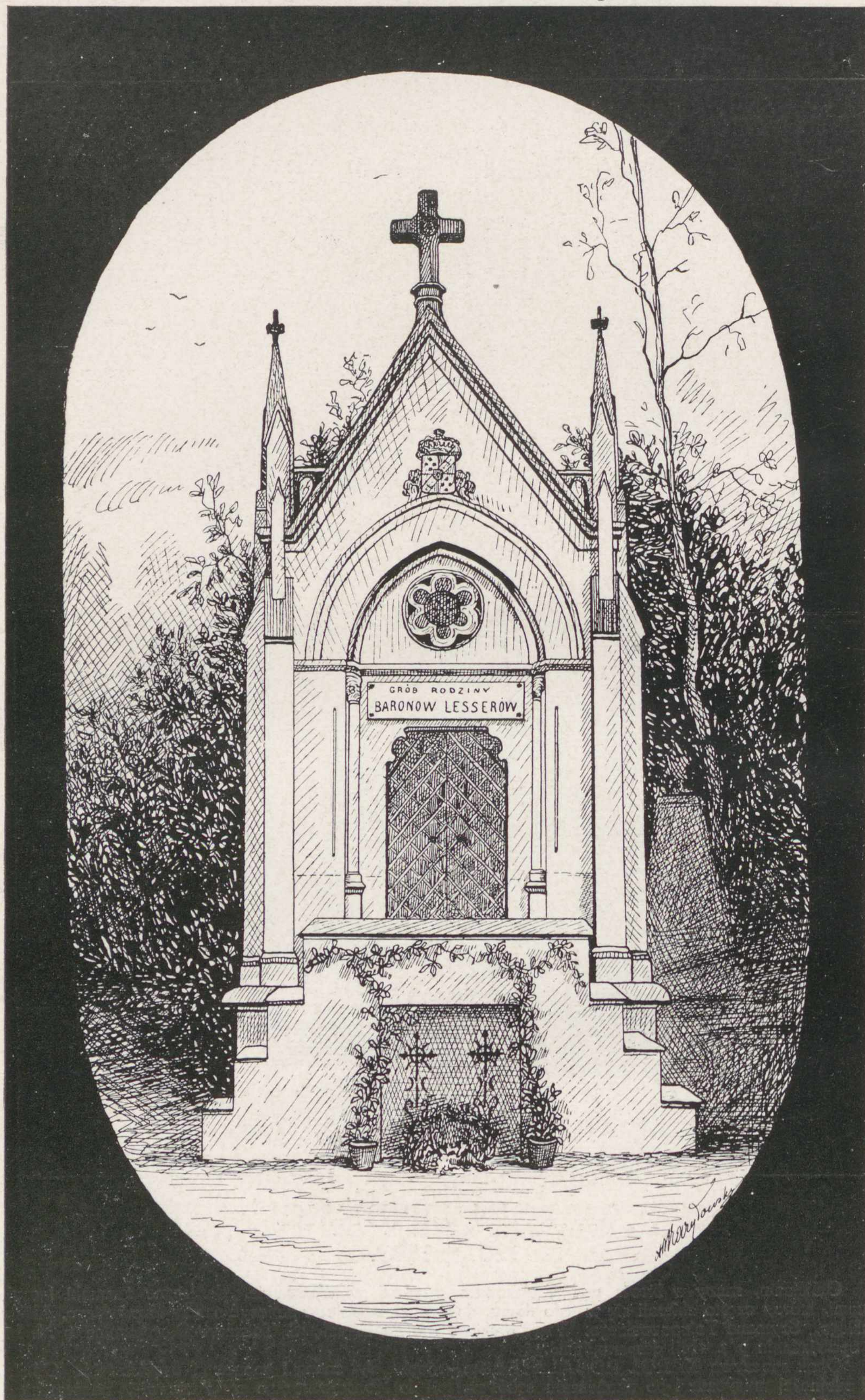
1807 † 1883.

Galicjanin, ranny w bitwie pod Grochowem, pozostał w Warszawie. Serdeczne stosunki łączyły go z patrjotami, którzy często zbierali się w jego domu, do stałych bywalców zaliczyć należy Gzowskiego, Aleksandra Krajewskiego, Szymona Tokarzewskiego, Więckowskiego i wielu innych, S. Tokarzewski wspomina o M. Lipieńskim w opowiadaniu p. t. «Nil desperandum».

Obok spoczywa KAROL RÓŻALSKI (1849—1909). Był znaną i popularną osobistością. Od dziecka objawiał zdolności muzyczne i po ukończeniu szkół wstąpił do Konserwatorjum w Warszawie, poczem na dalsze studja wyjechał za granicę. Powróciwszy do kraju, został mianowany profesorem konserwatorjum. W r. 1871 zorganizował orkiestrę Instytutu Muzycznego, w której grało wielu wybitnych muzyków, między innymi Ignacy Paderewski. W r. 1874 urządził pierwsze koncerty popularne i prowadził orkiestry teatrów rządowych. Jako kompozytor dał się poznać z wielu utworów. Jako człowiek prawego charakteru na każdem stanowisku cieszył się ogólną sympatją i poważaniem.

W tym samym grobowcu spoczywa ś. p. GERWAZY GZOWSKI (1815—1888), który za czynny udział w rewolucji w r. 1831, skazany na wygnanie, przebył na Syberji lat 40.

Kwatera	**160.**
Szereg	**4.**

Projekt budowniczego Józefa Dziekońskiego.

GRÓB RODZINY BARONÓW LESSERÓW. W grobie tym złożone są szczątki doczesne ś. p. Stanisława barona Lesser urodzonego w Warszawie dnia 11-go Listopada 1817 roku, zmarłego dnia 23-go Marca 1890 roku.

Obok spoczywa małżonka zmarłego ś. p. Emilja z Hirschendorffów, urodzona dnia 4-go Sierpnia 1824 r. zmarła 2-go Stycznia 1897 roku.

Kwatera **23.**
Szereg **6.**

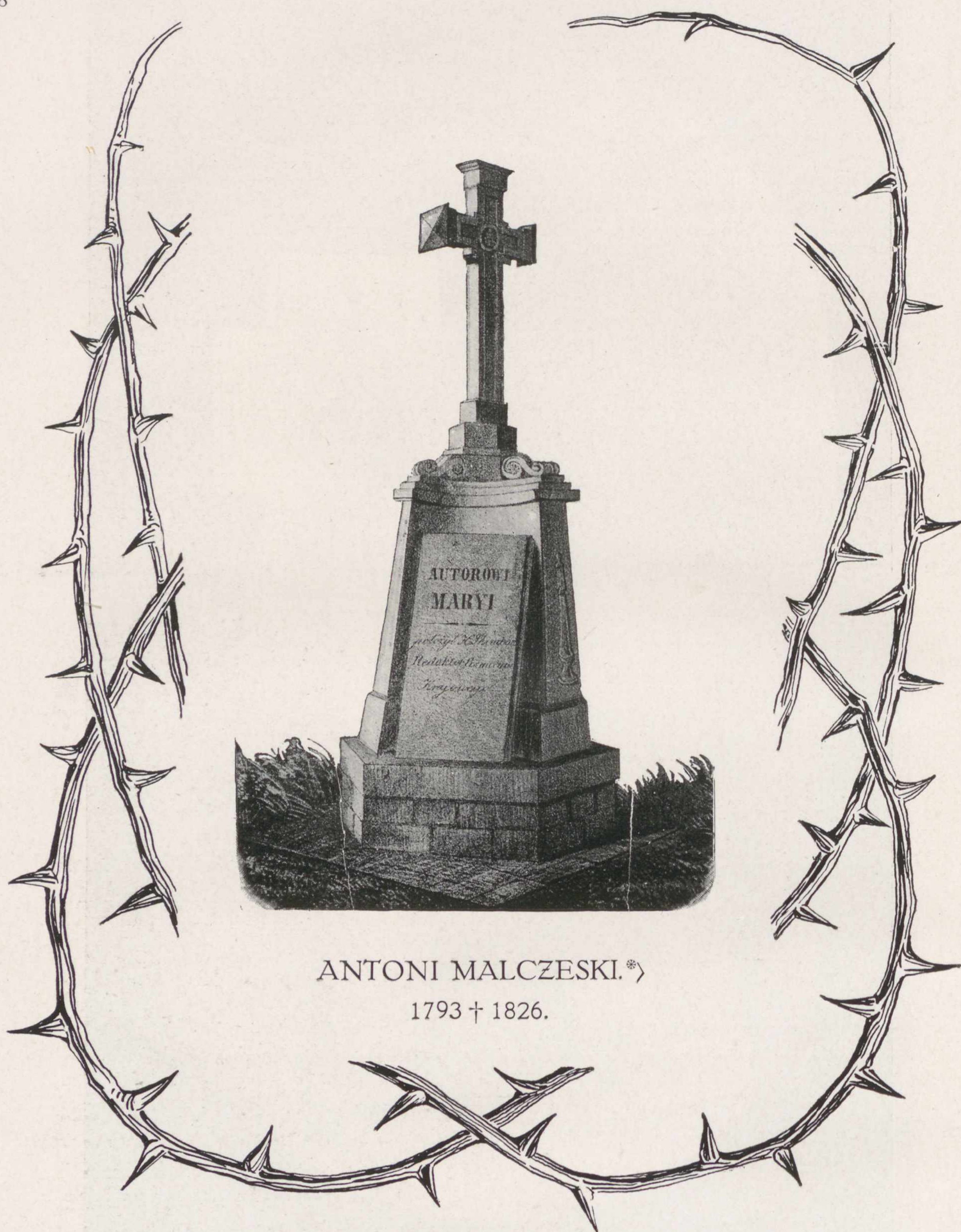

WIKTOR MAŁAGOWSKI (1843 † 1909). Urodzony w Uniejowie ziemi Kaliskiej, ukończył gimnazjum w Piotrkowie—wstąpił do Szkoły Głównej 1864, którą ukończył w r. 1869 ze stopniem magistra Prawa i Adm. Zajmował różne posterunki sądowe przed reformą 1876 r. jak Assesora w Sądzie Apelacyjnym. Po reformie długoletni Sędzia Śledczy, zaś od r. 1897 Rejent hipoteczny w Warszawie, ogłaszał różne prace treści prawniczej,—przeważnie w gazecie Sądowej.

Był to człowiek prawy, nieposzlakowany, niezwykle uzdolniony i jako taki używający wielkiej powagi między prawnikami polskimi dawnej daty. Dla społeczeństwa i rodziny wielce zasłużony.

Na pomniku widnieje napis: *„ukochawszy swoich na ziemi, kochał ich do śmierci.“*

Kwatera **34.**
Szereg **4.**

ANTONI MALCZESKI.*)

1793 † 1826.

Utalentowany autor „Marji" nie miał szczęścia za życia, ani po śmierci. Nieszczęśliwa miłość i niesnaski zmusiły dumnego poetę do przebywania zdala od rodziny. Wspaniały poemat „Marja" nie znalazł uznania u spółczesnych. Pojedynek, choroba i nędza przyśpieszyły zgon poety.

*) Z autografów pokazuje się, że należy pisać Malczeski, nie Malczewski.

Kwatera	**14.**
Szereg	**3.**

Józef hr. Załuski, b. jenerał wojsk polskich, przyjaciel zmarłego, oświadcza kategorycznie, że poeta umarł z nędzy. Koszty pogrzebu opłacono z pieniędzy, osiągniętych z publicznej licytacji ruchomości poety, który gdzieindziej byłby pochowany kosztem społeczeństwa. Fatalność prześladuje wieszcza nawet po śmierci, kiedy w 1830 r., a więc w 4 lata po zgonie, przyjaciele zmarłego zapragnęli na jego mogile postawić pomnik, zarząd cmentarza nie potrafił wskazać miejsca gdzie pochowano zwłoki.**) Postawiono tedy skromny monument na grobie Karoliny Kulman, przyrodniej siostry poety, z napisem na tablicy: „Autorowi Marji". Tak uczcił pamięć zmarłego poety ś. p. Hipolit Skimborowicz. Z biegiem lat wymarła rzesza osobistych przyjaciół, fundatorów pomnika, który, pozostawiony własnym losom, rozsypuje się w gruzy. Gdyby nie prywatna inicjatywa p. Romana Lubowieckiego, który własnym kosztem podmurował walący się pomnik, bylibyśmy świadkami barbarzyńskiego zaniedbania, okazanego jedynej widomej pamiątce po zmarłym wielkim poecie, którego duch niejednemu jeszcze pokoleniu śpiewać będzie. Nieszczęsne losy pomnika tego nie stanowią wyjątku. Wiele cennych pamiątek zaginęło i inne iść będą na marne dopóty, dopóki społeczeństwo nie otoczy ich opieką silnych swych ramion. Spojrzyjcie na te głazy, szarpnięte zębem czasu, wniknijcie w ich ducha, a posłyszycie głośną skargę, bolesną, jak wyrzut sumienia, wzywający o ratunek szybki a skuteczny.

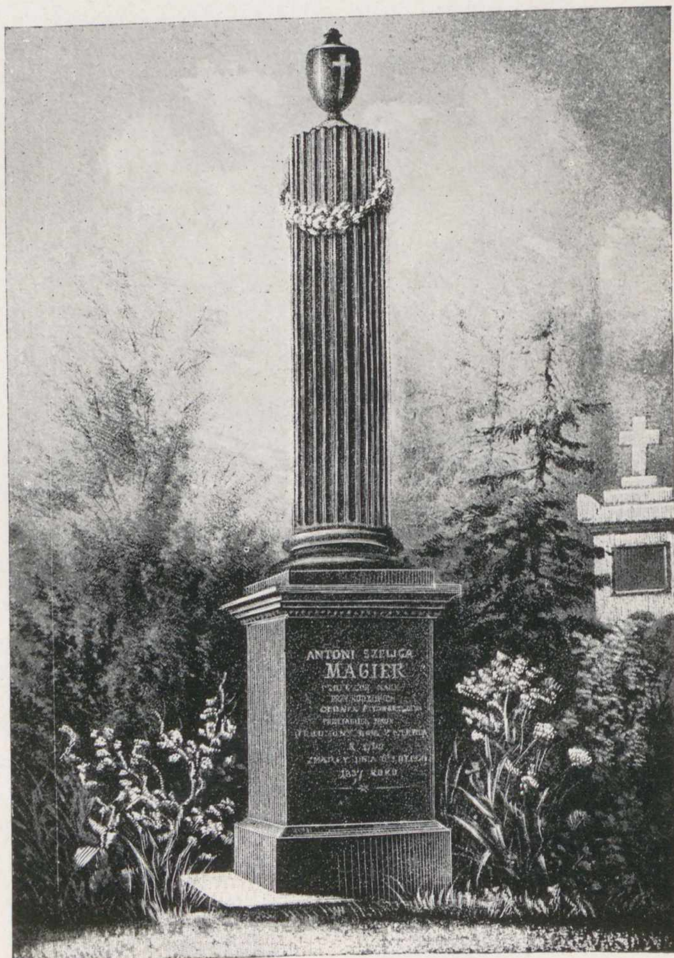
**) Wóycicki w kronice swej p. t. „Cmentarz Powązkowski" pisze, że zwłoki Malczeskiego pochowano w obrębie kilku sążni między grobem Korwinów Szymanowskich a katakumbami. W ostatnich czasach p. Franciszek Reinstein, prowadzący wytrwale studja na Powązkach, wskazał niezawodne miejsce spoczynku Malczeskiego pod przybudowaną częścią katakumb.

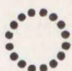
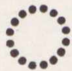
ANTONI MAGIER.

1762 † 1837.

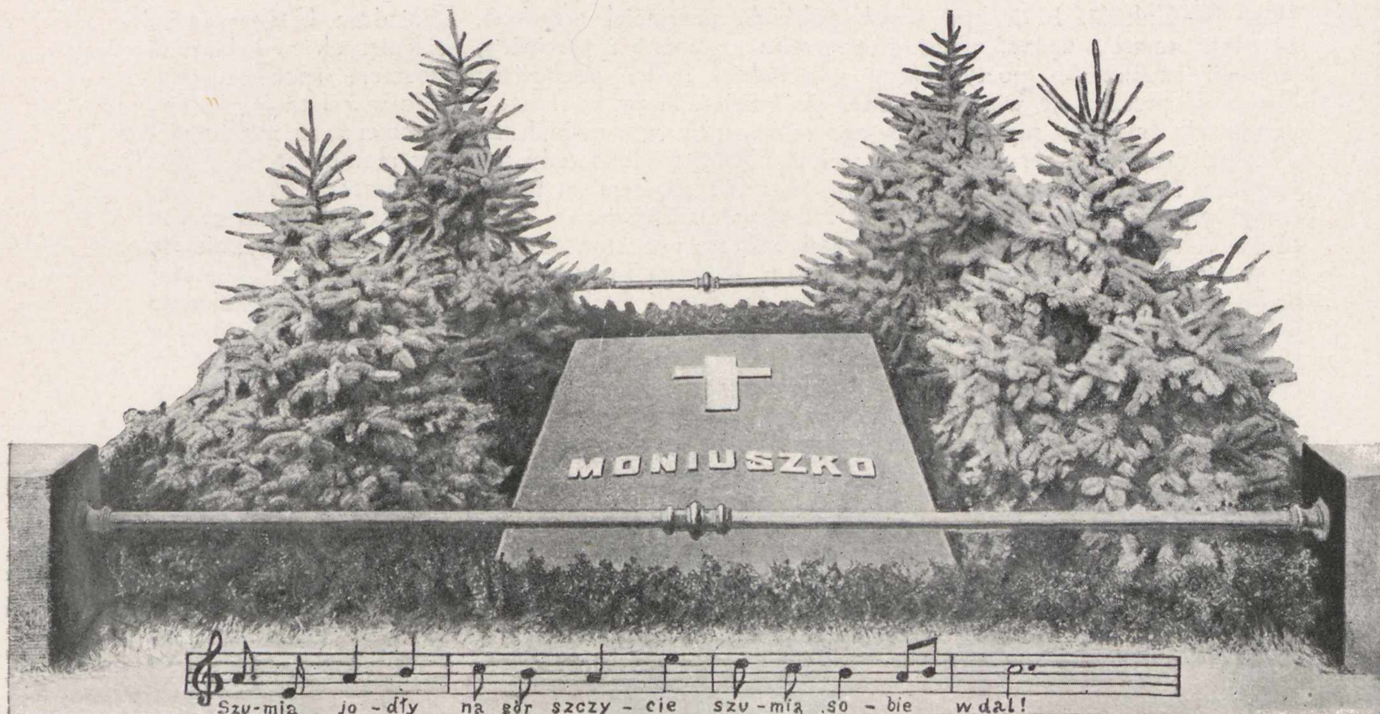
Przyrodnik, badacz, kronikarz Warszawy, założyciel pracowni meteorologicznej na dachu znanego domu przy ul. Piwnej, fundator kompasu w ogrodzie Saskim.

Jako profesor nauk przyrodniczych w Liceum warszawskiem wykładał fizykę i astronomję. Słynął ze swych obserwacji meteorologicznych, które prowadził w latach 1803 do 1828. Ogłosił kilka rozpraw naukowych. Pomnik grobowy rdza niszczy.

Kwatera 8.
Szereg 1.

Projekt Towarzystwa Muzycznego.

STANISŁAW MONIUSZKO.

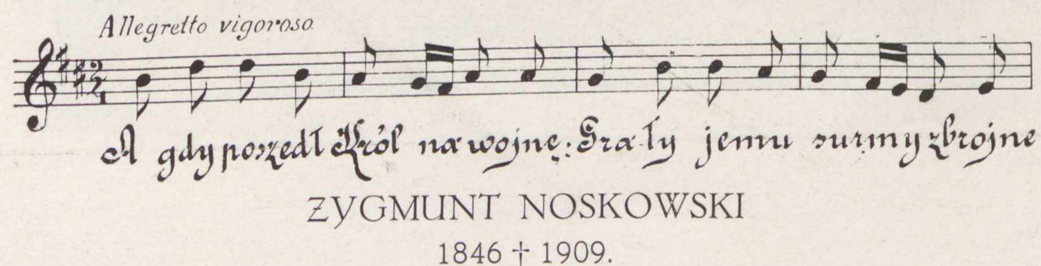
1819 † 1872.

Stanisław Moniuszko był wielkim męczennikiem swoich ideałów: muzyki i obowiązków rodzinnych. Te dwie jego świętości, którym życie całe oddał, padając w połowie mety, wycieńczony pracą, walką o chleb dla swoich dzieci. Człowiek wielkiej miary, najpiękniejszych przymiotów duszy. Po morderczem borykaniu się z losem przybył z Wilna do Warszawy, gdzie, po wielu trudach i zawodach, osiągnął na razie cel swoich zabiegów. Jak meteor olśnił «Halką», «Hrabiną», «Flisem», «Verbum Nobile», ale tutaj nastał kres scenicznych jego powodzeń. Już «Straszny Dwór», w najniefortunniejszych czasach dla teatru wystawiony, spotkał się z krytyką, którą wprawdzie potem zastąpiło uznanie a nawet entuzjazm, ale już po śmierci kompozytora. Dalsza karjera kompozytorska Moniuszki nie przysporzyła mu sławy ani zysków: «Parja», «Beata» padają, ku wielkiej zgryzocie mistrza, który, rozpacznie rzuciwszy się w wir pracy, mimo wysiłków, nie mógł podołać wymaganiom życiowym. Doszło do tego, że doroczny koncert Moniuszki ostatni zawiódł i koncertant musiał dołożyć do kosztów. Umarł w niedostatku i zgryzocie, wyczerpany pracą, jak prawie wszyscy u nas prawdziwi kapłani sztuki. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne położyło na grobie płytę kamienną z wykutym na niej wyrazem MONIUSZKO. Skromność i prostota pomysłu niewątpliwie zaimponować mogą, radzi jednak bylibyśmy ujrzeć nad płytą portret mistrza.

W pracowni ś. p. Syrewicza pozostała piękna rzeźba marmurowa, żywo przypominająca nieśmiertelnego pieśniarza.

Kwatera	9.
Szereg	3.

ZYGMUNT NOSKOWSKI

1846 † 1909.

Wiedza duża, praca nadzwyczajna, zapał krańcowy, imaginacja bezbrzeżna oto środki, któremi walczył ten prawdziwy artysta. Bohaterski zapał, wrzący w jego duszy, przysparzał mu niechętnych, nie rozumiejących, że on tylko dla sztuki, a nie dla osobistych celów był takim. Kompozytor nader płodny. Wiele dzieł jego, zwłaszcza symfonicznych, ma głęboką wartość. Krzewieniem dobrego smaku odznaczył się dodatnio na stanowisku dyrektora konserwatorjum zarówno w Konstancji, jak i w Warszawie. Marzył o laurach scenicznych, pisząc muzykę do libretta «Zemsta za mur graniczny», gdy śmierć przerwała wątek jego pracy.

Kwatera **16.**
Szereg **6.**

STANISŁAW MARKIEWICZ.

1839 † 1911.

Zasłużony lekarz. Brał czynny udział w bitwach pod Gidlami, Chorzenicami i Konszyną. W roku 1864 został uwięziony i przetrzymany 3 miesiące w cytadeli warszawskiej. Zasługę niepożytą położył M. jako rzecznik gorliwy i założyciel kolonji letnich i stały ich opiekun. Gdyby tylko ta jedna instytucja pozostała po M., jużby ona nadała mu niepożyte prawo do trwałej wdzięczności społeczeństwa. Jako lekarz-hygienista pisał M. prace do «Kliniki», «Medycyny» i innych pism. Przez długi czas M. był prezesem Warsz. Tow. Lekarskiego.

Kwatera	**199**.
Szereg	**3**.

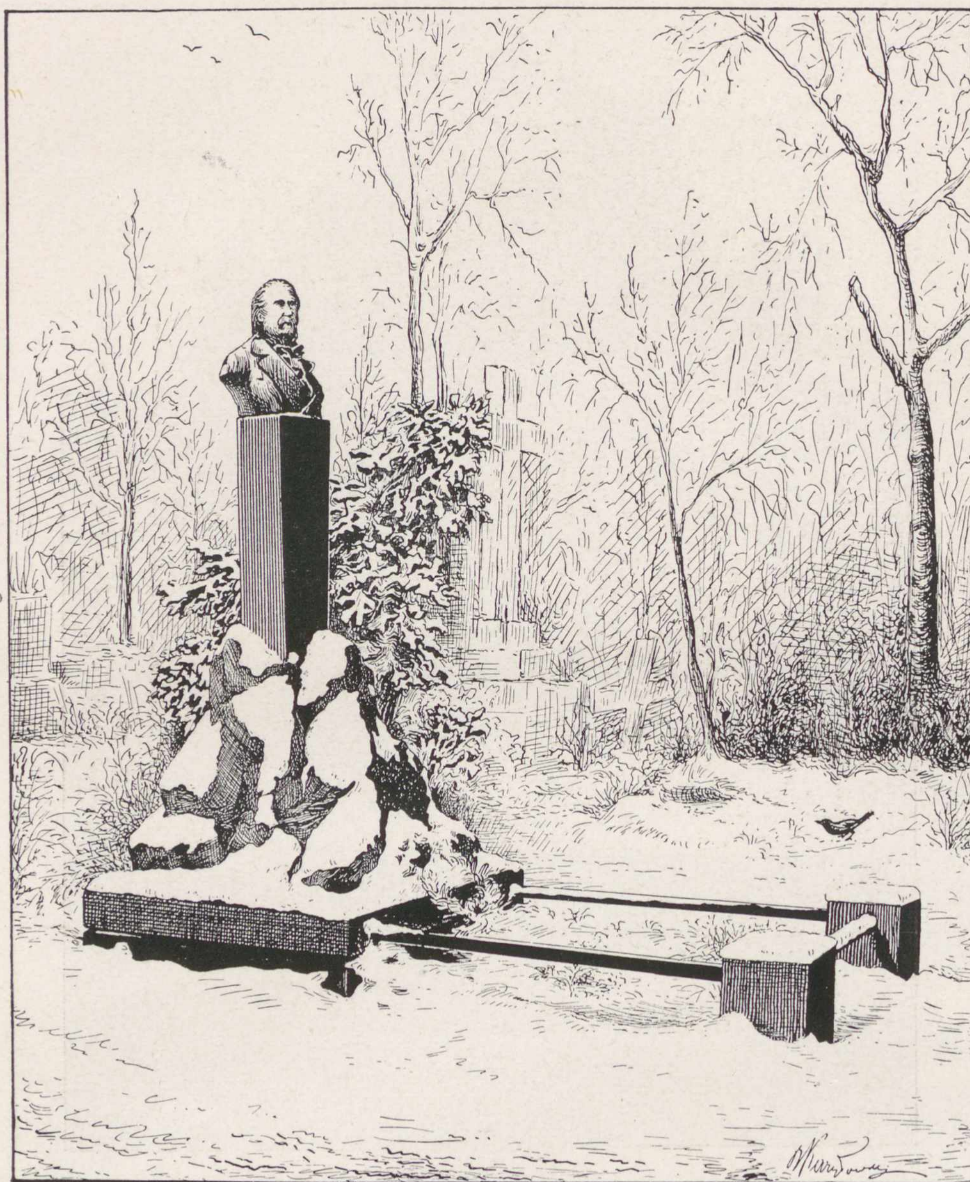
Płytę grobową położyli koledzy zmarłego.

JAN POPŁAWSKI.

1854 † 1908.

Jan Ludwik Popławski kończył gimnazjum w Lublinie, a następnie wydział prawny w Warszawie. W r. 1878 został zesłany na 3 lata do Wiatki. Po powrocie do kraju zakłada «Głos» i formułuje w nim program polityczno-społeczny, który stał się następnie podwaliną programu demokratyczno-narodowego. W r. 1894 aresztowany, przebywa w cytadeli 13 miesięcy. Poczem emigruje do Lwowa w grudniu 1895 r. W Galicji rozwija niezmiernie owocną działalność publicystyczną. Redaguje «Przegląd Wszechpolski» i «Polaka». Jest kierownikiem politycznym «Słowa Polskiego». Po wojnie rosyjsko-japońskiej wraca do Warszawy, jako współredaktor «Gazety Polskiej». Chorobą nieuleczalna zmusza go do przerwania pracy. Popławski był twórcą prądu odrodzenia narodowego, jego to wysiłkiem ziściły się marzenia stuletnie najlepszych synów Polski: lud polski stał się współuczestnikiem narodowych dążeń i podwaliną przyszłości narodu naszego. Polityczny zmysł Popławskiego przepowiedział obecny zatarg europejski z jasnowidztwem głębokiego polityka. Popławski zasłużył sobie na pomnik spiżowy.

Kwatera **176**.
Szereg **2**.

Popiersie wykonał artysta-rzeźbiarz K. W. Ostrowski.

ANTONI PIETKIEWICZ.

(ADAM PŁUG).

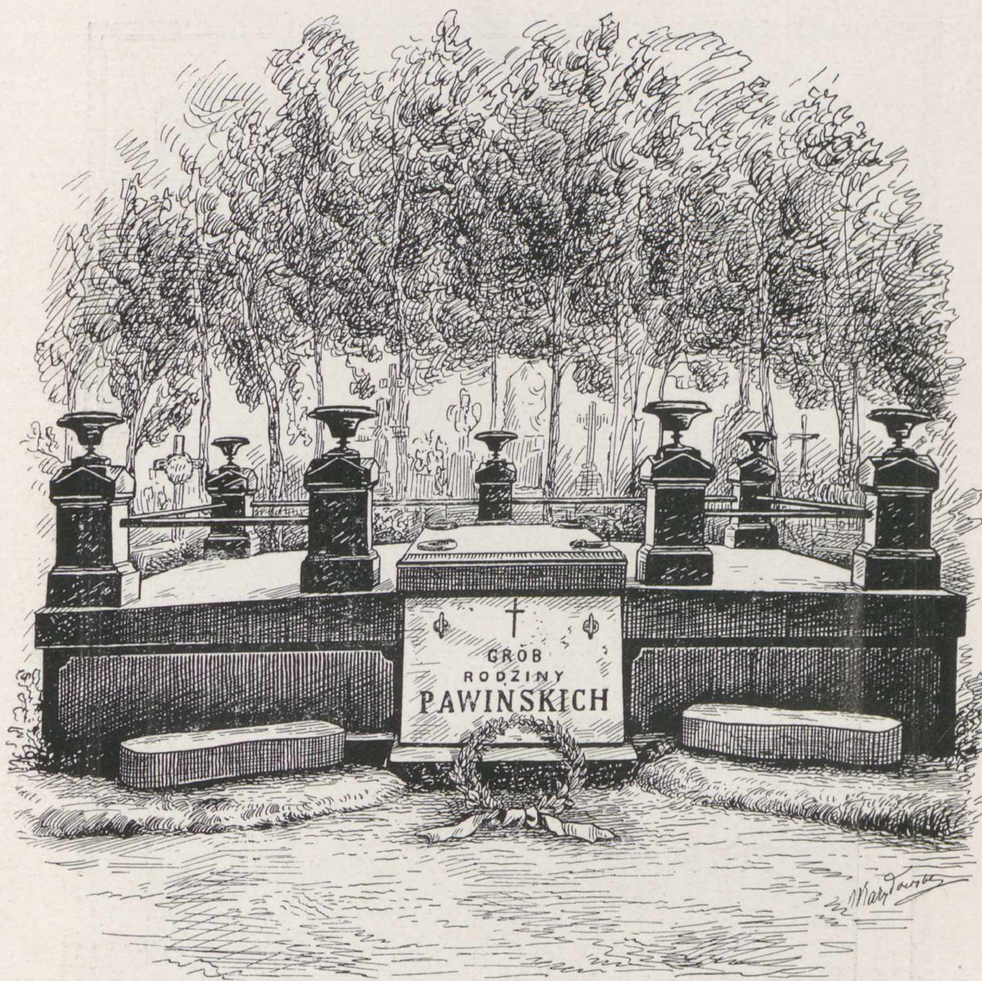
1823 † 1903.

Powieściopisarz i poeta, piszący pod pseudonimem Adama Pługa, był nauczycielem prywatnym na Podolu. Powieści jego są zręcznie i z talentem nakreślone. Wogóle, gdy trzeba przemówić do serca, Pług w powieściach swych umie wynaleźć najwrażliwsze nuty.

Pług pisał językiem czystym, pięknym i pełnym świeżości.

Na pomniku brak wszelkiego napisu.

Kwatera **84.**
Szereg **5.**

ADOLF PAWIŃSKI.

1840 † 1896.

Badacz dziejów ojczystych, profesor historji powszechnej w uniwersytecie warszawskim, naczelnik Głównego Archiwum dawnych akt polskich, autor: skarbowości w Polsce za Stefana Batorego, Rządów Sejmikowych, sejmików ziemskich i wielu innych prac historycznych, wydawca długiego szeregu tomów «Źródeł dziejowych».

Urodził się w 1840 r. w Zgierzu, umarł w 1896 r. w Grodzisku pod Warszawą. Ukończywszy studja uniwersyteckie, udał się do Berlina a potem do Getyngi, by oddać się całkowicie studjom nad historją i naukami politycznemi. Wróciwszy do kraju z bogatym zasobem wiedzy, został mianowany docentem Szkoły Głównej, a następnie profesorem historji w uniwersytecie. Działalność Pawińskiego ogarniała wielki obszar wiedzy na polu historycznem, archeologicznem i prawodawczem. Brał czynny udział w życiu umysłowem stolicy, wydawał i redagował czasopisma i dzienniki, spełniał ważne usługi obywatelskie, nigdy nie szukając w tem chluby. Nadmierna praca strawiła przedwcześnie jego organizm, umarł w pełni sił i twórczości naukowej. Obok swego małżonka spoczywa ś. p. Aniela z Moldenhawerów Pawińska (1848 — 1909), z domu rodzicielskiego wyniosła wychowanie staranne i wysokie wykształcenie. Jej cnoty obywatelskie i patrjotyczne potęgowała niezwykła dobroć serca, umiała zawsze osłodzić mężowi swemu gorycze losu i złagodzić przykrości, będące często udziałem pracowników na niwie pedagogicznej i naukowej. Życie ś. p. Anieli było nieprzerwanym ciągiem czynów, które zjednały Jej przyjaźń i cześć ogółu.

W tym samym grobie spoczywa ś. p. Aleksander Edward

KONSTANTY MOLDENHAWER

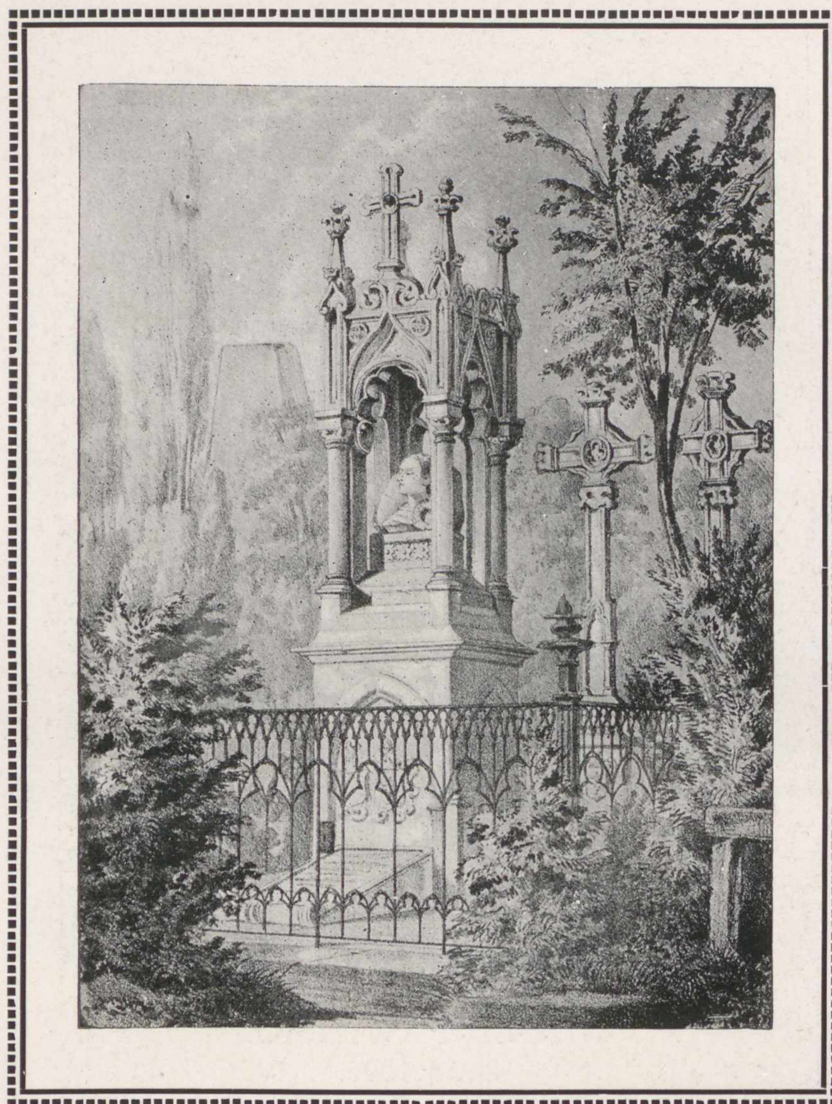
1840 † 1909.

Pochodził z rodziny skandynawskiej, osiadłej w początkach wieku XIV na Pomorzu.

Po ukończeniu nauk w Instytucie Szlacheckim w Warszywie studjował prawo. W r. 1876 został członkiem Warszawskiego Sądu Okręgowego Pozostawił po sobie liczne prace z zakresu kryminologji. Był członkiem Towarzystwa Naukowego w Warszawie, oraz wielu towarzystw naukowych zagranicą. Wolne od pracy chwile poświęcał filantropji, w szczególności nędzy dziecięcej.

Zmarł w Krakowie dnia 29 kwietnia 1909 r.

Kwatera **207**.
Szereg **6**.

STANISŁAW POTOCKI.

1770 † 1830.

Stanisław Potocki, generał wojsk polskich, syn Józefa starosty halickiego i czorsztyńskiego. Walczył już w wojnie Kościuszkowskiej 1794 r. Następnie, wszedłszy do armii księstwa Warszawskiego, był adjutantem Ks. Józefa Poniatowskiego, a później króla Saskiego (księcia Warszawskiego) i odznaczył się w wojnie z Austryakami 1809 r., szczególnie przy zdobyciu Zamościa i Sandomierza, gdzie był ranny. Po utworzeniu Królestwa kongresowego, przeszedł do szeregów wojska polskiego, został generałem, senatorem, wojewodą i adjutantem cesarza Mikołaja I. Podczas wybuchu w Warszawie powstania listopadowego, przeciągnąwszy na stronę księcia Konstantego część wojska i nie chcąc połączyć się z powstańcami, poległ od ich kuli 29 listopada 1830 r. Na kamieniu grobowym wyryto następujący napis:

„Tu spoczywają zwłoki Stanisława Potockiego jenerała piechoty wojsk polskich. Umarł w roku 1830. Zgon jego był wyobraźnią życia, gdyż tak spokojnie umierał, jak ten, którego żadna zgryzota sumienia nie dręczyła, a na chwilę przed skonaniem te ostatnie słowa wyrzekł: „Byłem zawsze cnotliwym człowiekiem i dobrym polakiem".

Kwatera **25.**
Szereg **1.**

Portret wykonał artysta=rzeźbiarz L. Wasilkowski.

WŁADYSŁAW PODKOWIŃSKI.

1866 † 1894.

Władysław Podkowiński w r. 1882 wstąpił do szkoły rysunkowej warszawskiej, następnie do akademji piotrogrodzkiej, poczem w r. 1889 wyjechał do Paryża, gdzie zaczął malować w stylu impresjonistycznym. Stworzył szereg znakomitych obrazów. Najwięcej rozgłosu zdobył «Szał», indywidualny płód wielkiego talentu. Artysta odczuł głęboko zjadliwość niepowołanej krytyki i w chwili bolesnej rozpaczy, pociął swe arcydzieło. Rozgoryczony, opuścił nas zbyt wcześnie. Kroczył ciernistą drogą, jak większość naszych artystów.

Kwatera **22**.
Szereg **3**.

Projekt artysty-rzeźbiarza C. Makowskiego.

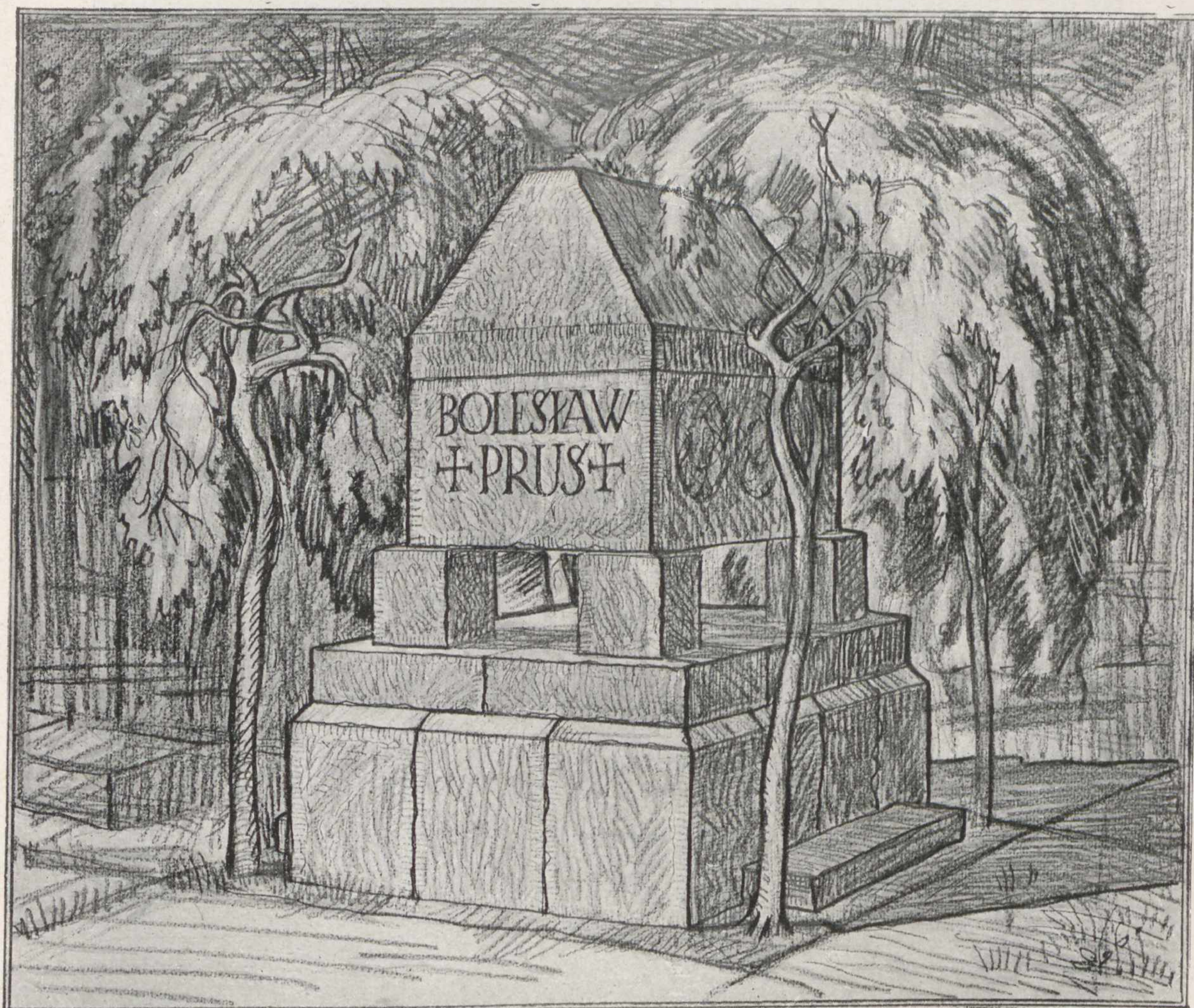
KONRAD PRÓSZYŃSKI.

(KAZIMIERZ PROMYK).

1851 † 1908.

Pisarz i wielce zasłużony wydawca pism i książek dla ludu. Zazwyczaj podpisywał swe prace pseudonimem: «Kazimierza Promyka» lub «Pisarza Gazety Świątecznej». Budził śród ludu głód oświaty i zaspokajał go. Dziesiątki tysięcy ludzi nauczył czytać, a śród swych czytelników krzewił uczucia obywatelskie. Podziwiać należy ogrom pracy i wytrwałości, z jakim przez lat 30 wydawał tygodnik ilustrowany, p. t. «Gazeta Świąteczna». Silnem ramieniem kładł fundament pod wątły gmach naszej oświaty, dopóki śmierć przedwczesna nie przerwała jego zbożnej pracy. Jeżeli kiedy pomniki stawiać będziemy, to Prószyński ma zapewniony jeden z najpierwszych z napisem: «Hołd zasłużonemu składa lud polski».

Kwatera	**T.**
Szereg	**1.**

Konkursowy projekt architekta W. Jastrzębowskiego.

(Pomnik nie wybudowany dotychczas ze względów formalnych).

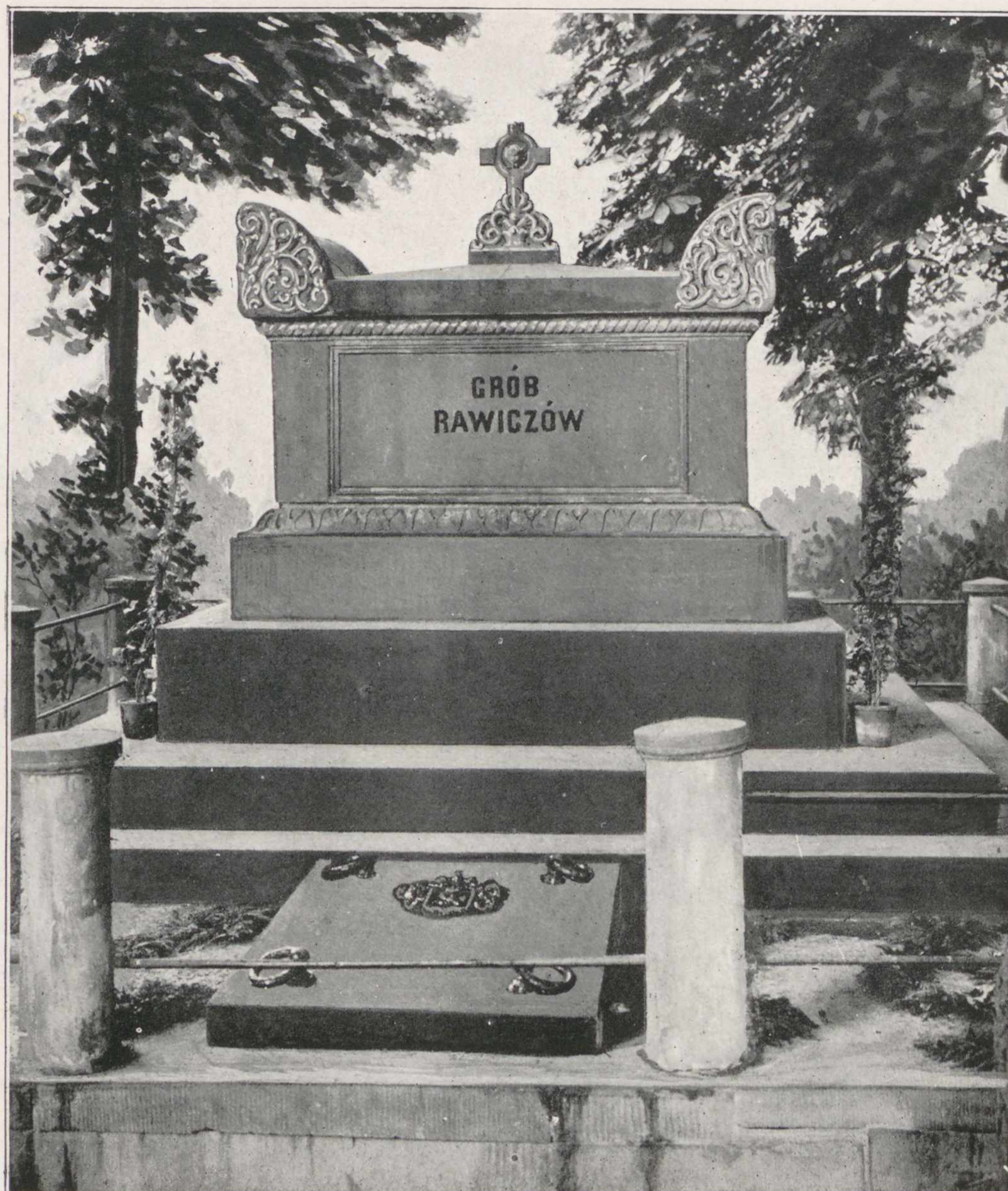
BOLESŁAW PRUS.

(ALEKSANDER GŁOWACKI).

1846 † 1912.

Jeden z najlepszych synów Polski, wielki pisarz, talent genialny, a obok tego, przez swoją szlachetność i czystość uczuć człowiek prawdziwie wielki. Prus ogarniał miłością cały naród i zasłużył sobie na miłość wszystkich, bez różnicy stanu i przekonań. Powieści jego czytają z upodobaniem wszyscy, co czytać umieją. Przed kilkudziesięciu laty słynne były jego kroniki tygodniowe, pełne zacięcia dziennikarskiego i humoru, zamieszczane w «Kurjerze Warszawskim» i «Kurjerze Codziennym». Znany był także ze swej działalności filantropijnej a przed śmiercią poczynił zapisy na cele społeczne.

Kwatera **209.**
Szereg **1.**

GRÓB RAWICZÓW.

W grobie Rodziny Rawiczów spoczywają:

ALEKSANDER JAN RAWICZ, urodzony d. 2 lipca 1800 r., radca stanu Królestwa Polskiego, dziedzic dóbr Grochów i Czerwonka na Podlasiu, kawaler wielu orderów i komandor orderu św. Grzegorza, zmarł w Grochowie dn. 14 sierpnia 1865 roku.

MARJA ANNA z GUTTMANÓW ALEKSANDROWA RAWICZOWA, ur. 6 marca 1806 r. prezydująca zakładów dobroczynnych Królestwa Polskiego, zm. 28 listopada 1886 roku.

ALEKSANDER RAWICZ, syn Aleksandra i Marji, ur. 21 listopada 1838 r., zm. 23 marca 1844 roku.

JÓZEF RAWICZ, ur. 15 maja 1828 r., konsul Stanów Zjednoczonych Północnej Ameryki, kurator szpitala Św. Jana Bożego w Warszawie, członek rady zakładów dobroczynnych Królestwa Polskiego, prezes Warszawskiego Towarzystwa Wioślarskiego i wielu innych instytucji krajowych, kawaler orderów św. Włodzimierza, św. Anny, św. Stanisława, oficer Legji honorowej i wielu innych, zm. dn. 11 lipca 1901 roku.

MELANJA z JASTRZĘBSKICH JÓZEFOWA RAWICZOWA, marszałkówna żytomierska, I-voto hr. Antoniowa Duninowa, ur. w Pisarzówce gub. podolskiej dnia 13 kwietnia 1837 r., właścicielka dóbr Halejówka na Wołyniu, założycielka, protektorka i członkini wielu zakładów dobroczynnych, dama orderów cesarsko-rosyjskich i zagranicznych, zm. dnia 24 września 1905 roku.

Grobowiec należy do największych na cmentarzu, stylem i ornamentacją zaś przypomina grób księcia Józefa Poniatowskiego.

Kwatera **157.**
Szereg **1.**

LUDWIKA RYWACKA.

1817 † 1858.

Tragizm był dziedziną tej wielkiej artystki i śpiewaczki i na scenie i w życiu. Była doskonałą w swej sztuce, władała tłumami, budząc podziw i zachwyt, za co nawet od obcych, z dalekich stron przybywających jedynie w celu zobaczenia jej i usłyszenia, hołd odbierała. Od 1837 do 1852 r. była chlubą sceny warszawskiej. Fenomenalnej tej artystce i w życiu tragizm był sądzony. Pokonana zawodami i niewdzięcznością tych, dla których dobra poświęciła się, a nadto zgnębiona intrygami zakulisowemi, musiała wycofać się z teatru. Poświęciła się pedagogji i występom estradowym podczas wycieczek artystycznych. Wracając z jednej z nich, mianowicie z kontraktów kijowskich, umarła w powozie, martwą już przywiózł ją do Warszawy, towarzyszący jej w podróży, brat.

Aleja katakumbowa.
Filar **5**.

EDWARD SULICKI.

1826 † 1884.

W r. 1848 zesłany do Orenburga, przebywał tam lat 10. Po powrocie do Warszawy objął w «Gazecie Polskiej» dział polityczny, który prowadził przez lat 25. Dziennikarz z powołania, gorący patrjota, śledził z zainteresowaniem bieg wypadków, wyczekując dla narodu lepszej doli. Namiętnie roztrząsał wszelkie możliwe kombinacje polityczne, był marzycielem i romantykiem. Prócz artykułów publicystycznych Sulicki dużo tłómaczył z obcych języków («Nędznicy» Wiktora Hugo, «Czarodziejka z Argentières» Galena, «Rodzina Romarhierta» Szwartzowej i t. d.), napisał też powieść p. t. «Oryginały», którą drukowała «Gazeta Polska». Ze szczególnem upodobaniem zagłębiał się w dociekania filozoficzne, wertując dzieła znakomitych myślicieli. Wynikiem tej pracy były: «Zarys filozofji wiekuistej tożsamości», wydany we Wrocławiu w 1892 r. i «Ideały religijne» (w rękopisie). Pisał nieskazitelną polszczyzną, stylem barwnym i potoczystym.

Kwatera **181**.
Szereg **6**.

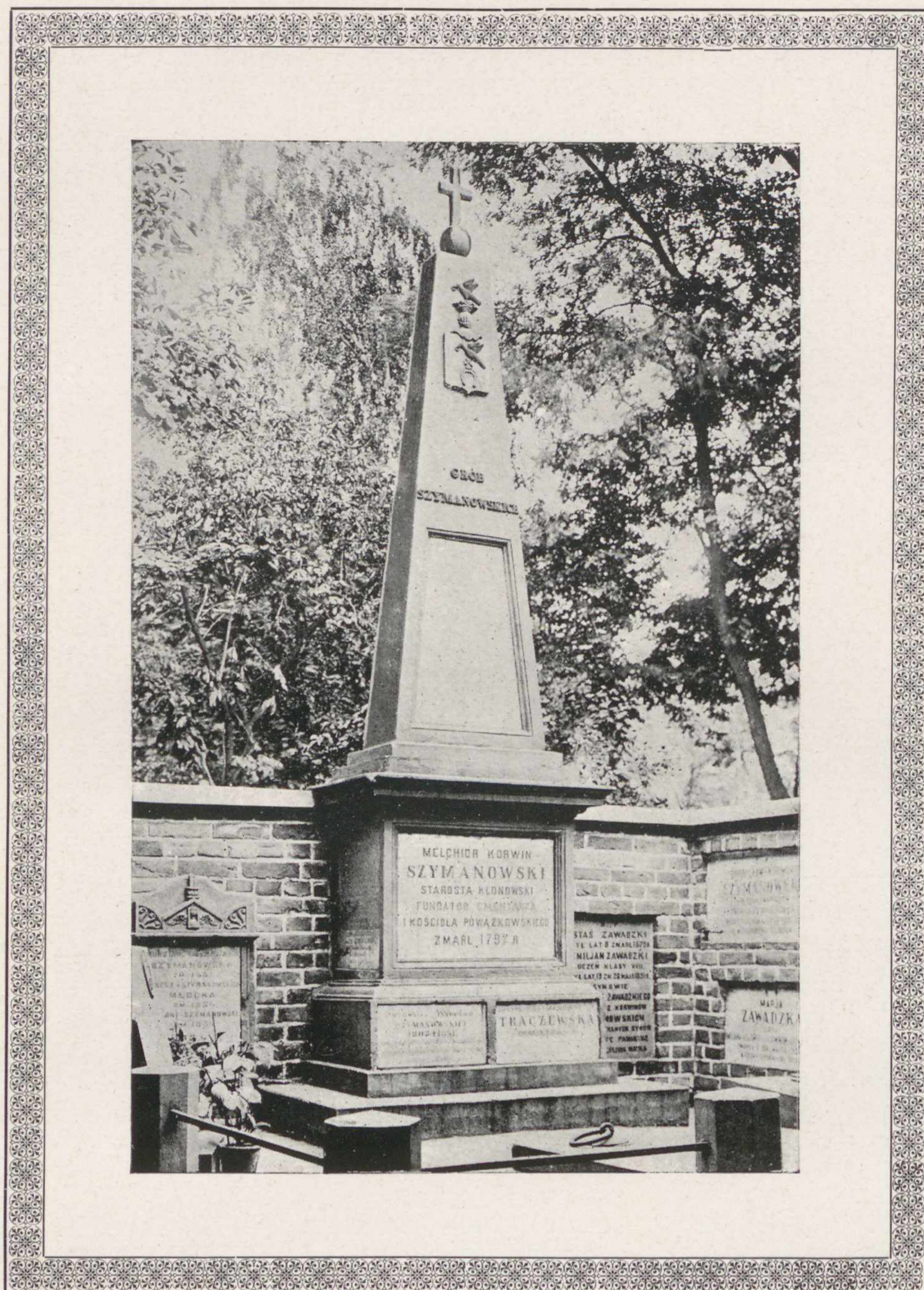
Projekt artysty=rzeźbiarza W. Szymanowskiego (syna).

WACŁAW SZYMANOWSKI.

1821 † 1886.

Był typową osobistością Warszawy, jednym z najpopularniejszych ludzi w mieście. Znali go wszyscy, zarówno z talentu, jak z towarzyskich zalet i przymiotów charakteru. Na drogę literacką wprowadził go Henryk Rzewuski. Wiersze Szymanowskiego odznaczały się formą artystyczną, mało kto ze współczesnych mógł mu w tym kierunku dorównać. Jako redaktor „Kurjera Warszawskiego", umiał zainteresować czytelników urozmaicaniem ruchliwego pisma. Po autorze „Posągu", „Lichwiarzy" i t. p. pozostało wspomnienie, jako o człowieku utalentowanym, dobrym, usłużnym, życzliwym opiekunie młodzieży. Dziennikarstwo straciło w nim jednego ze swych seniorów, literatura — zasłużonego pracownika.

Kwatera **40.**
Szereg **5.**

MELCHIOR SZYMANOWSKI.

1724 † 1797.

Cmentarz Powązkowski powstał w roku 1790. Melchior Korwin Szymanowski, starosta klonowski, darował na ten cel 6'902 sążnie kwadratowe gruntu. Darowizny tej pamiątkę mamy na początku katakumb, w postaci pomnika kamiennego z herbem Korwin i napisem:

„Przodkowie tej rodziny, część jurydyki, nazwanej Szymanowem, podarowali na cmentarz publiczny roku 1790."

Mur wznoszący się po za pomnikiem wskazuje nam, że w r. 1790 w tem miejscu była granica cmentarza. Pomnik odnowiony został w 1909 r. staraniem ówczesnego Dozoru Cmentarza Powązkowskiego.

Kwatera **163.**
Szereg **6.**

Kaplica w stylu gotyckim.

GRÓB RODZINY DOKTORA

SEWERYNA SZYMAŃSKIEGO.

Kwatera	**Z**.
Szereg	5.

Projekt artysty=malarza Henryka Siemiradzkiego.

SIEMIRADZKI HIPOLIT.

1805 † 1879.

W grobie rodziny Siemiradzkich spoczywają zwłoki ś. p. jenerała Hipolita i Michaliny z Prószyńskich Siemiradzkich, rodziców malarza Henryka Siemiradzkiego ur. 1843 zm. 1902 r., który przez pewien czas spoczywał w tym grobie, zanim został przeniesiony do Krakowa na Skałkę do grobów zasłużonych w r. 1903. Portret Hipolita Siemiradzkiego, umieszczony na pomniku, wykonał Andrzej Pruszyński, zaś Henryka Siemiradzkiego sportretował Roman Lewandowski.

Kwatera **67**.
Szereg **6**.

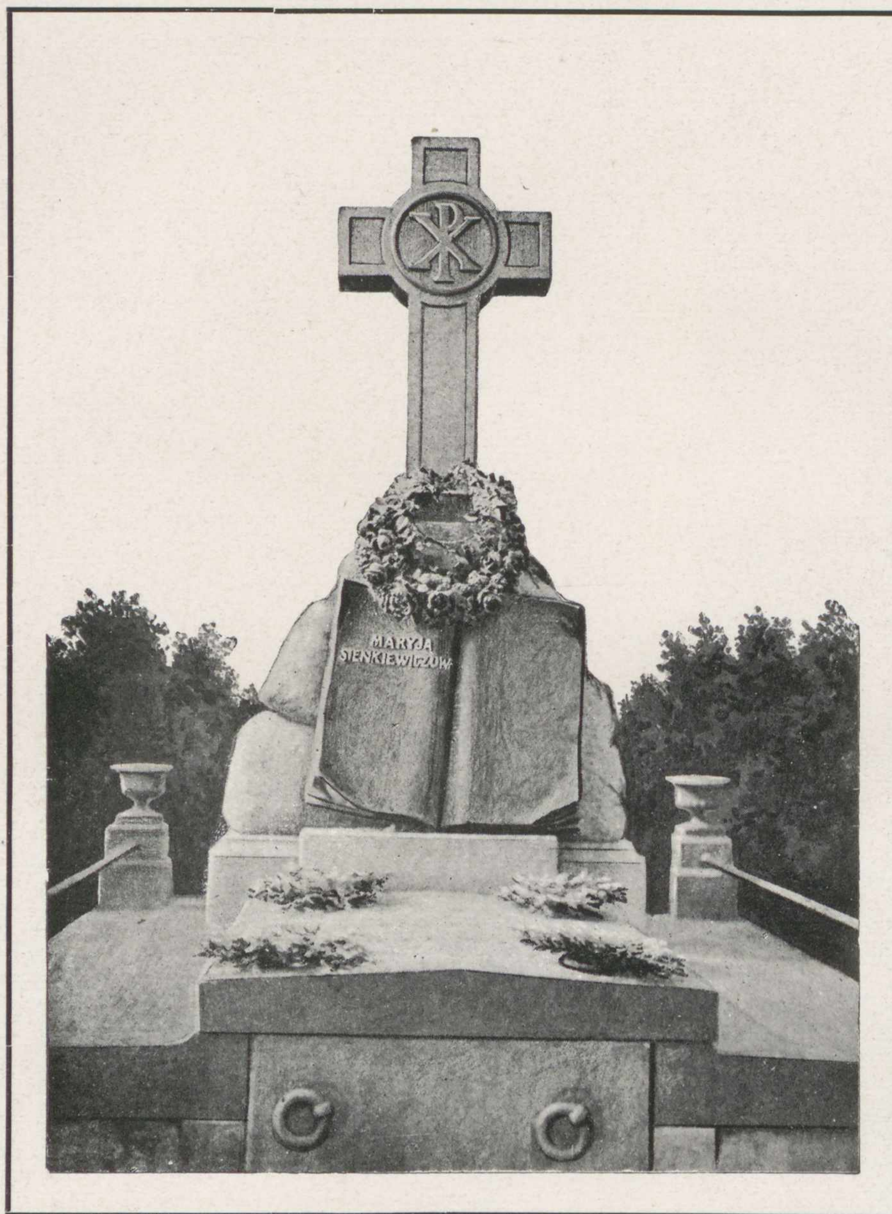
Projekt artysty-rzeźbiarza profesora Bocano z Florencji.

ANNA SIEMIRADZKA.

1864 † 1912.

Ś. p. Anna z Pawłowiczów Michałowa Siemiradzka, żona mecenasa, bratowa znanego malarza, Henryka Siemiradzkiego. Rodem z Litwy, urodzona i wychowana w Warszawie. Kobieta wielkiego serca i umysłu, głęboko wierząca, całe swe życie poświęciła dobrym uczynkom, niesieniu pomocy cierpiącym, pracy nad kształceniem młodzieży i opiece nad ubogą dziatwą, dla której była matką serdeczną. Czyniła to wszystko z ewangeliczną prostotą, unikając rozgłosu. Pozostawiła po sobie pamięć zacnej kobiety i dobrej Polki, oraz żal powszechny.

Kwatera **S.**
Szereg **6.**

Projekt artysty=rzeźbiarza J. Kryńskiego.

MARJA SIENKIEWICZOWA.

1854 † 1885.

Marja z Szetkiewiczów Sienkiewiczowa, pierwsza żona Henryka Sienkiewicza, odznaczyła się niezwykłymi przymiotami umysłu i serca. Z jej natchnienia powstała podobno słynna Trylogja: «Ogniem i mieczem», «Potop», «Wołodyjowski». Marja Sienkiewiczowa zgasła na chorobę piersiową w Falkenstejn pod Frankfurtem, skąd zwłoki jej przewiezione zostały do grobu rodzinnego na Powązkach.

W rodzinnym grobie Sienkiewiczów spoczywa ojciec powieściopisarza, siostra Helena, kanoniczka. Brat, Kazimierz, zginął w bitwie pod Orleanem. Druga siostra, Aniela Komie=rowska, spoczywa w Göbersdorfie.

Kwatera **26**.
Szereg **3**.

GRÓB RODZINY

TRZECIAKÓW.

Kwatera **219.**
Szereg **2.**

SZYMON TOKARZEWSKI.

1825 † 1890.

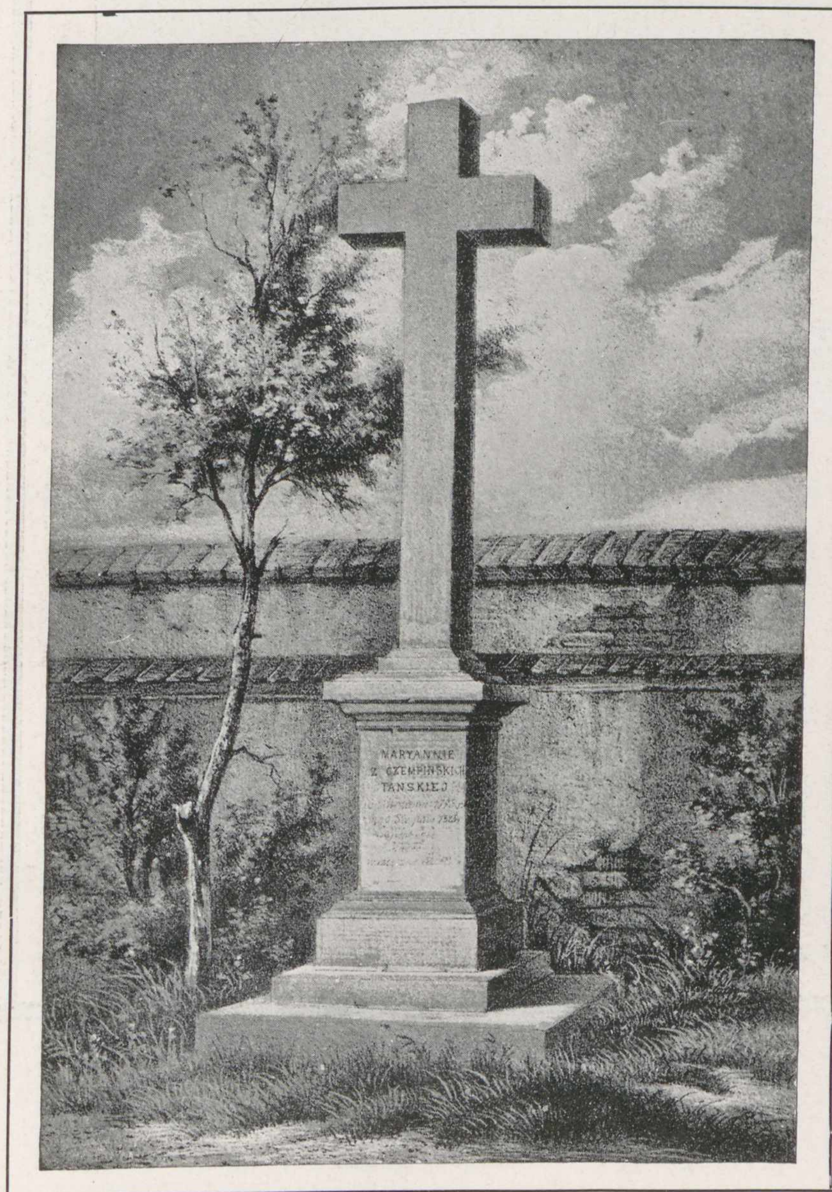
Szymon Tokarzewski = Karaszewicz herbu Trąby, syn ziemianina. Urodził się w ziemi Lubelskiej. Ukończył szkołę w Szczebrzeszynie. Czynny uczestnik prac konspiracyjnych księdza Piotra Ściegiennego.

Był więziony we Lwowie w roku 1846. W cytadeli warszawskiej w r. 1846. W Modlinie w r. 1848. W r. 1849 był w katordze w Ust'kamieniogorsku. W katordze w Omsku był przez lat siedem od r. 1850 do 1857. Po manifeście Koronacyjnym w r. 1857 powrócił do kraju. Czynny uczestnik ruchów patrjotycznych, w r. 1863 był wywieziony do Riazania, skąd po kilku miesiącach powrócił. W r. 1864 był więziony w cytadeli warszawskiej, poczem wywieziony na Syberję. Więziony był w Tobolsku, następnie w zakładzie karnym w Kadai w obwodzie nerczyńskim. Następnie od r. 1864 do 1868 był w katordze w Aleksandrowsku nad Amurem, potem na wygnaniu

Kwatera **25.**
Szereg **4.**

przebywał we Wschodniej Syberji, w Irkucku. Ostatnio w Kostromskiej guberni w Haliczu. Po manifeście Koronacyjnym w r. 1883 powrócił do Ojczyzny. Oddał Bogu swą czystą duszę w Warszawie w roku 1890.

Szymon Tokarzewski, «ręką nawykłą do dźwigania kajdan», spisywał pamiętniki, z których widzimy, że był on jednym z tych duchów, wiernie w ciągu całego życia stojących u drzewca swojego sztandaru, a chociaż w plonie zbierał tylko katorgi i wygnania, wszędzie głosił słowa swej patrjotycznej ewangelji. Swoje i towarzyszów losy Tokarzewski maluje wiernie bez tendencyjnej przesady... W aresztanckim chałacie ani przez chwilę nie zatraca świadomości wolnego człowieka i serce jego zawsze bije dumnie... Bezwątpienia Szymon Tokarzewski był jedną, z najciekawszych jednostek swojego czasu... Rzadko można znaleźć tak piękny typ idealisty... Niepodobna też nie podziwiać żelaznego męstwa tej duszy, która znosiła po bohatersku mękę tęsknoty i upokorzenia, zdobywając majestatyczny spokój, pozwalający jej z wysokości patrzeć na cierpienia własne, z wiarą, że taka męka osobista jest ofiarną służbą, która musi być odsłużoną bez szemrania... Pamiętniki, przepojone gorącem patrjotycznem uczuciem, stwierdzają, że Szymon Tokarzewski był jednem z napiękniejszych serc jakie wydała Polska.

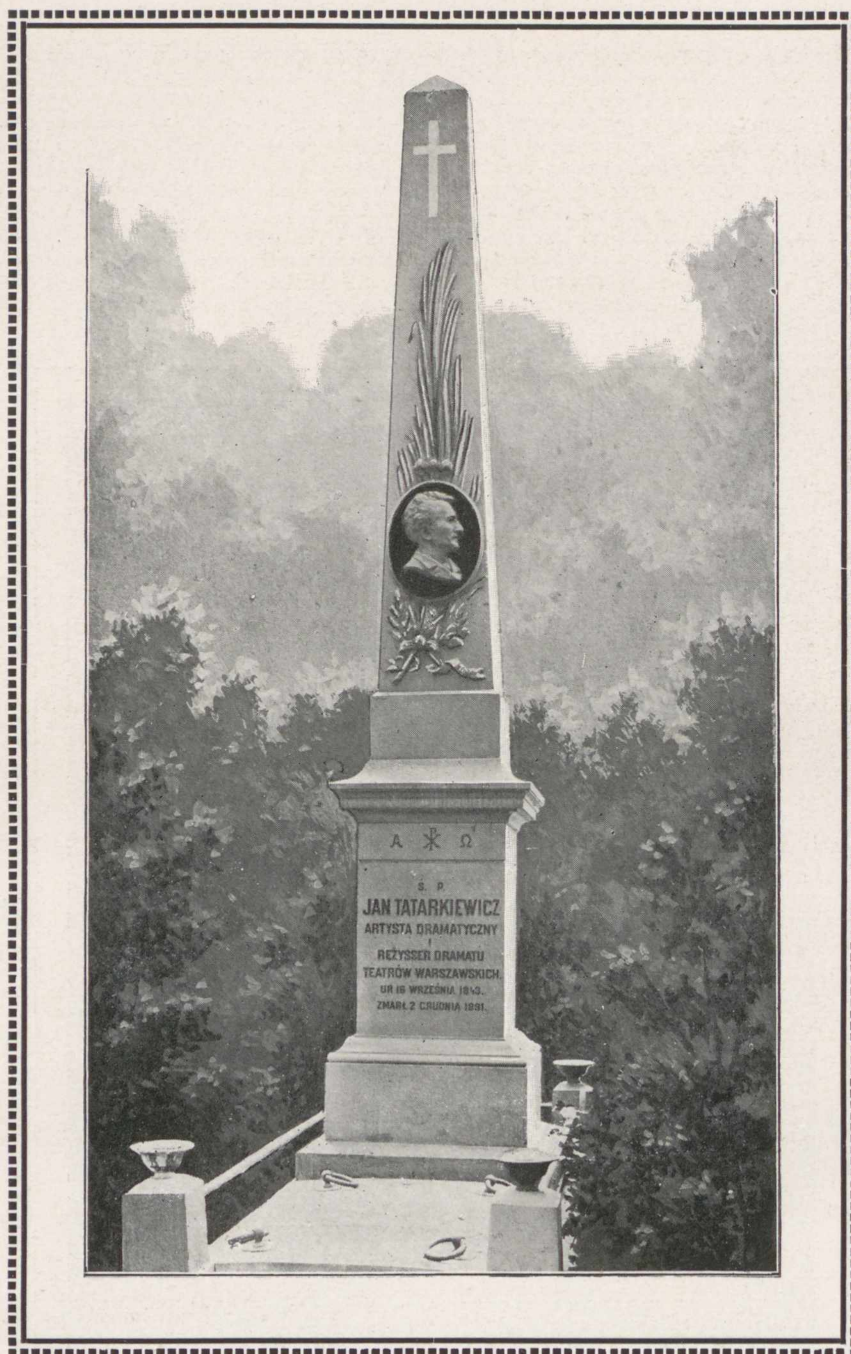

MARJANNA TAŃSKA (matka Klementyny).
1773 † 1825.

Na kamiennej podstawie wspierającej wielki krzyż kamienny z trudnością odczytać można zacierający się już napis:

„Maryanna z Czempińskich Tańska.
ur. 1773 zm. 1825 r.
Najlepszej matce wdzięczne dzieci."

Kwatera **29.**
Szereg **3.**

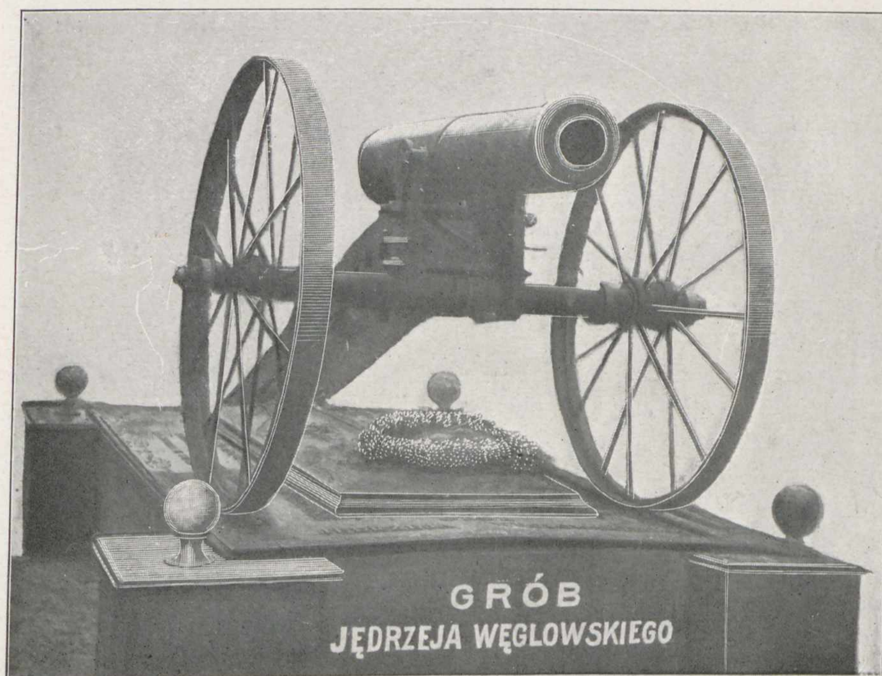
Projekt artysty rzeźbiarza A. Pruszyńskiego.

JAN TATARKIEWICZ.

1843 † 1891.

Niefortunnie próbując różnych zawodów, trafił na właściwy w teatrze, gdzie w krótkim stosunkowo czasie, przy sprzyjających okolicznościach, wybił się i zajął poczesne miejsce w szeregu artystów pierwszej naszej sceny, co nie dla każdego było łatwe, zwłaszcza, że w owe czasy scena polska jaśniała pierwszorzędnemi talentami. Przez długi czas Tatarkiewicz grywał role amantów, następnie charakterystyczne i w obu działach był doskonały. Zapał i prawdziwy, choć refleksyjny, temperament czyniły grę jego zajmującą. Tatarkiewicz był jednym z najszczęśliwszych u nas pracowników sceny i drogę jego uwieńczyło powodzenie. Ogrom pracy aktorskiej nie przeszkadzał mu przez 13 lat być reżyserem.

Kwatera **34.**
Szereg **1.**

Projektował J. Węglowski.

JĘDRZEJ WĘGLOWSKI.

1789 † 1861.

Jenerał Jędrzej Węglowski herbu Jastrzębiec służył w armji francuskiej, następnie w polskiej, jako dowódca artylerji w Zamościu (w r. 1831) a w końcu w rosyjskiej, był wynalazcą fortecznych i polowych lawet i z tej racji, na wybudowanym dla siebie grobie ustawił lawetę, tam też pochowany został d. 13 sierpnia 1861 r. Napis wykuty na płytach grobowca również zaprojektowany został przez ś. p. Jędrzeja Węglowskiego a brzmi jak następuje:

„Wszedł w służbę 1806 roku na kanoniera.
1860 wyszedł ze służby jenerał majorem.
Wynalazca żelaznych wałowych lawetów
Urodził się roku zgonu Grybowala) 1789."*

---

*) Francuz Grybowal był artylerzystą wszechświatowej sławy.

Kwatera 179.
Szereg 4.

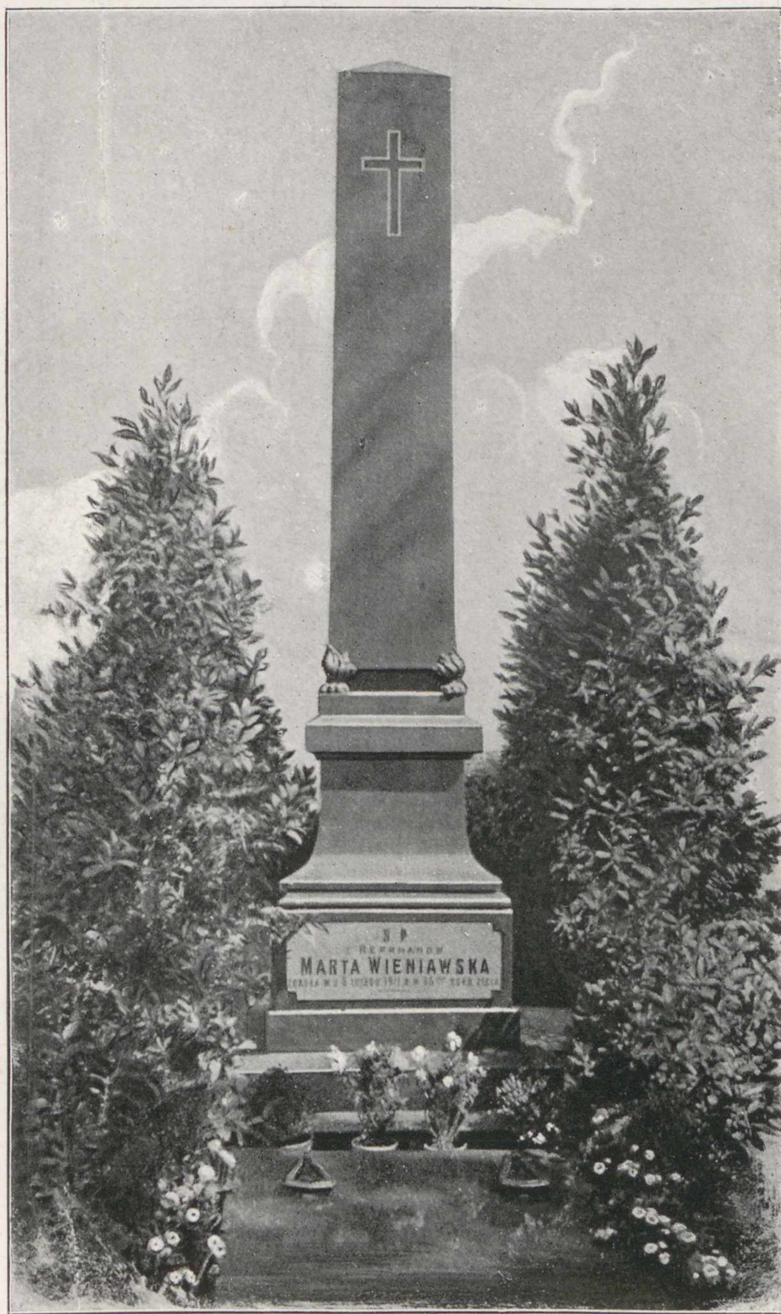

JUR ULATOWSKI.

1891 † 1912.

Młody, rokujący najświetniejsze nadzieje artysta=malarz i literat, nie mogąc pogodzić swych idealistycznych poglądów z szarzyzną życia realnego, skrócił swój pobyt na ziemi, sprawiając niewysłowiony ból matce i pogrążając w smutku licznych przyjaciół i kolegów. Profesorowie widzieli w młodzieńcu potężny talent twórczy, koledzy — zacnego człowieka. Prócz wielu prac malarskich pozostawił Jur utwory literackie, które ukazały się w wydaniu pośmiertnem. W pracach tych odźwierciadla się piękna dusza artysty.

Kwatera **50.**
Szereg **2.**
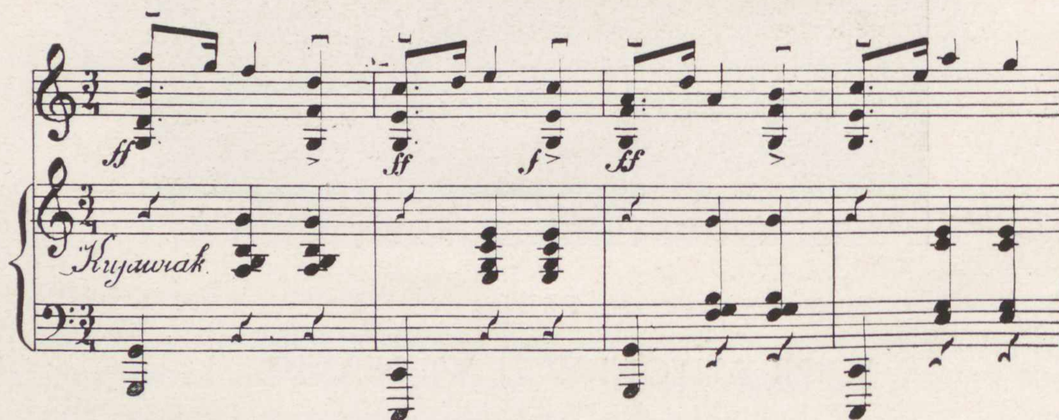

GRÓB

MARJI ANTONIOWEJ WIENIAWSKIEJ.

1876 † 1911.

Kwatera	**38**.
Szereg	**4.**

HENRYK WIENIAWSKI (1835 † 1880).

Henryk Wieniawski był jednym z najznakomitszych skrzypków w Europie. W r. 1843 wysłany został do Paryża i tu w konserwatorjum był uczniem Massart'a. Zwiedził prawie całą Europę, dając koncerty, a wszędzie z uznaniem był przyjmowany. Smyczek jego miał długość i swobodę nieograniczoną. Ton jasny i przejrzysty: lewa ręka cudowną odznaczała się giętkością, podziwianą już w dziecięcych latach artysty. Mianowany solistą dworu cesarskiego w Petersburgu, W. napisał mnóstwo dzieł na skrzypce, jak koncertów, etiud, polonezów i t. p. oraz duetów na fortepian i skrzypce i wiele kawałków ulotnych. Projekt artysty=rzeźbiarza A. Pruszyńskiego.

Kwatera **11**.
Szereg **4**.

Portret wykonał artysta rzeźbiarz J. Biernacki.

JULJAN WIENIAWSKI ⟨JORDAN⟩.
1834 † 1912.

Pisarz polski, kształcił się w Lublinie. Po ukończeniu Instytutu Marymonckiego osiadł na roli. Wypadki 1863 r. zmusiły go do opuszczenia kraju. Po paroletnim pobycie w Paryu powrócił i założył w r. 1872 pierwsze w kraju Towarzystwo Wzajemnego kredytu w Warszawie, na którego czele stał do r. 1910. Z pośród licznych prac literackich, pisanych pod pseudonimem Jordana, szczególnem powodzeniem cieszyły się pełne werwy i pogodnego humoru „Wędrówki delegata", „Listy Jordana do pana Jana" i in. drukowane w „Tygodniku Illustrowanym". Z utworów scenicznych Jordana „Słomiany człowiek", „Dla dobra ogółu", „Myszy bez kota" i szereg jednoaktówek były wielokrotnie grywane w teatrach warszawskich. Na krótko przed zgonem wydał „Kartki z mojego pamiętnika". Na pomniku umieszczono następujący dwuwiersz:

„Człowiek wtedy zadanie spełnia całkowicie,
Gdy prawdą a odwagą przechodzi przez życie".

Kwatera **16.**
Szereg **1.**

KAZIMIERZ WŁADYSŁAW WÓYCICKI.

1807 † 1879.

Kazimierz Władysław Wóycicki „Cmentarzem Powązkowskim" zbudował sobie pomnik, którego czas nie skruszy. Jego pamięci pracę moją poświęcam.

Pisząc o Wóycickim, podziwiać musimy tę siłę ducha, z jaką przy wątłem zdrowiu mógł sprostać tylu rozlicznym obowiązkom. Szczupłe ramy „Albumu Powązek" nie pozwalają należycie oświetlić wszechstronnej działalności człowieka, w którym cały naród czcił wytrwałego pisarza, zasłużonego obywatela, ziemianina, żołnierza, obdarzonego pod Ostrołęką krzyżem virtuti militari, nauczyciela kilku pokoleń, wiernego stróża tradycji domowych.

Przez pół wieku skupiał wokół siebie pracowników na niwie literackiej, służył krajowi piórem, zostawiając po sobie bogate plony wytrwałej pracy, zamknięte w 75 tomach. To skarbnica nieoceniona, to prawdziwa arka przymierza między dawnemi a młodszemi laty.

Obok zatrudnień biurowych i licznych prac literackich, w ciągu dziesięciu lat stałego pobytu w Warszawie, oddawał się Wóycicki swemu wielkiemu, pomnikowemu dziełu, p. t. „Cmentarz Powązkowski." Urodzony i wychowany w Warszawie, znał osobiście wiele typo=

Kwatera **199.**
Szereg **4.**

Drzeworyt artystycznie wykonał Jan Styfi.

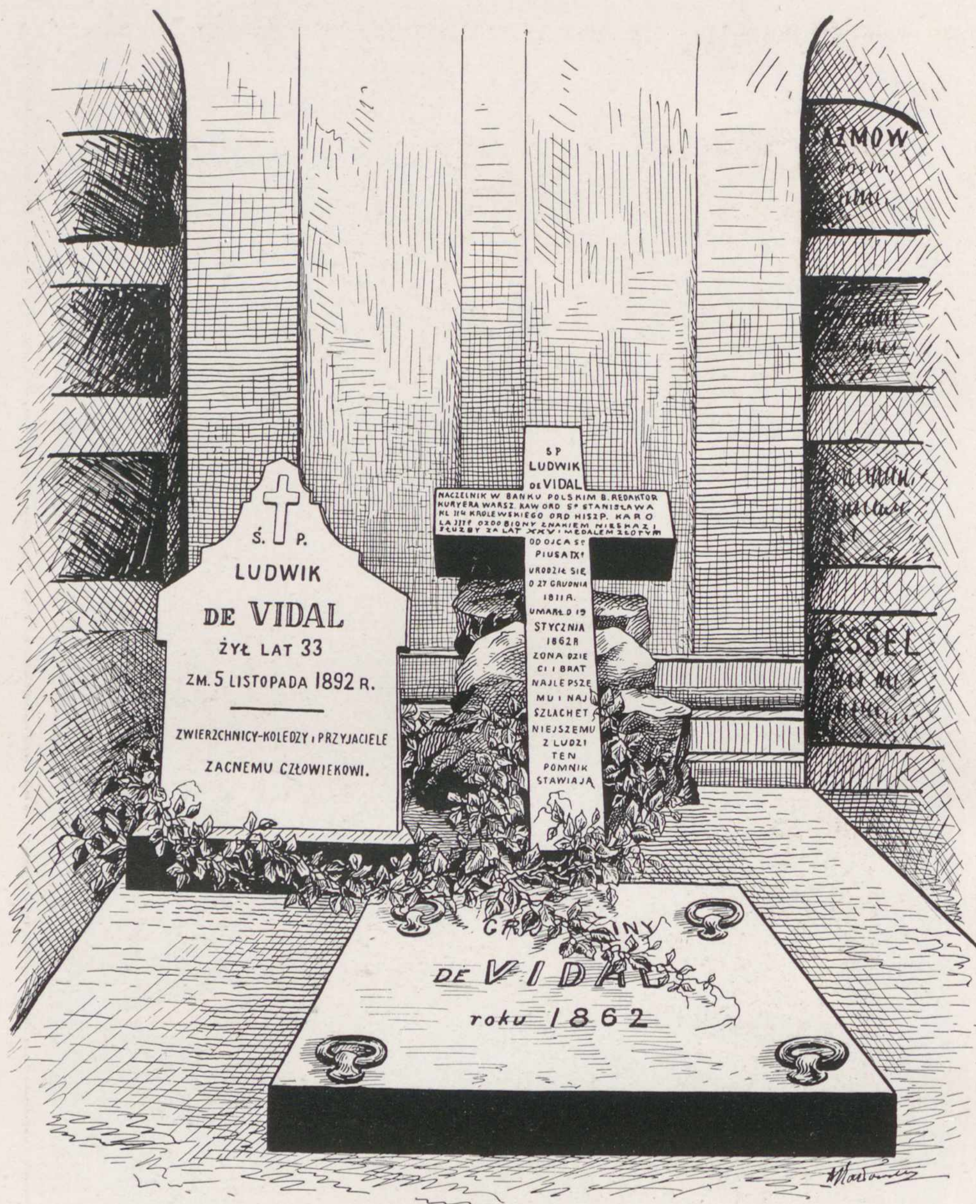
wych postaci, przyrosłych do grodu naszego, postanowił *ożywić ich pamięć*. Wytrwale też pracował nad tem dziełem i praca jego rosła do wielkich rozmiarów.

Niejedną wiadomość, podaną w „Albumie Powązek," zaczerpnęliśmy z prac Wóycickiego, jako jedynego źródła. Dotknąwszy się bliżej przedmiotu, zrozumieliśmy z jakiemi trudnościami walczyć musiał pisarz, gromadząc tak bogaty materjał. To też prócz wdzięczności składamy cześć zasłudze i wytrwałości autora.

Pisząc o Wóycickim, niesprawiedliwością byłoby przemilczeć o jego rodzicach, o których kronika podaje te słowa:

„Ukształcony ojciec rozumiał potrzebę i ważność nauki, dobra matka odczuwała ją macierzyńskiem sercem. Jest to zasługą rodziców, że oceniali talent pisarski syna i okazali mu niezbędną pomoc, nie zaś prześladowanie, jak to na ogół czynią nasi rodzice w stosunku do dzieci, ujawniających aspiracje literackie." Cześć ich pamięci.

O stosunkach rodzinnych Wóycickiego dowiemy się niebawem z pamiętników pozostałych po zmarłym, nad któremi obecnie pracuje syn ś. p. Kazimierza, Tadeusz Wóycicki.

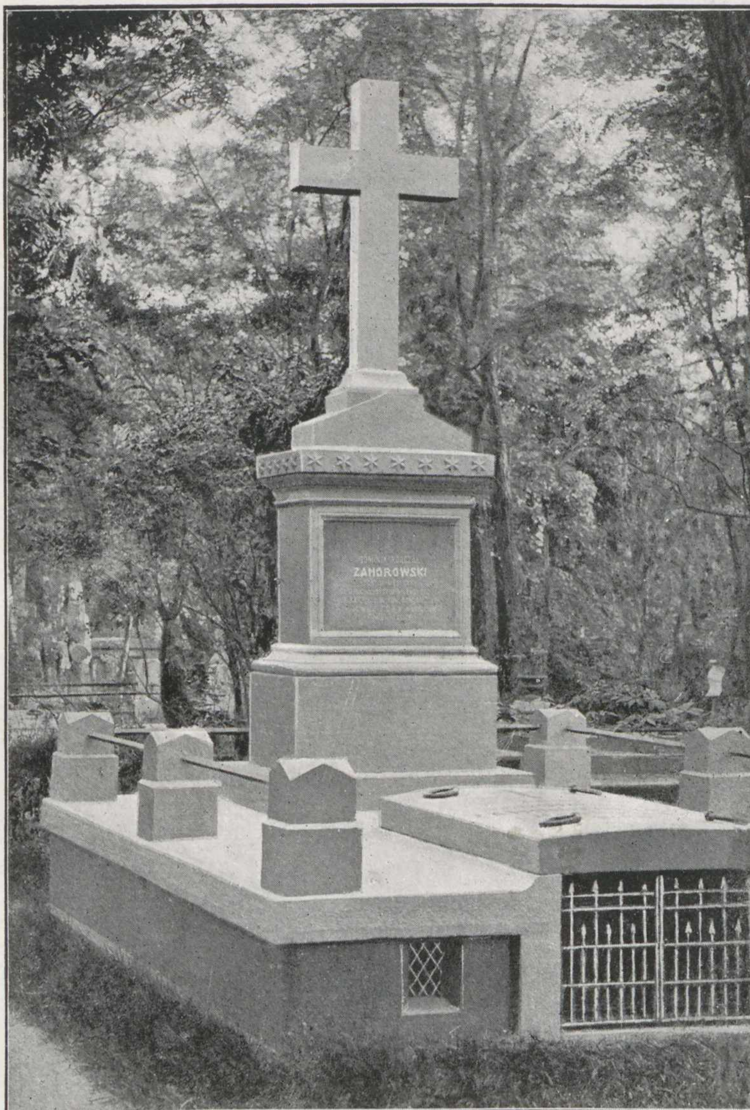
LUDWIK de VIDAL.

1811 † 1862.

Ludwik, herbu Szranki, de Vidal, syn obywatela państwa Francuskiego, Józefa de Vidal i Alicji z Redheadów, angielki, urodził się w Krzewinie na Wołyniu 1811 r., zmarł 1862 r., był naczelnikiem wydziału korespondencji zagranicznej w b. Banku Polskim, współwłaścicielem i redaktorem „Kurjera Warszawskiego," głębokiej wiedzy i nauki, władał 8 językami, znany heraldyk i genealog, autor pracy: „Genealogja Domu Królewskiego Bourbonów, Parmy i Obojga Sycylji," za którą otrzymał oznaki honorowe od wszystkich Dworów Europejskich i podziękowania od Akademii. Napisał powieść historyczną p. t. „Zygmunt Znamietyński." Będąc człowiekiem unikającym rozgłosu zastrzegł sobie w testamencie więcej, niż skromny pogrzeb, żądając dwukonnego karawanu, gdy jednak koledzy sprzeciwili się temu, rodzina zamówiła czterokonny karawan. Po złożeniu trumny ze zwłokami na żałobnym wozie, pierwsze konie lejcowe nagle stają dębem i zerwawszy grube pasy rzemienne z pałacu zw. Kazimierowskim, (dzisiaj Uniwersytet) skąd kondukt wyruszał, pobiegły na plac Warecki do ówczesnego domu pogrzebowego. Wypadek ten sprawił na obecnych silne wrażenie, jako spełnienie woli zmarłego. Wiele osób dziś żyjących fakt ten pamięta.

Obok ś. p. Ludwika spoczywa żona jego Anna z Pielichos'ów de Vidal i syn Ludwik znany z uprzejmości i prawości charakteru oraz brat redaktora Maksymiljan de Vidal, Referendarz Rady Stanu w Królestwie Polskiem, dyrektor Kancelarji Wyznań Obcych i Oświecenia Publicznego, Sekretarz Margrabiego Aleksandra Wielopolskiego w latach od 1860 do 1864 r. Urodził się w 1818 r., zmarł w 1873 r.

Aleja katakumbowa
Filar **45**.

DOMINIK ZAHOROWSKI.

1802 † 1878.

Dominik Korczak Zahorowski, doktór medycyny i chirurgji byłego uniwersytetu Wileńskiego, członek Rady Lekarskiej w Królestwie Polskiem, urodzony 1802 r. w Nowogródku. Zmarł w Warszawie w 1878 roku.

Kwatera	L.
Szereg	3.

WŁODZIMIERZ ZAGÓRSKI („Chochlik").

1834 † 1902.

Włodzimierz Zagórski («Chochlik»). Poeta, humorysta, dziennikarz. Umiał i w życiu, nietylko w pismach, być poetą. Kiedy Włochy wstały do walki o niepodległość, Zagórski rzucił szkołę inżynierów, by stanąć pod sztandarami Garibaldiego. Żył pełnią życia: myślał, pracował, walczył. Na kamieniu grobowym brak napisu «Chochlik», umiłowanego przez poetę pseudonimu.

Kwatera **267**.
Szereg **6**.

Wykonał art. rzeźb. Teodor Skonieczny.

LUDWIK ŚWIATOPEŁK ZAWADZKI.

1832 † 1892.

Projekt pomnika, pomyślany przez rodzinę Światopełk=Zawadzkich, wykonał artystycznie rzeźbiarz Teodor Skonieczny.

W grobowcu spoczywają zwłoki ś. p. Ludwika, wnuka Ignacego Światopełk=Zawadzkiego, w roku 1764 posła na sejm elekcyjny króla Stanisława Augusta.

Kwatera	**P.**
Szereg	**1.**

ALOIZY GONZAGA ŻÓŁKOWSKI (ojciec).

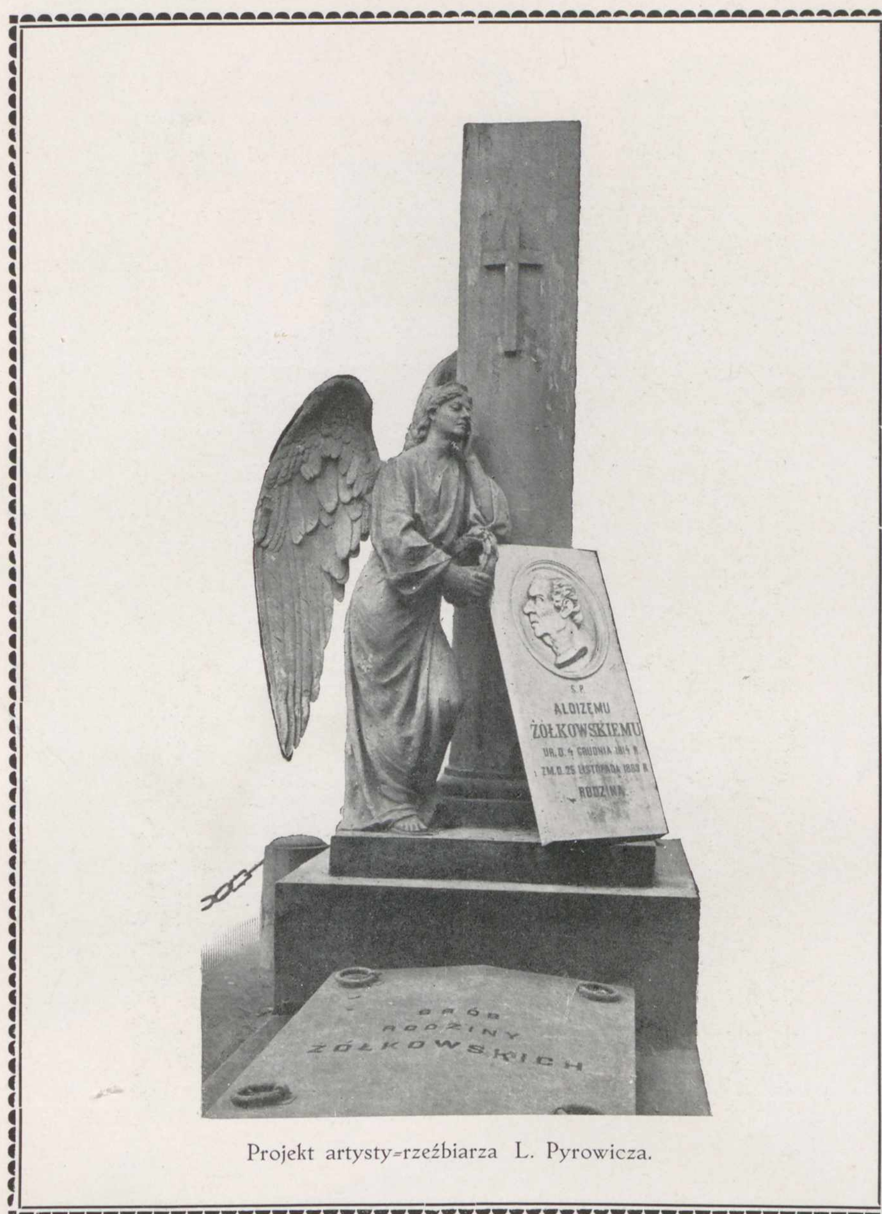
1777 † 1822.

Komik, humorysta i autor „Momusa." Wieczory teatralne, w których brał udział Żółkowski, krytyka fachowa nazywała stale ucztami artystycznemi. Dość było umieścić na afiszu nazwisko Żółkowskiego, aby do teatru przywabić tłumy. I oto nie zdobyliśmy się nawet na wymurowanie piwnicy, aby ciało artysty godnie pochować. Biedna mogiłka wymownie świadczy o niewdzięczności ludzkiej, o obojętności naszego społeczeństwa. Może ta wzmianka poruszy sferę właściwą i pobudzi kogo należy do budowy godnej wspaniałości pomnika na Powązkach, jeżeli nie możemy uczynić tego na Placu Teatralnym, gdzie Żółkowskiemu słusznie należy się naczelne miejsce. A śpieszmy się z robotą, aby przyszłe pokolenie nie rumieniło się za nas. Po zbyt wczesnym zgonie Aloizego Żółkowskiego wydano napisaną przez niego operę w 2 aktach z muzyką Karola Kurpińskiego, p. t. „Szarlatan, czyli wskrzeszenie umarłych." Do wydania tego załączono trafny wizerunek artysty, a pod nim taki dwuwiersz:

„Mistrzowskim w sztuce swojej postępując torem,
Był rozkoszą słuchaczów a grających wzorem".

Dochodu ze sprzedaży tego dziełka użyto na wystawienie Żółkowskiemu skromnego pomnika grobowego, na wymurowanie piwnicy brakło funduszu.

Kwatera **13**.
Szereg **1**.

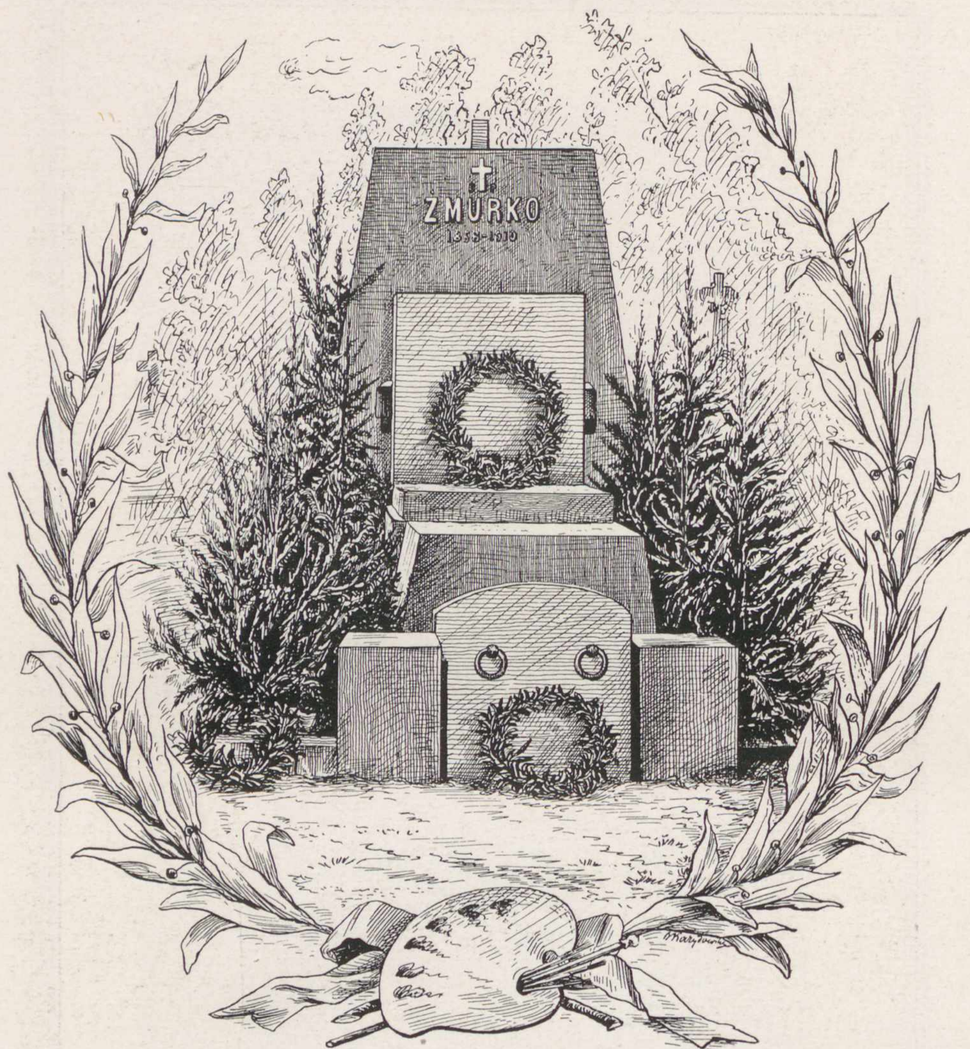
Projekt artysty=rzeźbiarza L. Pyrowicza.

ALOIZY ŻÓŁKOWSKI ‹syn›.

1814 † 1889.

Syn talentem scenicznym przerósł znakomitego swego ojca. Starsze pokolenie pamięta wspaniałą grę genjalnego aktora, który do ostatnich dni żywota niezmiennie służył polskiej scenie i talentem swym darzył wyłącznie ukochaną Warszawę. Słusznie też obok ojca należy się synowi pomnik, pobudowany na wielką miarę utalentowa=nego artysty. Charakterystykę talentu Żółkowskiego można zawrzeć w dwu wyrazach: genjusz sceniczny. Wsparty intuicją wnikał w charaktery, dawał nam całego człowieka, dawał prawdę, ów najrzadszy objaw istnień naszych na ziemi. Obdarzony hojnie od natury fizycznie, przy imponującej postaci, wielkich mówiących oczach, miał głos donośny, bardzo harmonijnie brzmiący. Nie nadużywał nigdy tych darów, nie zniżał się do karykatury. Miał wszystko w sobie. Dawał pełnego człowieka, lecz było to owocem długiej, zmudnej, mozolnej pracy, polegającej na głośnem, powolnem czytaniu roli, wnikaniu w dany charakter i cechy charakterystyczne postaci. Rezultaty tych prac były zadziwiające. Setki razy grał tę samą kreację a zdawało się, że za każdym razem był inny, nowy i zawsze zaciekawiający. Była to robota ducha, potęga genjuszu. To też skon jego był jednym z najsilniejszych ciosów dla naszej sceny.

Kwatera	**13.**
Szereg	**1.**

Niedokończony projekt artysty-rzeźbiarza Z. Otto.

FRANCISZEK ŻMURKO.

1858 † 1910.

Malarz polski, syn znakomitego matematyka Wawrzyńca Ż. Studja rysunkowe Ż. rozpoczął w Tepy, następnie zaś w krakowskiej szkole sztuk pięknych pod dyrekcją Matejki. Później udał się do Wiednia, a stamtąd do Monachjum, gdzie wymalował pierwszy swój obraz „Kleopatrę," nagrodzony medalem na wystawie akademickiej. Z Monachjum wrócił Żmurko do Krakowa i pod wpływem Matejki wymalował obraz „Kazimierz i Esterka," za który otrzymał stypendjum od cesarza Franciszka Józefa.

Pięć lat upłynęło od chwili śmierci znakomitego malarza a pomnik nad jego mogiłą nie został ukończony. Tego nie mógł przewidzieć artysta, który zostawił nam tyle dzieł skończonych.

Kwatera **E.**
Szereg **2.**

NARCYZA ŻMICHOWSKA («Gabryella»).
1819 † 1877.

Ostatnia z dziewięciorga rodzeństwa, wychowywała się na pensji pani Wilczyńskiej w Warszawie. Należała do grona tak zw. «entuzjastek». W jej mieszkaniu przy ul. Miodowej zbierali się literaci i działacze ówcześni. Jej przyjaźnią szczycił się Jurgens. Narcyza była autorką pierwszych powieści psychologicznych polskich jak: «Poganka», «Biała róża» i in. Jej proza poetyczna należy do najpiękniejszych, jakie w literaturze naszej posiadamy. W poezjach i powieściach odznaczała się głębokiem poetycznem uczuciem, a w dziełach pedagogicznych dla płci żeńskiej światłym i trafnym doborem nauk, stosownie i przystępnie wyłożonych. Poezje jej tchnęły niepospolitą siłą i czarem słowa, a zasadniczym ich tonem tęsknota, jak to sama mówi w swym wierszu:

„I złe, i dobre, i grzech mój, i cnota,
I czego pragnę, i czego się boję,
I myśli moje, i modlitwy moje,
I życie całe — to tylko tęsknota."

Na kamieniu grobowym widnieje następujący napis:

Ludziom służyła, prawdy szukała,
Miłością żyła.
Umarła, modląc się za szczęście braci.
Niech Jej wspomnienie będzie przyszłości zapomogą.
Ojcze nasz, święć się imię Twoje. Amen.

Kwatera **19.**
Szereg **3.**

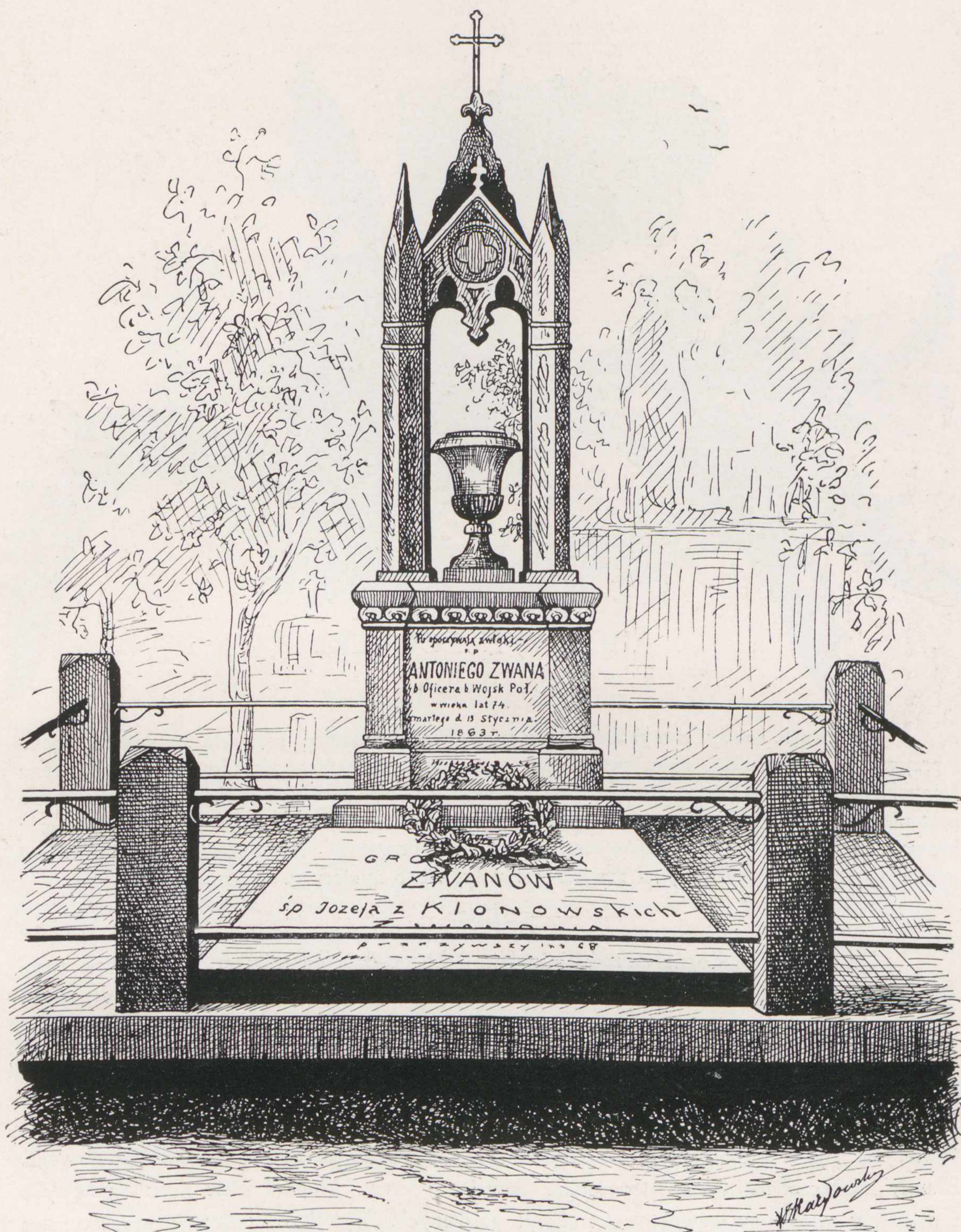
BARBARA ŻBIKOWSKA.

1811 — 1891.

Barbara Bronisława Czarnowska, kadet pierwszego pułku jazdy augustowskiej, za potyczkę pod Sierpcem ozdobiona krzyżem srebrnym Virtuti Militari, nagrodzona awansem na podoficera pierwszego pułku jazdy sandomierskiej. Po kilkoletniej tułaczce w Poznańskiem Czarnowska w r. 1836 powróciła do kraju i zaślubiła wdowca Kazimierza Zakrzewskiego, właściciela maj. Żaby w pow. Błońskim. W r. 1841 owdowiawszy oddała rękę Stanisławowi Żbikowskiemu, który zmarł w Warszawie 1888 r.

Żbikowska była właścicielką kamienicy „Pod Lwem" na Starem Mieście.

Kwatera **29.**
Szereg **2.**

ANTONI ŻWAN.

1789 † 1863.

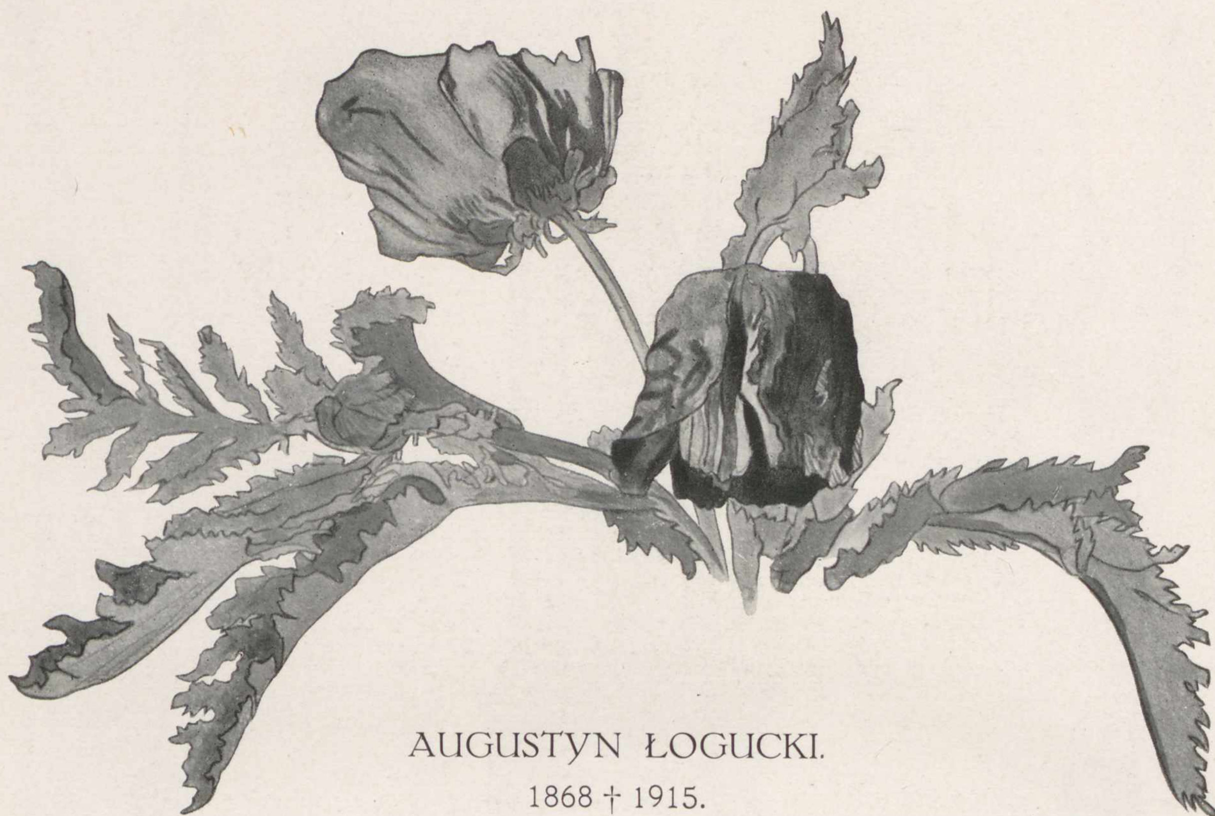
Antoni Żwan urodzony na Wołyniu w r. 1789 syn Aleksandra i Marjanny ze Stroynowskich, Major b. wojsk polskich odbył wszystkie kampanje, począwszy od 1809 r.

13 października z rozkazu cesarza Napoleona I w Moguncji odznaczony za waleczność Legją Honorową w 20 roku życia awansowany na porucznika.

W 1831 odznaczył się pod Iganiami. Kawaler Krzyża Wojskowego Polskiego Virtuti Militari i medalu francuskiego Napoleona I-go. Znak honorowy XX. W r. 1840 ożenił się z Józefą z Klonowskich i osiadł w dobrach swoich „Szczyt" w powiecie Kutnoskim. Zmarł 13 Stycznia 1863 r.

Cześć bohaterowi, co rany i blizny,
Zdobył w zapasach krwawych dla dobra Ojczyzny.

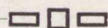
Kwatera **19.**
Szereg **1.**

AUGUSTYN ŁOGUCKI.

1868 † 1915.

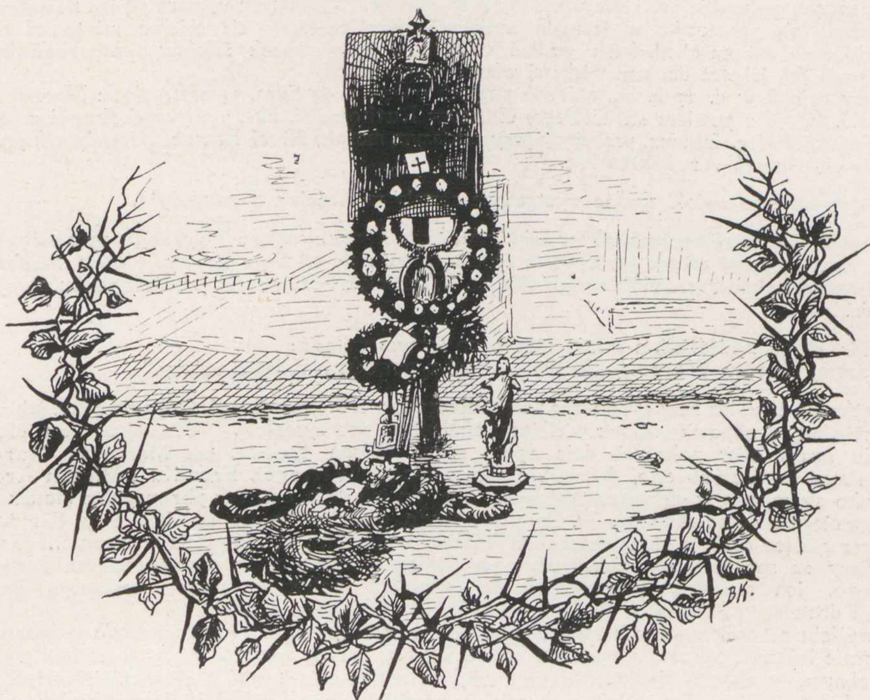
W chwili, kiedy zamykaliśmy nasz «Album Powązek», rozwarła się świeża mogiła i przygarnęła na wieczny spoczynek doczesne szczątki znakomitego doktora, ś. p. Augustyna Łoguckiego. Ciało złożono tymczasowo w kaplicy Rodziny Kamockich, skąd przeniesione zostanie do własnego grobu, nad którym stanie wspaniały, artystyczny pomnik, na jaki zmarły bezwątpienia zasłużył. W drugiej części «Albumu Powązek» nie omieszkamy zilustrować pomnika, poprzestając dzisiaj na zamieszczeniu krótkiego życiorysu.

Dr. Augustyn Łogucki urodził się dnia 6 Listopada 1868 roku w Mrzygłodzie ziemi Piotrkowskiej. Po ukończeniu gimnazjum w Piotrkowie w roku 1887 uczęszczał do uniwersytetu warszawskiego, który skończył w r. 1892. Od początku 1893 r. pełnił obowiązki ordynatora w szpitalu św. Ducha z początku zastępczo, następnie już jako ordynator etatowy, aż do chwili wybuchu wojny europejskiej, kiedy powołany został na lekarza wojskowego do Szpitala Ujazdowskiego w Warszawie i na tem stanowisku życie zakończył w dniu 1 Lipca 1915 r. Umarł na ropień mózgu, który rozwinął się na tle ropowego zapalenia ucha środkowego. Zmarły odznaczał się wielkiemi zaletami umysłu i serca. Napisał wiele prac naukowych z dziedziny medycyny wewnętrznej i chorób gardlanych. Zmarłego cechowała nadzwyczajna sumienność i pracowitość. Obok pracy szpitalnej i laboratoryjnej brał czynny udział w posiedzeniach Tow. Lekarskiego i jego Sekcji laryngologicznej i w Zarządzie, pełniąc przez kilka lat obowiązki dorocznego sekretarza Towarzystwa. Wielka dobroć charakteru i czułość na cierpienie ludzkie, przy sumienności i zdolności obserwacyjnej, uczyniły zeń doskonałego doktora praktyka, wielbionego przez chorych i cieszącego się ogromną praktyką. Jako dobry obywatel pamiętał o obowiązkach względem społeczeństwa. Żył dla dobra ludzkości, a umierając poczynił zapisy na instytucje społeczne i naukowe.

Kwatera	**14.**
Szereg	**6.**

ZIEMIO!
TYM CO POLEGLI Z WIELKIEJ KU TOBIE MIŁOŚCI
DAJ ZMARTWYCHPOWSTANIE W ICH SYNACH.

GRÓB

PIĘCIU POLEGŁYCH.

(d. 27 lutego 1861 roku).

«Kurjer Warszawski» w Nr. 56-tym z d. 28 Lutego 1861 r. pisze: Wezwania Władzy do ulicznych zbiegowisk ludu o rozejście się nie zostały usłuchane i w dniu wczorajszym kompanja piechoty, postępująca ku Krakowskiemu Przedmieściu, gdy rzucono na nią kamieniami, dała ognia. Celem wykrycia winnych tego nieszczęśliwego starcia zarządziłem ścisłe śledztwo. Nie będę tolerował gwałtów z żadnej bądź strony. Spokojni obywatele winni wogóle tłumnych zbiegowisk, obecnie częstokroć przez knowania niebezpiecznych podżegaczów wywoływanych, unikać, i na wezwanie władz wykonawczych rozchodzić się, dla zapobieżenia nieszczęśliwym wypadkom. Mieszkańcy miasta Warszawy! Nie poddawajcie się zwodniczym zabiegom nieprzyjaciół porządku starających się zaburzyć spokojność publiczną. Usłuchajcie głosu człowieka, którego prawość w ciągu trzydziestoletniego pobytu jego między wami mogliście ocenić!

Warszawa d. 16 (28) lutego 1861 r.

Namiestnik Królestwa, Jenerał-Adjutant, Książę *Gorczakow.*

W sobotę o godzinie 10-tej odbędzie się pogrzeb ofiar poległych w dniu wczorajszym. W imię miłości kraju, w imię najświętszych, najdroższych dla każdego z nas obowiązków, wzywamy mieszkańców miasta, by cześć oddawania ofiarom tym w chwili pogrzebu ich ciał odznaczała się najwyższą godnością, najwyższym spokojem. Mieszkańcy Warszawy! Wysłuchajcie tych słów Braci Waszych. Delegacja obywateli miasta Warszawy. X. Wyszyński, X. Stecki, J. Zewiński, X. Szlenker, L. Kronenberg, K. Beyer, M. Rosen, J. Piotrowski, J. I. Kraszewski, St. Hiszpański, A. Trzetrzewiński, J. Kenig, Dr. Chałubiński, K. Kucz.

Wczoraj rozstał się z tym światem w 23-m roku życia ś. p. Zdzisław Rutkowski, Dziedzic Dóbr Moszny w Gub. Radomskiej.

Wczoraj rozstał się z tym światem w 56-m roku życia ś. p. Marceli Karczewski, Obywatel Ziemski z Powiatu Sieradzkiego.

W Nr 57-m z d. 1-go Marca 1861 r.:

„Jutro o godzinie 10-ej rano odbędzie się exportacja zwłok ofiar poległych d. 27-go b. m.; z kościoła Górnego Ś-go Krzyża na cmentarz Powązkowski. Program tej exportacji jest następujący: orszak żałobny wyruszy z kościoła po odprawieniu nabożeństwa i postępować będzie ulicami: Krakowskiem Przedmieściem, Saskim Placem, Wierzbową, Bielańską, Nalewkami i t. d. Rozpoczną orszak sieroty i starcy Warszawskiego Tow. Dobroczynności; za niemi postępować będą uczniowie Szkół tutejszych; z kolei cechy z chorągwiami żałobnemi i światłem jarzącem; dalej duchowieństwo. Po za duchowieństwem niesione będą ciała zmarłych, a za niemi postępować będą przed karawanami, Duchowni wyznania Mojżeszowego w własnych ubiorach i stosownie do swego obrzędu z nakrytemi głowami. Jakkolwiek spodziewany jest spokój i porządek, przy tak uroczystym i smutnym obrzędzie, wszelako, dla tem większej rękojmi utrzymania tegoż porządku, delegacja miasta i komitet zajmujący się pogrzebem, przy pomocy dobranych osób i Młodzieży z Akademji Medycznej, ze szkoły Sztuk Pięknych i Instytutu Agronomicznego, czuwać będą nad pochodem całego tego orszaku. Wzywa się zatem wszystkich, dobra kraju pragnących, ażeby: 1) Obywateli szarfą żałobną na lewem ramieniu odznaczonych; 2) Akademików; 3) Uczni Szkoły Sztuk Pięknych, 4) Uczni Instytutu Agronomicznego, we wszystkich rozporządzeniach porządkowych, stanowczo słuchać zechcieli,

Kwatera	**179.**
Szereg	**6.**

zarówno przy samym pogrzebie jak i przy powrocie do domów. Obok tego uprasza się jak najusilniej publiczność, aby nie gromadziła się zbytecznie w jednych miejscach, lecz zechciała się zbierać już to na obszerniejszych, a przyległych placach, już na chodnikach wzdłuż całej linji, którą orszak żałobny postępować będzie, tak dla nietamowania pochodu, jakoteż dla tem większej własnej dogodności.

Ofiary polegle w d. 27 b. m., których pogrzeb odbędzie się jutro, są następujące: Marceli Karczewski, obywatel ziemski, lat 56 z powiatu sieradzkiego; Zdzisław Rutkowski, lat 23, obywatel ziemski z Jaszowic z gub. Radomskiej; technik Witte, francuz, pracujący przy tutejszym moście; Karol Brendel, rzemieślnik przy warsztatach z fabryk żelaznych; i uczeń Arcichiewicz.

Od dziś od rana zwłoki tychże wystawione zostały w Kościele Ś=go Krzyża.

Delegacja Obywateli uprasza, aby w dniu jutrzejszym Uroczystego Pogrzebu uprzątnięte i oczyszczone były wszystkie ulice, któremi orszak przechodzić będzie, mianowicie od Ś=go Krzyża, Placem Saskim, Wierzbową, Bielańską, Nalewkami, ku cmentarzowi Powązkowskiemu. Właściciele wozów zechcą nawieźć piasku, za wynagrodzeniem jakie kto zażąda."

W Nr. 58=m, z niedzieli, 3 marca 1861 r. na samym wstępie:
„Wczoraj Kurjer Warszawski nie wyszedł z powodu narodowej żałoby."

„Ciężka łza żalu, łza bolesnych wspomnień, uświęciła wczorajszy obrzęd, który się odbył jak najprzykładniej i z religijną, a odpowiednią tak wielkiemu obchodowi uroczystością. Wczoraj bowiem chowano zwłoki pięciu razem ofiar poległych dnia 27=go z. m. Imiona tych=że, jak Marcelego Karczewskiego, Zdzisława Rutkowskiego, Adamkiewicza (nie zaś Wittego), Brendla i Michała Arcichiewicza zanadto się wyryły w głębi serca każdego. Onegdaj ich ciała, czterech pierwszych z Hotelu Europejskiego a ostatniego z domu Andrzeja hr. Zamoyskiego, przeniesiono do kościoła Ś=go Krzyża, gdzie były odwiedzane przez tysiące osób, z cichą skargą na ustach, a modlitwą przebaczenia w sercu!... Po odprawieniu bezkrwawej ofiary za spokój duszy poległych i po pobłogosławieniu przez Arcy=Pasterza Metropolitę J. X. Fijałkowskiego, ich szczątek, przystąpiono do exportacji zwłok na miejsce dosądnego spoczynku, pod przewodnictwem dostojnego Pasterza J. X. Biskupa Platera Sufragana Łowickiego.

Po wyjściu z kościoła, orszak żałobny postępował porządkiem, jaki już poprzednio wskazano programem, a wszystkie prawie balkony, tak w Europejskim hotelu, jak i w innych domach, leżących na linji pochodu, okryte były kirem żałobnym, na którym błyszczał krzyż pański, ta ucieczka żyjących, a zbawienie umarłych!

Całe duchowieństwo bez różnicy wyznań, wszystkie Bractwa wogóle, nie wyłączając ni «Serca Pana Jezusa» ni «Serca Maryi», które przybyło aż na sam cmentarz; ni adoracji «N. Sakramentu i Opieki Ubogich Kościołów", które wraz z wielebnemi Kanoniczkami wystąpiły ze światłem przed Kościołem tychże; oraz cechy wszystkich zgromadzeń w Warszawie, a po za niemi i bratnie kółko druciarzy, tworzyły ten orszak, który stu=tysięczne z górą tłumy zamykały.

Pomimo jednak tak niepamiętnej w dziejach obchodowych liczby, spokojność ani na chwilę nie została przerwaną, bo lud pojął ważność tego smutnego pochodu, a jako dojrzały sam przez się, umiał z milczącą godnością uszanować tę żałobę kraju.

Ile łez było czystych, serdecznych na wczorajszym pogrzebie, tyle nawzajem na kilka dni przed tem posyłało się darów, przeznaczonych na uczczenie pamięci poległych.

Cześć wam, mieszkańcy tego grodu starego, za to pojęcie ogólnego dobra i miłości kraju; cześć wam postokroć współ=obywatele i współ=bracia nasi, żeście dnia tego nie chcieli skazić najmniejszem piętnem niezgody, w chwili, kiedy grób jeden zamknął w sobie pięć ofiar, gdy jedna łza żalu zrosiła ich zwłoki, i jedno tylko, ale ogólne wydarło się westchnienie, po zabrzmieniu nad wspólną mogiłą poległych, Swiętego Hymnu: «Witaj Królowo!»

„Wczoraj odbył się pogrzeb ofiar poległych w dniu Srodowym, wczoraj cała ludność dowiodła, że pojmuje czem jest obowiązek względem kraju; każdy go spełnił, każdy bez różnicy. Jednym złączeni uczuciem, żegnaliśmy poległych. Bracia! to uczucie obowiązku niech w każdej chwili nami kieruje. Delegacja Obywateli miasta Warszawy, «Towarzystwo Rolnicze w Królestwie Polskiem» Imieniem wszystkich członków Towarzystwa Rolniczego, Komitet Towarzystwa, dziękuje Wam Szlachetna Młodzieży Akademicka i Szkolna, za dzielną pomoc Waszą w utrzymaniu porządku w czasie dzisiejszego smutnego, a tak uroczystego (pochodu) obchodu pochowania zwłok ofiar poległych w dniu 27=m z. m., pomiędzy któremi było także kilku Członków Towarzystwa Rolniczego. Daliście postępowaniem Waszem dowody tych wszystkich przymiotów, jakie zrobią w przyszłości z Was godnych i pożytecznych Obywateli kraju, który całą duszą wraz z Wami kochamy, a któremu służyć świętym jest każdego obowiązkiem. Warszawa dnia 2=go marca 1861 roku. Prezes, Andrzej Zamoyski. Członek Sekretarz, Władysław Garbiński."

„Wczoraj w Kościele Ś=go Krzyża w czasie nabożeństwa żałobnego za spokój duszy poległych 27=go z. m. uczniowie Instytutu Muzycznego, w połączeniu z Artystami opery i chórami, oraz amatorami, wykonali pod przewodnictwem Dyrektora tegoż Instytutu Kątskiego Reqiem, utworu J. Stefaniego i pod tegoż dyrekcją solowe ustępy były odśpiewane przez pp. Dobrskiego, Matuszyńskiego, Kamińskiego, Troszla, Müllera, Stolpego, Szczepkowskiego, Kellera i t. d. Przy dojściu zaś do cmentarza dała się słyszeć na tych instrumentach muzyka, w której udział przyjęli pp. Artyści tutejszych Teatrów. Najpiękniejsza jak tylko być może sprzyjała pogoda, w czasie pochodu, któremu samo nawet sprzyjało Niebo. Cały porządek, który w tej sto=tysięcznej masie na chwilę przerwany nie został; utrzymywali Obywatele wraz z młodzieżą Akademji i wyższych Zakładów Naukowych, pod kierunkiem członka Komitetu pogrzegowego Leona Trzetrzewińskiego. Na samym zaś czele Orszaku postępowało 4=ch konnych ze Straży Ogniowej, wraz ze swoim Brandmejstrem, a za nimi również konno Margrabia Paulucci, Jenerał Major, a dzisiejszy Zarządzający Naczelnie Warszawską Policją, którego wszędzie z życzliwością witano."

W Nr. 92 «Kurjera Warszawskiego» z d. 11=go kwietnia 1861 roku:

„Zwłoki dziesięciu osób poległych w dniu 8=ym b. m., wczoraj o godzinie 9 wieczorem, tymczasowo złożone zostały na miejscu, poświęconem w Cytadelli Warszawskiej, przy dopełnieniu obrzędu Religijnego przez Naczelnego Kapelana Armii, wyznania Rzymsko=Katolickiego J. X. Kaczanowskiego, w obecności tych krewnych, którzy się zgłosili."

Powyższe sprawozdanie z pamiętnego pogrzebu zakończył Kurjer Warszawski wezwaniem komitetu do zbierania składek na fundusz celem wzniesienia pomnika na grobie poległych. Odezwę podpisali: przewodniczący X. Wyszyński, sekretarz Jeziorański. Nie widzimy żadnych przeszkód do podjęcia starań, które umożliwiłyby wzniesienie na grobie poległych okazałego pomnika.

Groby zaniedbane,

które z biegiem czasu zarząd cmentarza ma prawo sprzedać.*)

Kwatera	Szereg	NAZWISKA
36	3	Dunin Teodor, dobroczyńca=lekarz.
miejsce niewiadome		Bogusłaski Wojciech, twórca sceny polskiej **(sprzedany)**.
miejsce niewiadome		Malczewski Antoni, poeta **(sprzedany)**.
miejsce niewiadome		Potocki hr. Feliks, pułkownik Czwartaków **(sprzedany)**.
miejsce niewiadome		Dziarkowski Jacek August, zasłużony lekarz **(sprzedany)**
20	2	Kiliński Jan, szewc pułkownik **(sprzedany)**.
42	1	Aszpergier Wojciech, artysta dramatyczny **(sprzedany)**.
219	2	Nałkowski Wacław, profesor.
52	1	Laskowski Kazimierz (El), poeta.
1	1	Łada Andrzej, Senior Archikonfraterni literackiej.
17	1	Żurkowski Adam Dunin, radca stanu, dobroczyńca ludzkości.
25	3	Giedroyć Romuald, naczelny wódz wojsk litewskich.
33	3	Lubomirska ks. Klara.
Filar	8	Jachowicz Stanisław, pisarz.
miejsce niewiadome		Kołłątaj Hugo, w katakumb. nad tabl. Julji Potockiej (nie mogliśmy znaleźć).
miejsce niewiadome		Potocka hr. Julja, w katakumb. (nie mogliśmy znaleźć).
7	5	Różański Szymon, «obrońca ojczyzny» (pod murem).
51	1	Odyniec Seweryn, «towarzyszowi wspólnej doli».
162	4	Przybylski Zygmunt, literat.
84	5	Pietkiewicz Antoni, «Adam Pług». (brak napisu).
16	1	Witkowski Kalikst, prezydent m. Warszawy.
15	1	Węgrzecki Stanisław, prezydent m. Warszawy.
60	6	Herman Józef prezydent m. Łowicza.
159	5	Elsner Józef, twórca opery polskiej.
181	1	Bądarzewska Tekla, kompozytorka.
16	6	Noskowski Zygmunt, kompozytor.
50	3	Słodziński Walery, profesor Konserwatorjum muzycznego.
56	5	Giuseppe Pane Cavaliere, profesor konserwatorjum.
293	3	Osmański Wojciech, kompozytor
34	2	Kubelka Ignacy, artysta muzyk.
Filar	42	Baranowski Kazimierz, artysta=muzyk.
35	6	Rayczak Andrzej, artysta=muzyk.
30	6	Kania Emanuel, artysta=muzyk.
54	3	Romanowski Paweł, artysta=muzyk.
19	1	Rivoli Paulina, śpiewaczka.
F	4	Schyndler Pantaleon, artysta=malarz.

*) Place wieczyste konfiskacie nie podlegają, jednakże «wieczystość» bywa rozmaicie komentowana.

Kwatera	Szereg	NAZWISKA
23	3	Sikorski Jan, artysta=malarz.
42	3	Rogoziński Antoni, artysta=malarz.
29	2	Marszałkiewicz Stanisław, artysta=malarz.
42	6	Kaznowski Józef, rzeźbiarz.
76	1	Żukowska Marja, artystka=malarka.
89	3	Bednarek Andrzej, artysta=malarz.
59	6	Łoski Józef z Łosia, historyk.
12	3	Szewczykowski Roman, archeolog.
79	3	Kosiński Adam, heraldyk.
93	4	Strzeszewski ks. Walenty, rektor szkół.
66	3	Kowalewski Józef, profesor uniwersytetu, znakomity orjentalista.
70	2	Wiśniewski Seweryn, dyrektor szkoły.
85	6	Trojanowski Henryk, profesor instytutu głuchoniemych.
97	2	Tafelski Ludwik, kandydat filozofji.
37	1	Kisielewski Fortunat, radca stanu.
80	4	Prokopowicz Wincenty, radca stanu, członek senatu.
50	2	Zawadzki Zygmunt, inżynier.
50	4	Goljan Roch, inżynier.
32	1	Puszetów baronów.
32	1	Kicka hr. Natalja, wdowa po generale wojsk polskich.
22	6	Jasiński Jan, artysta i autor dram., dyrektor teatru Warszawskiego.
13	1	Żółkowski Aloizy, komik (leży w ziemi) (ojciec).
13	1	Żółkowski Aloizy, komik (syn).
32	4	Brzezińskich Rodziny tablica w murze cmentarnym.
49	5	Sikorska Bronisława.
49	6	Katarzyński Józef, dr. medycyny.
51	5	Poklewski=Kozieł Józef.
52	6	Uklejski Józef.
53	5	Dąbrowski Mieczysław.
61	1	Bauerertz Stefan.
Filar	23	Ulrych Marja z Stępińskich (zrujnowany).
Filar	9	Henryk Habich.
15	3	Glügsberg Helena (kaplica, a w niej skład rupieci).
62	3	Zajączkowski Kazimierz.
63	3	Padechowicz Juljan.
65	4	Wilczyński Władysław, doktór medycyny.
68	4	Walicki Michał, radca stanu.
68	5	Zajączkowski Leon, sędzia.
68	5	Sawiński Leopold, sędzia.
70	2	Drwalewski Leonard, księgarz.
72	5	Mokrski Roman, student szkoły Głównej.
75	3	Wojcicki Zygmunt, kupiec.
75	4	Górski Seweryn, doktór.
77	5	Balicki Cezary, obywatel.
79	4	Kurkowski Karol.

Kwatera	Szereg	N A Z W I S K A
79	6	Wolska Izabela.
4	2	Lupiński Edmund.
2	6	Gumiński Heljodor, artysta=malarz.
80	4	Kędzierski Wawrzyniec.
78	5	Kobyliński Michał.
82	3	Demman Józef.
88	1	Gallewicz Teofil.
89	5	Kłopotowski Alfons.
90	5	Bajkowski Piotr.
91	2	Orłowski Józef.
91	3	Jędrzejewski Zygmunt.
91	5	Majewscy i Misiewicze.
93	1	Niemojomski Józef.
94	1	Widera Kazimierz, lekarz.
97	1	Brywczyński Jan.
97	6	Wróblewski Ignacy.
84	6	Bobiatyński Ignacy, autor nauki łowieckiej.
5	4	Sommerów Rodzina.
6	6	Cieleski Hipolit.
6	1	Drzewiecki Hipolit, doktór, radca dworu.
7	1	Wysocki Stanisław, obywatel.
8	3	Krysińska Cecylja z Wołowskich.
9	6	Wietcki Michał.
9	5	Szwejkowska Kamilja.
10	6	Ziemiecki Franciszek, radca stanu.
10	6	Lessel Fryderyk, budowniczy m. Warszawy.
11	5	Nowakowski Józef, kompozytor.
12	1	Błeszyński Jan.
12	3	Dąbrowski Bonawentura, artysta=malarz.
12	6	Zagórski Apolinary.
13	2	Jabłonowski Feliks, dr. medycyny.
13	4	Kozłowski Feliks.
8	1	Magier Antoni, przyrodnik (rdza niszczy).
20	1	Chojnowski Bronisław, doktór=profesor.
A	1	Piasecki Jan, dyrektor cukrowni.
17	3	Bem Jan.
17	4	Bem Kacper.
17	4	Wyszyński Józef, baron, członek Herold. Królestwa Polskiego.
18	1	Wunder Ludwik, lekarz.
23	5	Fukier Andrzej, dr. medycyny.
23	6	Ostrowski Antoni.
30	5	Targoński Prosper, ks. karmelita.
88	3	Ubysz Andrzej, dyrektor szkoły.
173	1	Kościuszko Adam, obywatel gub. Mohylowskiej.

Groby zmarłych wojskowych b. wojsk polskich,

które znajdują się w zupełnem zaniedbaniu.

Kwatera	Szereg	NAZWISKA
1	3	Popławski Ignacy, pułkownik wojsk polskich, ojciec sierot.
18	2	Smoczyński Jan, jenerał wojsk polskich.
32	4	Krysiński Franciszek, generalny audytor wojsk polskich.
4	1	Lex Józef, oficer wojsk pol., naczelnik Heroldji Królestwa Polskiego.
18	4	Dobrowolski Piotr, major pułku ułanów wojsk polskich.
98	6	Lublicki Adam, oficer wojsk polskich.
16	2	Babiński Aleksander, oficer wojsk polskich.
16	4	Regulski Falk Józef, pułkownik wojsk polskich.
17	5	Kruszewski Antoni, oficer wojsk polskich.
68	4	Kruszewski Wacław, oficer wojsk polskich.
15	1	Melcer Adam, oficer wojsk polskich.
20	5	Baldauf Franciszek, lekarz wojsk polskich.
21	4	Chróścielewski Józef, oficer wojsk polskich.
21	4	Rakowiecki Sylwester, pułkownik wojsk polskich.
22	3	Jankowski Piotr, major wojsk polskich.
29	5	Folkiemit Daniel, wojskowy wojsk polskich.
30	3	Łaszkiewicz Jan, major wojsk polskich.
33	3	Budziszewski Ludwik wojskowy wojsk polskich.
34	1	Żurawski Paweł, oficer wojsk polskich.
34	3	Węgliński Franciszek oficer wojsk polskich.
35	3	Kindler Stanisław p. pułkownik wojsk polskich.
36	1	Huisson Aleksander, oficer wojsk polskich.
43	3	Słomiński Antoni, oficer wojsk polskich.
44	1	Jędrzejewicz Edward, wojskowy wojsk polskich.
14	5	Kozłowski Józef, kapitan wojsk polskich.
16	3	Zawadzki Kazimierz, oficer wojsk polskich.
63	5	Świerczewski Stanisław, oficer wojsk polskich.
64	5	Kaliszewski Antoni, oficer wojsk polskich.
67	2	Wilczyński Onufry, oficer wojsk polskich.
79	1	Uściński Czesław, oficer wojsk polskich.
83	3	Makowski Witalis, podoficer wojsk polskich.
88	6	Podczaski Feliks, oficer wojsk polskich.
5	6	Filleborn Antoni, pułkownik wojsk polskich (zapada się).
157	1	Le Brun Piotr oficer=malarz.
2	1	Markowski Adam, oficer wojsk polskich.
2	3	Zawadzki Franciszek, oficer wojsk polskich.
2	6	Gumiński Józef, oficer wojsk polskich.
3	2	Kamiński Ludwik, oficer wojsk polskich.
5	3	Bieliński Aleksander, oficer wojsk polskich.
9	1	Rouget Mikołaj, pułkownik wojsk polskich.
6	6	Prądzyński Józef, oficer wojsk polskich.

Wykaz abecadłowy*).

Kwatera	Szereg	
170	6	Abczyński Jan (1854—1912), adwokat przysięgły.
57	6	Adamczewski Józef (1845—1910), nauczyciel języka polskiego.
179	6	Adamkiewicz Filip (1819—1861), poległy 27 lutego czeladnik.
58	4	Adler Aleksander (1829—1887), art. dram. Teatr. Warsz.
14	3	Aleksandrowicz hr. Stanisław (1817—1888).
62	5	Alexandrowicz Jerzy (1819—1894), przyrodnik, prof. «służył ziomkom i krajowi».
217	1	Ambrożewiczów Rodzina. [Proj. A. Olesińskiego.
35	6	Anczewski Franciszek (1832—1887), przemysłowiec.
26	3	Anc Karol (1879—1910), adwokat przysięgły.
36	5	Apoznański Kazimierz (1858—1906), obywatel.
179	6	Arcichiewicz Michał (1844—1861), uczeń gimnazjum poległy 27 lutego.
Katakum.		Armiński Franciszek (1789—1848), astronom.
67	3	Augustynowicza Maksymiljana Rodzina.
15	6	Aurenius August (1850—1903), jenerał major.
42	3	Austen Jan (1773—1828), profesor szkoły inżyn. polskich.
83	2	Babiński Romuald (1826—1882), doktór medycyny.
16	2	Babiński Aleksander (1800—1858), oficer wojsk polskich (zaniedbany).
96	3	Babińskiego Leona doktora Rodzina.
24	3	Baczyński Kazimierz (1802—1882), lekarz bataljon. 4=go pułk. strzel. piesz. Kr. P.
92	3	Baczyński Ignacy (1821—1870).
Filar	11	Badeni Ignacy (†1859), radca tajny, «Dobrze zasłużył się krajowi». Aleja katakum=
7	1	Bader Antoni (1768—1842), nauczyciel. [bowa.
40	3	Badowski Adam (1857—1903), artysta malarz.
53	3	Bajer Sebastjan (1868—1909).
90	5	Bajkowski Piotr (1810—1876), (zaniedbany).
1	2	Bakałowiczowa Wiktoryna (1839—1874), art. dram., (pomnik ufundow. publiczność).
44	3	Baliński Stefan (1790—1872), profesor Szkoły Sztuk Pięknych.
27	6	Baliński Felicjan (1826—1912), inżynier.
77	5	Balicki Cezary (1852—1891), obywatel z Podlasia, (zaniedbany).
20	5	Baldauf Franciszek (1776—1858), lekarz wojsk polskich (zaniedbany).
91	6	Bałdecki Zacharjusz (1843—1899).
6	1	Bandtkie=Stężyńska Ludwika Marja (1880—1900).
Filar	42	Baranowski Kazimierz (1819—1862), skrzypek, (ufundowali koledzy). Aleja kata=
25	4	Baranowski Ignacy (1783—1847), literat. [kumbowa.
58	1	Baranowski Stanisław (1880—1910), dr. filozofji, chemik.
19	3	Baranowska Julja z Bąkowskich (1834—1904), żona doktora.
83	5	Barcikowski Stanisław (1830—1903), profesor.
56	5	Barcz Teofila (1833—1886), art. Teatrów Warszawskich, (zginęła w płomieniach).
56	2	Bardzki Stanisław (1834—1909).
181	4	Bartoszewicz Juljan (1821—1870), historyk.
95	2	Bączkowska Bronisława, «kobieta wielkich cnót, przeszła dobrze czyniąc».
1	1	Bącewicz Jan (1797—1864), doktór (projekt Konstantego Hegla).
181	1	Bądarzewska Tekla (1834—1861), kompozytorka.
63	5	Bądzkiewicz Antoni (1830—1893), profesor literatury polskiej.
41	4	Bąkowska Jaxa Walerja († 1903).
89	3	Bednarek Andrzej (1868—1896), artysta malarz, (zaniedbany).
80	4	Beill Antoni (1847—1894), architekt.
2	4	Belke Marja z Kisielnickich (1844—1885).
31	2	Bełżyńskiego doktora Mieczysława Rodzina.

*) Brak miejsca nie pozwolił nam zamieścić większej liczby grobów; uzupełnimy wykaz w następnem wydaniu.

Kwat.	Szer.	
87	5	Bem Antoni (1848—1902), literat, profesor. («z żywymi żyje»).
17	4	Bem Kacper (1783—1829), (pod murem, zaniedbany).
17	3	Bem Jan († 1855), (zaniedbany).
16	6	Bentkowski Feliks († 1852), prof., dziekan Uniwersytetu Warszawskiego.
12	3	Betley Jan (1778—1853), rektor szkół.
22	2	Białosuknia Wojciech (1850—1884), obywatel.
38	6	Białowąs Mikołaj (1828—1896).
11	5	Bielawski Józef (1795—1837), artysta-muzyk.
26	5	Biegański Łukasz (1755—1839), jenerał wojsk polskich.
11	1	Biegański Aleksander (1847—1897), doktór (pod murem).
5	3	Bieliński Aleksander (1794—1861), oficer wojsk polskich, (zaniedbany).
168	3	Bieliński Franciszek (1884—1905), (przebity bagnetem na Placu Teatralnym).
21	5	Bielski Adolf (1828—1881), senator.
172	6	Bielska Karolina (1847—1895), żona urzędnika okręgu naukowego.
54	3	Bielecki August (1871—1910), artysta Teatrów Warszawskich.
31	5	Biendugowski Piotr (1835—1864), inżynier, (zmarł przy budowie mostu na Wiśle).
27	2	Bieńkowski Wojciech (1835—1905), przemysłowiec.
20	2	Biernackich Rodzina, Rejenta.
1	6	Biernacki Władysław (1849—1899), kupiec m. Warszawy.
168	6	Biesiadowski Aleksander (1847—1912), inżynier.
5	3	Biesiekierska z Kraszewskich Tekla (1801—1850), pisarka dla młodzieży.
10	1	Bilińska-Bohdanowiczowa Anna (1837—1893), artystka malarka.
43	1	Billing Kazimierz (1815—1872), uczestnik z r. 1831 i 1863.
1	2	Bissen Gabryela (1888—1908), (wiersze).
12	4	Bleszyński Ludwik (1799—1844), prezes sądu krym.
12	3	Bleszyński Henryk (1833—1859).
8	4	Blikle Antoni (1844—1912), przemysłowiec.
3	4	Blumenfeld Aleksander (1820—1898), (projekt art.-rzeźb. B. Syrewicza).
12	1	Błeszyński Jan (1800—1849), (zaniedbany).
95	4	Błędowski Stefan (1856—1913).
66	4	Boboli Józef (1840—1910), uczestnik 1863 r.
84	6	Bobiatyński Ignacy († 1859), autor «Nauki Łowiectwa», (zaniedbany).
12	1	Bobiński Wojciech (1813—1879), budow. banku polskiego.
162	4	Bobrowski Feliks (1811—1871), żołnierz wojsk polskich z r. 1831.
23	4	Bodurkiewicz Maurycy (1824—1865), art. dramat.
47	3	Bogacka Natalja (1864—1911).
12	5	Bogdański Antoni (1783—1831), pułkownik wojsk polskich.
12	1	Bogdański Juljan (1816—1894), urzędnik, obywatel (projektował B. Mazurek).
79	6	Bogowolski Józef (1863—1911), inżynier.
43	5	Bogucki Michał (1805—1893), oficer wojsk polskich.
28	1	Bogusławski Urban († 1833), major wojsk polskich.
28	1	Bogusławski Wojciech (1794—1860), kapitan wojsk polskich.
Tabl. na		Bogusławski Wojciech (1757—1829), twórca teatru polsk., (projekt T. Czajkowskiego).
kościele		Bogusławski Jakób (1759—1819), pułkownik weteranów wojsk polskich.
25	3	Bogusławski Stanisław (1805—1870), oficer wojsk polskich, art. i autor dramatyczny.
25	3	Bogusławski Władysław (1839—1909), literat, (wiersz).
73	6	Bohuszewicz Tadeusz (1830—1893) marszałek szlachty.
95	1	Bojarski Michał († 1912), inżynier.
8	2	Bojarski Władysław (1842—1912), uczestnik z 1863 roku.
59	2	Bojarskich i Trzcińskich Rodzina.
33	2	Bojemski Marjusz (1876—1912), inżynier.
76	6	Bojerskiego Wojciecha Rodzina.
39	3	Bone Jan (1834—1906).
5	3	Bonneta Henryka Rodzina.
Katakum.		Bontemps Konstanty (1817—1885), generał (za filarem 7).

Kwat.	Szer.	
5	1	Bordkiewicz Józef ⟨1801—1878⟩, Dr. med.
1	4	Borakowskiego Kaźmierza Rodzina.
76	5	Boretti Marceli ⟨1837—1892⟩.
269	1	Boretti Teofil ⟨1834—1910⟩, fotograf.
29	2	Borkowska Aleksandra z Chomętowskich ⟨1829—1898⟩, red. «Kroniki Rodzinnej».
79	2	Bouffał Juljan ⟨1820—1893⟩, obywatel ziemski.
54	5	Bozdiech Józef ⟨1874—1905⟩.
79	6	Bratkowski Bolesław ⟨1865—1891⟩, ⟨wiersze, zaniedbany⟩.
179	6	Brendel Karol ⟨1837—1861⟩, rzemieślnik fabryki żelaznej poległy 27 lutego.
72	2	Brodowskich Rodzina.
13	5	Brodowski Antoni ⟨1784—1832⟩, art. malarz.
13	5	Brodowski Józef ⟨1828—1900⟩, art. malarz.
17	1	Broniewskich Ordonów Rodzina.
59	1	Brogowskich Rodzina.
37	6	Brühl Emil ⟨1842—1904⟩.
73	6	Brydzińska Zofja ⟨1891—1912⟩.
26	5	Brykner Józef ⟨1834—1883⟩, obywatel.
97	1	Brywczyński Jan ⟨1841—1897⟩, ⟨zaniedbany⟩,
174	2	Brzeziński Mieczysław ⟨1858—1911⟩, profesor, ⟨projekt art. rzeźb. L. Wasilkowskiego⟩.
Katakum.		Brzeziński Andrzej ⟨1795—1819⟩.
32	4	Brzezińskich Rodzina, ⟨tablica w murze cmentarnym, zaniedbana⟩.
53	2	Brzeski Jan ⟨1841—1904⟩, przemysłowiec.
11	2	Brzeski Franciszek ⟨1835—1913⟩, ksiądz.
Filar	44	Brzozowski Jan ⟨†1864⟩, pisarz T-wa Kredytowego Ziemskiego. ⟨Aleja katakumbowa⟩.
78	6	Buchbinder Józef ⟨1838—1909⟩, artysta malarz.
38	3	Buchalet Franciszek ⟨1789—1874⟩, służył w gwardji Napoleona I.
71	4	Budyta Xawery ⟨1845—1897⟩, ksiądz prefekt.
33	4	Budzińska Helena ⟨1835—1895⟩, przełożona pensji.
33	3	Budziszewski Ludwik ⟨1806—1862⟩, wojskowy polski, ⟨zaniedbany⟩.
180	6	Budzyński Czesław ⟨1856—1896⟩.
203	4	Bujnik Felicja z Radeckich ⟨1880—1915⟩.
74	2	Bukowiecki Stanisław ⟨1855—1909⟩.
J	1	Bukowiecka Helena ⟨1866—1910⟩, pisarka, zasłużona na polu oświaty.
95	1	Bukowińska Marja ⟨1872—1911⟩, współredaktorka «Sfinksa» ⟨pr. C. Makowskiego⟩.
59	3	Burago Feliks ⟨1857—1905⟩, obywatel m. Warszawy.
Filar	41	Burych Rodziny. ⟨Aleja katakumbowa⟩.
80	3	Burzyński Miłosław ⟨1826—1893⟩, doktór medycyny.
7	5	Car Henryk ⟨1852—1903⟩, kupiec, ⟨projektował J. Janowski⟩.
Filar	10	Castellaz Matylda ⟨† 1857⟩. ⟨Aleja katakumbowa⟩.
43	6	Chamiec Jaksa Gabryel Mirosław ⟨1863—1915⟩, ob. ziem. g. Wołyń. inż., sędzia han.
22	6	Chałubińska Tytusowa Anna ⟨1831—1911⟩.
178a	1	Chankowska Anna z Jarmuszkiewiczów ⟨1859—1914⟩.
68	1	Chlebowski Józef ⟨1844—1909⟩, inżynier.
19	3	Chlebowski Aleksy Tadeusz ⟨1798—1882⟩, ob. m. Warszawy ⟨pod murem⟩.
86	3	Chlewicki Michał ⟨1870—1908⟩, inżynier.
29	2	Chomętowski Władysław ⟨† 1874⟩, literat, bibliotekarz ord. Krasińskich.
29	2	Chomętowski Stanisław ⟨1842—1881⟩, dr. psychjatra.
29	2	Chomętowska Teresa z Odyńców ⟨1846—1907⟩.
54	1	Chodkiewiczów Rodzina.
Katakum.		Chopin Mikołaj ⟨1770—1844⟩, profesor ⟨między 5—6 filarem⟩.
172	2	Chopin Emilja ⟨1813—1827⟩, siostra Fryderyka.
24	4	Choińska-Jeske Ludwika z hr. Mikorskich ⟨† 1898⟩.
20	1	Chojnowski Bronisław ⟨1836—1870⟩, dokt. med., prof. uniw. ⟨zaniedbany⟩.
50	6	Cholewicki Klemens ⟨1851—1908⟩, skarbnik Tow. Dobrocz.
12	2	Cholewiński Jan ⟨1811—1864⟩, lekarz.

Kwat.	Szer.	
2	5	Choromańskich Rodzina.
162	1	Chołoniewska Adamina z Potockich (1839—1902).
69	5	Chmyzowski Michał (1830—1887), marszałek szlachty.
21	4	Chruścielewski Józef (1804—1876), oficer wojsk polskich (zaniedbany).
I	13	Chraszczewski Ksawery († 1897) adw. przys.
165	6	Chrzanowski Paweł (1846—1914), jenerał, założyciel I szkoły polskiej.
165	6	Chrzanowski Piotr (1885—1914), poległ na wojnie.
18	1	Chrzanowski Józef (1801—1885), oficer wojsk polskich.
J	13	Chrzanowski Ignacy Kajetan (1827—1854), publicysta.
161	6	Chrzanowski Władysław (1840—1913), profesor, kustosz muzeum.
24	2	Cichocki Adam (1794—1850), oficer wojsk polskich.
52	3	Ciechomski Paweł (1820—1872).
6	6	Cieleski Hipolit (1792—1841), (zaniedbany).
55	6	Cier Rajmund (1844—1904), wygnaniec na Sybir.
18	5	Cieszkowski Henryk (1810—1873), poeta.
4	5	Cissowski Maryan (1790—1863), poseł na sejm w 1830 roku.
24	6	Colin Ludwik († 1831), wojskowy polski.
265	4	Cousture Bernard (1822—1904).
1	5	Cybulskich i Czarniawskich Rodzina.
21	6	Czaban Edward (1825—1897).
4	1	Czachowscy, Boretti, Więckowski.
182	6	Czajewicz Filip (1841—1877) doktór medycyny.
182	6	Czajewicz Ludwik (1826—1910), ksiądz-kanonik.
87	6	Czarnecki Roman (1848—1901).
172	6	Czarneckich Marji i Józefa.
C	6	Czarneckich i Rydzykowskich Rodzina.
49	3	Czarnomski Leopold (1843—1878), prof. konserw. muz.
7	2	Czetwertyński ks. Kalikst (1809—1888), oficer wojsk polskich, (pod murem).
41	3	Czekierski Józef (1880—1906), student politechn., artysta.
43	6	Czekierski Walenty (1787—1871), podpułkownik wojsk polskich.
64	3	Czekierski Eustachy (1827—1912), lekarz.
72	6	Czyńska Marja (1854—1913).
82	3	Damman Józef (1825—1900).
34	2	Daszkiewicz Korybut Wacław (1849—1886).
74	4	Dawid Wincenty (1815—1897), literat, profesor.
31	3	Dąbrowski Wszebor (1832—1912), radca stanu.
31	4	Dąbrowski Zdzisław (1844—1904), inżynier, uczestnik powstania 1863 r.
42	2	Dąbrowski Jan (1848—1914), aptekarz.
12	3	Dąbrowski Bonawentura (1808—1862), art. malarz (zaniedbany).
43	2	Dąbrowski Stefan (1849—1909), art.-malarz.
46	5	Dąbrowski Stanisław (1862—1904), ks. prefekt.
53	5	Dąbrowski Miecio (1890—1896), wiersze, (zaniedbany).
32	1	Dąbrowski Gracjan (1838—1903), obrońca prok. Kr. Pol., (projekt B. Syrewicza).
Filar	4—5	Degórski Tomasz (1777—1857), kapelan «Czwartaków».
Filar	46	Dekert Jan (1786—1861), biskup, (projekt. prof. K. Hegla (Aleja katakumbowa).
179	3	Demeszkan Remigiusz († 1861), oficer wojsk polskich.
78	4	Dembińskich Rodzina.
9	6	Denkowska Maniusia (1898—1908) uczennica «Liceum», (ofiara pożaru).
85	4	Detlinger Feliks (1877—1908).
Filar	45	De Vidal Ludwik (1811—1862), nacz. Banku Pol., red. Kur. Warszawskiego.
5	6	Dębicki Antoni (1791—1855).
47	1	Dietrych Józef (1858—1909) architekt.
L	3	Didiera Ludwika Rodzina.
90	1	Dlouhy Antoni.
17	2	Dmochowski Franciszek Salezy (1800—1871), literat (grób wieńczą rodacy).

Kwat.	Szer.	
78	1	Dmowski Edward (1837—1899), fabrykant.
4	1	Dmuszewskich i Wysiekierskich Rodzina.
4	1	Dmuszewski Ludwik (1777—1847), redaktor.
3	2	Dobiecki Kazimierz (1835—1910).
85	6	Dobrzycki Henryk (1841—1914), doktór med.
65	6	Dobrowolski Atanazy (1828—1906), profesor.
18	4	Dobrowolski Piotr (1787—1833), major pułku ułanów wojsk polsk. (zaniedbany).
181	3	Dobrski Juljan (1811—1886), śpiewak.
56	4	Dobrski Stanisław († 1911).
178	5	Dobrski Konrad (1849—1915), doktór.
11	5	Dobrzyński Ignacy (1807—1867), muzyk (ufundowali ziomkowie).
48	4	Donnera Kajetana Rodzina.
Filar	30	Dowiakowskich Rodzina. (Aleja Katakumbowa).
78	3	Drabicki Jan (1849—1893).
172	6	Drozdowski Aleksander († 1912).
70	2	Drwalewski Leon (1822—1888), księgarz (zaniedbany).
6	1	Drzewiecki Hipolit (1801—1841), Dr. medycyny, radca Dworu, (zaniedbany).
65	3	Drzewiecka Józefa (1837—1912).
14	2	Dubowski Adam (1854—1912), księgarz wydawca.
5	4	Dukszyńska Emilja (1847—1893), art. malarka.
36	3	Dunin Teodor (1854—1909), doktór, filantrop (zaniedbany).
35	4	Dunin Władysław († 1876).
161	6	Dunin hr. Stanisław Wąsowicz (1843—1906).
48	5	Dunin Borkowskich Rodzina.
44	3	Duszyńskich Rodzina, (projekt L. Wasilkowskiego).
10	5	Duschik Józef (1841—1898).
5	4	Dworzyński Wincenty (1854—1912), inżynier.
84	5	Dygasiński Adolf (1839—1902), literat, (projekt. art.-rzeźb. C. Makowskiego).
35	1	Dziewulski Eugeniusz (1842—1889), prof. fizyki.
C	6	Dziewulski Aleksander (1822—1896).
173	6	Dzierzgowski Konrad (1837—1904).
180	5	Dzierżanowskich Rodzina.
85	6	Dzierżanowski Leon (1849—1909).
48	6	Dziurzyńska Karolina (1867—1912), (projektował B. Mazurek).
3	3	Dziekońskich i Rammów Rodzina.
23	3	Dzięgielewski Stanisław, «Kochał swój kraj», żył lat 63.
67	1	Ekieltów Rodziny.
159	5	Elsner Józef (1769—1854), kompozytor.
37	5	Elszyk Weronika (1835—1907), przełożona pensji.
2	3	Enoch Jakób Kazimierz (1779—1847).
23	6	Epsteina Rodzina.
90	4	Epstein Juljusz (1839—1907).
43	1	Epsteina Edwarda Rodzina.
73	5	Ertel Leopold (1813—1879).
58	2	Esman Jan (1823—1886).
28	4	Faleński Felicjan (1825—1910), poeta.
174	1	Feist Aleksander (1825—1911), przemysłowiec i obywatel.
48	4	Filarowski Ludwik (1830—1901).
24	6	Filipkowski Stanisław (1843—1900), inżynier.
5	6	Filleborn Antoni, pułkownik, (zaniedbany).
26	4	Fillebornów Rodzina.
28 obok	2	Filleborn Daniel (1841—1904), artysta śpiewak, (projektował C. Makowski).
Z	1	Fiszer Józef (1846—1905), (projekt. artysty rzeźbiarza L. Wasilkowskiego).
99	4	Fleiszer Adolf (1843—1883).
L	1	Foszyńskich Rodzina.

Kwat.	Szer.	
71	5	Fölkersahn Marja (1840—1881), przełożona pensji.
A	1	Fraget Józef (1797—1867), przemysłowiec, (projekt J. Menzla).
159	1	Fraget Juljan (1841—1906), (projekt B. Jeziorańskiego).
20	5	Frasunkiewicz Roch (1787—1858), major gward. i weteran wojsk polskich.
52	6	Frąckiewiczów Rodzina.
20	3	Frenklów kaplica.
11	3	Fritsche Gustaw (1838—1891), doktór, twórca kolonji letnich.
25	4	Fruzińskich Rodzina, (projektował art. rzeźb. J. Biernacki).
25	4	Fuchs Juljan (1844—1915, prawy obywatel, (projektował B. Mazurek).
25	4	Fuchs Marja (1860—1911), (projektował B. Mazurek).
23	5	Fukier Andrzej (1817—1870), doktór med. zaniedbany.
47	5	Gabrielów Rodzina.
55	1	Gabrysiewicz Zygmunt (1826—1896), jubiler.
68	6	Gadomski Jan (1860—1906), literat (projektował C. Makowski).
54	1	Gajewski Ignacy (1849—1910), prof. inst. weterynarji.
71	3	Galasiewicz Jan (1849—1911), aut. i art. dram. (projekt B. Lewandowskiego).
Z	1	Galińska Stanisława (1886—1913), wiersze.
45	4	Galolini Jakób (1782—1852), kapitan wojsk francuskich.
70	6	Galewski Adolf (1847—1910), przemysłowiec.
88	1	Gallewicz Teofil (1861—1909).
70	1	Gardowska Elżbieta (1859—1911) (wiersze).
6	5	Gaszyński Wacław (1792—1858), oficer wojsk polskich.
24	3	Gautier Jana Rodzina.
180	5	Gawalewiczówna Gustawa (1878—1906), literatka (pod murem).
54	3	Gąsowskich Rodzina.
17	2	Gąsowicz Józef (1799—1867), porucznik artylerji wojsk polskich.
39	1	Gella Jan (1885—1905) (projekt L. Wasilkowskiego).
22	1	Gembarzewski Karol (1835—1886), komisarz leśny.
23	2	Geneli Albin (1829—1871), kupiec i obywatel.
31	4	Gerson Natalja (1834—1908), wdowa po artyście malarzu.
4	5	Gieczewicz Leon (1806—1874), prezes Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego.
25	2	Giedroyć Justyn (†—1866), kapitan wojsk polskich.
25	3	Giedroyć Romuald (1750—1824), wódz litewski (zaniedbany).
27	4	Gierowski Antoni (1860—1888), artysta malarz.
56	6	Ginter Ludwik (1832—1903).
56	5	Giuseppe Pane Cavaliere (1836—1896), profesor konserwatorjum (zaniedbany).
Filar	17	Girsztowt Polikarp (1827—1877) chirurg (w katakumbach).
53	4	Gliński Adam (1836—1896).
179	3	Gliszczyński Adam (1830—1903), literat.
52	2	Gloger Zygm.:nt (1845—1910), badacz przeszłości i ludu polskiego.
51	3	Głębicki Michał (1843—1906), magister prawa.
209	1	Głowacki Aleksander (Prus) (1846—1912) (niewykonany pr. W. Jastrzębowskiego).
75	6	Głogowski Leon (1845—1911).
10	4	Godebski Cyprjan (1765—1809), pułkownik, poeta (ufundował K. Kossecki).
17	6	Godlewskich i Geislerów Rodzina.
63	4	Godlewski Leon Franciszek (1830—1904), zak. reg. Ś=go Franc. Konwentuałów.
6	5	Goebel Tomasz (1821—1885).
75	2	Goebelt Józef 1829—1892) art. muzyk.
85	1	Golędzinowski Edward (1857—1913).
44	4	Goldstand Jan (1837—1904).
50	4	Golian Roch (1827—1883), inżynier (zaniedbany).
70	1	Gortat Lucyna (1872—1903).
70	6	Gorgolewska Ludwika (1864—1900) (pod murem).
31	3	Gostomski Karol (1842—1908), magister prawa, uczestnik powstania 1863 r.
70	3	Gosiewski Władysław (1844—1911), matematyk polski.

Kwat.	Szer.	
5	1	Górskich, Majewskich i Wielickich Rodzina.
17	1	Górski Juljan (1850—1902), sędzia.
75	4	Górski Seweryn (1832—1890), doktór (zaniedbany).
24	5	Górski Konstanty (1827—1898), historyk wojsk polskich.
41	3	Górska Joanna (1810—1873), obywatelka m. Warszawy.
159	3	Górski Franciszek (1783—1838), generał.
32	6	Górski Józef (1822—1893), budowniczy.
48	1	Górski Ignacy (1852—1903).
28	1	Górski Witold (1845—1915).
47	3	Górecki Leonard (1853—1914).
8	1	Grajbner Aleksander (1784—1847), prezydent m. Warszawy.
84	1	Grabowski Ludwik (1823—1903), hodowca koni (projektował F. Jabłczyński).
6	6	Grabowski Adam (1840—1898), obywatel.
Filar	47	Grabowski Michał (1805—1863), krytyk.
0	1	Grabowski Edward (1850—1912), nauczyciel.
28	4	Grabowski Konstanty (1834—1891), doktór medycyny.
57	1	Grabowski Józef (1824—1880).
63	2	Grendyszyński Kazimierz (1865—1906).
42		Grendyszyński Jan (1780—1825), sędzia trybunału.
40	6	Grendyszyński Stanisław (1825—1847) (zaniedbany).
R	2	Gregorowicz Jan Kanty, (1818—1890), powieściopisarz i publicysta.
27	6	Grodziński Edward (1838—1903), adwokat przysięgły.
Filar	35	Grondzkiego Jana Rodzina.
42	6	Grostern Wiktor (1848—1904), doktór med.
16	2	Groer Franciszek (1848—1910), doktór medycyny.
30	6	Grudziński Stanisław (1852—1884), poeta.
74	4	Grubecki Michał (1813—1888), profesor.
26	3	Grychmacher Stefan (1844—1907), urzędnik kolei Nadwiślańskiej.
35	3	Grzybowski Józef 1788—1855), kapitan wojsk pol.
2	6	Gumiński Heljodor (1822—1898), art. malarz (zaniedbany).
2	6	Gumiński Józef (1780—1848), oficer wojsk polskich (zaniedbany).
Filar	9	Gumińskich Rodzina.
94	6	Guttner Karol (1842—1906).
160	4	Gzowski Gerwazy (1815—1888), wygnaniec—przebył 40 lat na Syberji.
Filar	9	**H**abichów Rodzina.
19	4	Hadziewicz Rafał (1803—1886), art. malarz.
75	3	Hanicki Brunon (1870—1901), inżynier, padł na stanowisku przy pracy.
177	1	Hegel Konstanty (1799—1876), art. rzeźbiarz, wdzięczni uczniowie.
76	6	Hermanów i Nosarzewskich Rodzina.
60	6	Herman Józef (1808—1877), prezydent m. Łowicza, (zaniedbany).
34	1	Herman Niusia (1877—1894).
34	1	Hermanów Rodzina.
T	6	Hermanów Rodzina, (projektował art.-rzeźb. B. Syrewicz).
55	2	Hieropolitański Józef (1813—1886), żołnierz wojsk polskich.
E	2	Hirszfeld Bolesław (1859—1899), przyrodnik.
57	6	Hiszpański Stanisław (1815—1890), szewc, patryota.
41	6	Holewińskich Rodzina.
Filar	5	Hoffman Henryk (1828—1896), adw. przysięgły.
56	4	Hoffmanowa Emilja (1833—1911), przeł. pensyi w Poznaniu (uczennice).
33	3	Hordliczków Józefa i Maryi.
33	3	Horodyski Antoni, radca Tow. Kr. Ziem. († 1877).
41	4	Horodyska Ignacya z baronów Wyszyńskich (1803—1866).
182	1	Hoser Piotr (1818—1904), prezes Tow. Ogrod. (projekt Pawła Hosera).
15	6	Hryszkiewicz Ignacy († 1856), oficer wojsk polskich.
0	6	Hrubantów Rodzina.

Kwat.	Szer.	
E	1	Hube Romuald ⟨1803—1890⟩, senator.
30	1	Hulanicka Marja ⟨1869—1911⟩.
36	1	Huisson Aleksander ⟨1782—1846⟩ oficer wojsk pol. ⟨zaniedbany⟩.
161	1	Hus Józef ⟨1845—1904⟩, architekt.
177	2	Ilnicka Marja ⟨1825—1897⟩, poetka.
6	3	Iwaszkiewiczów Rodzina.
270	5	Izdebska Władysława Paulina.
13	2	Jabłonowski Feliks ⟨1817—1867⟩, dr. med. ⟨zaniedbany⟩.
209	6	Jabłonowski Aleksander ⟨1829—1913⟩, znakomity historyk.
Filar	8	Jachowicz Stanisław ⟨1796—1857⟩, pisarz ⟨projekt art.-rzeź. B. Syrewicza⟩.
57	2	Jacobi Adolfa Rodzina.
73	1	Jaillard Juljan ⟨1831—1893⟩, na Syberji przebył lat 16 za udział w powstaniu.
73	1	Jaillard Jadwiga ⟨1862—1913⟩, ⟨ufundowały uczennice⟩.
26	1	Jakubowska Wilhelmina ⟨† 1898⟩.
62	6	Jakowskich Rodzina.
Filar	42	Jakackich Rodzina.
Filar	40	Jamiołkowskich Rodzina.
14	3	Janota Juljusz ⟨1822—1883⟩, profesor, inicjator instytutu muzycz. w Warszawie.
22	3	Jankowski Piotr ⟨1783—1857⟩, major wojsk polskich ⟨zaniedbany⟩.
17	3	Januszkiewicz Leon ⟨1840—1894⟩, ⟨wiersz⟩.
172	2	Janicka Emilja ⟨1845—1913⟩.
Filar	38	Janikowskich Rodzina.
19a		Janikowski Teofil ⟨1801—1840⟩, dobroczyńca ⟨pod murem⟩.
10	5	Jarocki Józef ⟨1826—1910⟩, obywatel.
Filar	22	Jarockich Rodzina.
Filar	4	Jarockich Rodzina.
46	6	Jaroczyński Jan ⟨1843—1907⟩, ksiądz proboszcz.
Filar	44	Jaroszyńskich Rodzina.
4	6	Jasieński Zdzisław ⟨† 1906⟩.
29	6	Jasieńska Anna z Jacuńskich ⟨1838—1911⟩, przeł. pensji, strzegła sprawied. ścieżek.
8	3	Jasieńskich Rodzina.
37	1	Jasińskich Rodzina.
Filar	21	Jasińskich Rodzina.
22	6	Jasiński Jan ⟨1808—1879⟩, art. i autor dram., dyr. teatr. warsz. ⟨zaniedbany⟩.
33	1	Jasiński Roman ⟨1854—1898⟩, doktór.
178a	1	Jasiński Kazimierz Juljan ⟨1849—1914⟩, adwokat, poeta.
162	5	Jastrzębowski Wojciech ⟨1799—1882⟩, profesor szkoły Marymonckiej.
37	6	Jaworski Jan ⟨1839—1902⟩, ksiądz, profesor seminarjum.
3	5	Jawornicki Aleksander ⟨1819—1847⟩, chlubny ranami żołnierz ⟨zaniedbany⟩.
181	6	Jaźwiński Wacław ⟨1855—1889⟩.
7	1	Jaźwińska Janina ⟨1879—1910⟩, ⟨pod murem⟩.
48	2	Jeleński Jan ⟨1845—1909⟩, redaktor.
35	1	Jełowicki Adolf ⟨1809—1891⟩, oficer wojsk polskich.
56	1	Jerzyna Jadwiga ⟨1875—1911⟩.
8	1	Jezierskich Rodzina.
2	2	Jeziorański Jan ⟨† 1846⟩, urzędnik.
N	4	Jeziorowski Zygmuś ⟨1900—1911⟩, uczeń liceum w Chyrowie, ⟨pr. L. Wasilkowskiego⟩.
44	1	Jędrzejewicz Edward ⟨† 1851⟩, wojskowy polski ⟨zaniedbany⟩.
91	3	Jędrzejewski Zygmunt ⟨1877—1903⟩, ⟨zaniedbany⟩.
58	6	Jędryczkowski Karol (1879—1913).
200	4	Jodłowski Konstanty ⟨1842—1908⟩, przemysłowiec.
156	3	Jórski Ignacy ⟨1854—1905⟩, inżynier.
25	5	Juszczyk Emilja ⟨1844—1879⟩.
7	6	Kabatników i Gucewicza Rodzina.
59	4	Kaczorowska Tekla ⟨1836—1869⟩, ⟨pod murem⟩.

Kwat.	Szer.	
Filar	34	Kaczorowskich Rodzina.
64	5	Kaliszewski Antoni (1808—1885), oficer wojsk pols.
11	5	Kalinowski Gabryel (1845—1898).
24	1	Kalinowski Bazyli (1757—1865), exprowincyonał zgrom. X. Bazylianów.
40	4	Kalinowski Szczepan (1832—1909), radca dworu.
11	6	Kamieńskich Rodzina (projekt J. Woydygi).
39	6	Kamieńskich i Rogóyskich, grobowiec w stylu egipskim.
		Kamieński Maciej (1734—1821), twórca pierwszej opery polskiej, (tablica na kościele).
51	1	Kamińska Bronisława (1870—1896).
69	4	Kamiński Stanisław (1794—1871).
3	2	Kamiński Ludwik (1785—1867), badacz narodowej przeszłości.
64	6	Kamocka Józefa (1830—1897), autorka.
30	6	Kania Emanuel (1827—1887), art. muzyk (zaniedbany).
19	3	Kanoniczek Panien, (projekt Cynglera.)
39	5	Kapuścińskiego Piotra Rodzina.
27	6	Kapliński Wacław (1855—1895), doktór medycyny.
13	3	Karasińskiego Leona Rodzina.
65	3	Karczmarska Cecylja (1847—1909).
4	2	Karczewski Adam (1860—1909).
179	6	Karczewski Marceli Paweł (1805—1861), ob. ziems. z pow. Sieradz. poległ 27 Lutego.
33	4	Karłowicz Jan (1836—1903), badacz lingwista.
33	4	Karłowicz Mieczysław (1876—1909), art. muzyk, kompozytor.
Filar	3	Karłowiczów Rodzina.
20	1	Karłowski Aleksander (1827—1900), ofic. wojsk węgier. z 1848 r.
2	5	Karłowskich Rodzina.
4	3	Karnicki Justynian (1806—1876), dyrektor muzeum Warszawskiego.
5	4	Karpiński Wincenty (1829—1906), magister farmacji.
Filar	46	Karwowski Henryk (1829—1887), radca stanu.
38	6	Karwolskich, Gryniewskich, Łapienisów Rodzina.
20	2	Kasperowicz Feliks (1847—1900), inżynier, (projektował A. Olesiński).
81	6	Kasprowicz Władysław (1854—1907), obywatel.
34	2	Kaszewski Kazimierz (1823—1910), literat.
49	6	Katarzyński Józef (1812—1879), doktór med. (zaniedbany).
25	4	Kauffman Ludwik (1800—1854), rzeźbiarz.
C	6	Kazanowski Michał Szczęsny (1788—1868), kapitan artyl. b. wojsk pol.
42	6	Kazanowski Józef (1843—1867), art. rzeźbiarz.
16	2	Kątski Apolinary (1826—1879), artysta=mnzyk, założyciel Instytutu Muzycznego.
3	2	Kenig Józef (1821—1900), publicysta.
80	4	Kędzierski Wawrzyniec (1822—1894), (wiersze).
89	5	Kępiński Ludwik (1824—1899).
32	1	Kicka hr. Natalja (1806—1888), wdowa po generale wojsk polsk., (zaniedbany).
3	5	Kiedrzyński Maciej († 1847), ofic. wojsk. polsk.
49	4	Kieffer Henryk (1819—1913).
4	4	Kierwiński Antoni (1806—1877), ofic. wojsk polsk.
M	6	Kierbedź Stanisław (1810—1899), jenerał i inżynier, twórca mostu na Wiśle.
63	1	Kiełczewski Anzelm (1818—1893), obywatel.
4	1	Kijewskich Rodzina.
20	2	Kiliński Jan (1760—1819), szewc, pułkownik (pod grobem Biernackich).
Filar	3	Kinnelów Rodzina.
Filar	12	Kiniorski Roman (1833—1857), obywatel (zaniedbany).
35	3	Kindler Stanisław (1790—1862), pułkow. wojsk pol.
43	4	Kirchner Adela (1866—1893), literatka.
37	1	Kisielewski Fortunat (1825—1881), radca stanu (zaniedbany).
27	3	Kisielnicki Mieczysław.
Z	5	Kiślańskich Rodzina (projekt bud. S. Szyllera).

Kwat.	Szer.	
11	3	Kiślański Mikołaj (1812—1867), obywatel.
88	5	Kisielkiewicz Maksymiljan (1878—1911).
Filar	8	Kitajewski Adam (1789—1837), profesor.
64	2	Klejne Józef (1813—1868), kasjer Banku polskiego.
54	1	Kleinadel Jan (1850—1907), doktór med.
27	4	Klemensowski Marcin (1791—1869), pułkownik wojsk polskich.
28	6	Klemczyński Karol (1799—1882), oficer wojsk polskich.
1	4	Kleszczyński Karol (1819—1895), rad. stanu, czł. sen., Opiek. i dobr. biedn., niewidom.
89	5	Kłopotowski Alfons (1850—1905).
78	5	Kobyliński Michał (1818—1880), (zaniedbany).
171	1	Kociołkiewicz Ludwika (1844—1898).
2	1	Kokular Aleksander (1793—1846), artysta malarz.
Katakum.		Kołłątaj Hugo (1750—1812), serce Koł. spocz. w kośc. w Wiśniowej gub. Radoms.
65	6	Kołaczkowski Brunon (1803—1887), żołnierz wojsk pol.
31	4	Komierowska Kazimiera (Jolanta) (1829—1863).
94	1	Komierowska Margeryta (1885—1908) synowa poety, Wacława Pomiana.
7	3	Komierowski Juljan (1802—1888), oficer wojsk polskich.
13	3	Komornicki Metody (1835—1895), pułkownik (pod murem).
13	4	Komorowski Ignacy (1824—1857), śpiewak Kaliny, projekt. W. Święcki.
13	5	Komorowski Józef (1818—1858), art. dram. (ufundowali koledzy).
60	6	Konarskiego Franciszka Rodzina.
S	1	Konopczyński Emiljan (1839—1911).
66	2	Konic Józef (1861—1912).
54	4	Kopczewski Aleksander (1890—1905), uczeń.
94	5	Kopczewski Karol (1858—1906), art. i reżyser sceny Łódzkiej.
10	5	Kopczyński Stanisław (1859—1907), urzędnik.
3	2	Kopytowski Kazimierz (1841—1910), inżynier.
25	6	Kopytyński Józef (1751—1873), kapitan wojsk polskich, w czynnej służbie przez lat 63.
70	1	Korbutt Eligi Franciszek (1834—1894), (wiersze).
175	2	Kornecki Józef (1846—1911), kupiec.
Q	2	Korniłowicz Edward (1848—1909), psychiatra.
15	3	Korytkowski Józef (1805—1893), radca stanu.
T	1	Korzonowa Jadwiga (1837—1905) żona historyka.
26	1	Korzeniowski Józef (Ambroszkiewicz) (1797—1863), powieściopisarz (projektował [Myszkowski).
58	6	Korzeniewski Walenty (1864—1912), patryota (wiersz).
62	5	Korotyński Wincenty (1831—1891), literat (projekt. art. rzeźb. A. Pruszyński).
7	4	Korytowski Jan, generał wojsk pol.
17	5	Kostrzewska Eleonora (1828—1911), obywatelka.
181	4	Kostrzewski Franciszek (1826—1911), art. mal.
79	3	Kosiński Adam (1813—1893), heraldyk (zaniedbany).
71	2	Koszutski Józef († 1831), major wojsk pols.
173	1	Kościuszko Adam (1813—1873), obyw. gub. Mohyl. (zaniedbany).
22	4	Kośmiński Stanisław (1837—1883), lekarz, uczony.
6	4	Kowalski Franciszek (1768—1851), major wojsk polskich.
11	2	Kowalski Ignacy (1808—1881), urzędnik Banku Pol.
66	3	Kowalewski Józef (1801—1878), prof. uniw. Warszawskiego.
2	4	Kowalska Wierusz Aleksandra (1843—1900).
32	2	Kozieradzki Paweł (1845—1903), obywatel m. Warszawy.
73	4	Kozłowski Karol (1847—1902), architekt.
33	6	Kozłowski Stefan (1859—1908), rolnik ziemi krakowskiej.
14	5	Kozłowski Józef (1776—1848), kapitan wojsk polskich (zaniedbany).
35	1	Kozłowski Wacław (1850—1908), przemysłowiec.
13	4	Kozłowski Feliks (1829—1899), pr. T. Skonieczny (zaniedbany).
39	1	Kozierowski Franciszek (1833—1893), profesor szkoły weterynaryjnej.
42	1	Kozerski Korneli (1812—1893), radca stanu.

Kwat.	Szer.	
12	5	Kozubowski Ludwik ⟨1803—1853⟩, budowniczy teatrów.
65	5	Krajewska Bronisława ⟨1864—1897⟩ ⟨projekt. T. Skonieczny⟩.
45	2	Krajewski Feliks ⟨1829—1895⟩, doktór.
45	2	Krajewski Władysław ⟨1855—1907⟩, doktór.
45	2	Krajewski Henryk ⟨1824—1897⟩, adw. przysięgły.
181	2	Krajewski Aleksander ⟨1818—1903⟩, literat, trzy razy zesłany na Syberję.
51	1	Krausharowa Jadwiga ⟨1855—1912⟩, projekt. art. rzeź. Edw. Wittig.
156	5	Krakowowa Paulina ⟨1813—1882⟩, literatka, «przewodniczka polskich kobiet».
10	1	Krasińska Barbara ⟨1776—1854⟩.
46	3	Krasnodębski Aleksy ⟨† 1837⟩, pułkownik wojsk pol.
159	5	Kratzer Walenty ⟨1780—1855⟩.
77	3	Krąkowski Jan ⟨1855—1889⟩, lekarz.
A	6	Kreczmerowa Emilja z Rogala Zawadzkich ⟨1842—1912⟩.
3	6	Kretkowski Włodzimierz ⟨†—1894⟩ ⟨projekt artysty rzeźbiarza J. Wojdygi⟩.
		Krebsowa Magdalena ⟨1716—1824⟩ ⟨najstarsza z pochowanych, mogiła **sprzedana**⟩.
29	2	Krompolc Józef ⟨1844—1913⟩, obywatel «Hojnemu ofiarodawcy Pogotowie Ratunkowe».
19	1	Kronenberga Rodzina ⟨projekt artysty rzeźbiarza A. Olesińskiego⟩.
10	5	Krogulski Józef ⟨1815—1842⟩, art. muzyk.
36	2	Kroszczyński Józef ⟨1840—1902⟩, ks. kapelan kościoła Powązkowskiego.
62	1	Królikowski Roch ⟨1819—1906⟩.
D	1	Królikowski Jan ⟨1820—1886⟩, tragik ⟨projekt B. Syrewicza⟩.
3	3	Królikiewicz Ewaryst ⟨1851—1897⟩, inżynier ⟨projektował B. Mazurek⟩.
3	3	Królikiewicz Ewaryst ⟨1812—1870⟩, oficer wojsk polskich.
Filar	47	Krukowski Jan ⟨† 1873⟩, pułkownik.
28	5	Krupiński Franciszek ⟨1836—1898⟩, rektor kościoła popijarskiego, ⟨wdzięczna rodzina⟩.
178		Krupe Fabian ⟨1817—1870⟩, ⟨w rogu⟩
92		Kruszyński Jan ⟨1773—1845⟩ ⟨pod murem⟩.
17	5	Kruszewski Antoni ⟨1789—1861⟩, oficer wojsk polskich ⟨zaniedbany⟩.
68	4	Kruszewski Wacław ⟨1808—1878⟩, oficer wojsk polskich.
53	2	Kruszewski Władysław ⟨1861—1911⟩.
51	5	Kryński Karol ⟨1842—1877⟩.
20	6	Kryński Jan ⟨1850—1890⟩, artysta rzeźbiarz.
32	4	Krysiński Jan ⟨1772—1837⟩, pułkownik wojsk polskich.
32	4	Krysiński Franciszek ⟨1763—1824⟩, generalny audytor wojsk polskich.
8	3	Krysińska Cecylja z Wołowskich ⟨1825—1845⟩, ⟨zaniedbany⟩.
44	1	Kryże Władysław ⟨1840—1908⟩, doktór medycyny.
37	2	Krzemiński Stanisław ⟨1839—1912⟩, lit., przyjaciel młodzieży, pół wieku służył ojczyźnie.
48	3	Krzycki Juljan ⟨1851—1910⟩.
163	6	Krzyżanowski Adryan ⟨1788—1852⟩, matematyk, doktór filozofji.
59	3	Krzyżanowski Dębno Stanisław ⟨1841—1881⟩, archeolog.
13	4	Krzyżanowski Józef ⟨1781—1851⟩, urzędnik.
26	4	Krzymuski Marcin ⟨1795—1875⟩.
249	3	Książek Władysław ⟨Łętowski⟩ ⟨1857—1897⟩, poeta.
34	2	Kubelka Ignacy ⟨1795—1884⟩, artysta muzyk ⟨zaniedbany⟩.
53	1	Kuczyńskiego Władysława Rodzina.
26	1	Kuczborski Stanisław ⟨1881—1911⟩, artysta-malarz.
69	2	Kuczewska Józefa ⟨1816—1886⟩.
33	6	Kudasiewicz Adolf ⟨1821—1865⟩, literat, profesor języka polskiego.
12	6	Kudlicz Bonawentura ⟨1780—1848⟩, artysta teatru narodowego.
79	4	Kuhn Karol ⟨1822—1893⟩, nauczyciel.
61	4	Kukier Tomasz.
4	2	Kulamowicz Marja z Bocheńskich ⟨1850—1883⟩.
14	3	Kulman Karolina ⟨† 1854⟩, przyrodnia siostra Antoniego Malczeskiego.
79	4	Kurkowski Karol ⟨1843—1893⟩.
158	3	Kurpiński Karol ⟨1785—1857⟩, artysta muzyk.

Kwat.	Szer.	
32	1	Kurowski Konrad (1845—1810) kasjer Tow. Kr. Ziem., uczest. powst. 1863 roku.
18	4	Kuszlów Rodzina.
65	6	Kuszelewska Antonina (1884—1904).
74	1	Kuszkowski Edward (1857—1910) (projektował I. Janowski).
52	1	Kutznerowa Jadwiga (1869—1914).
85	6	Kühn Edward (1840—1904).
3	6	Kwapiński Józef (1857—1887), obywatel.
5	5	Kwaśniewski Juljusz (1834—1898), doktór medycyny.
169	1	Kwiatkowski Leon (1885—1911) doktór medycyny.
31	6	Kwiet Franciszek, profesor szkoły Głównej.
Filar	39	Kwieciński Gryff Wojciech.
44	1	Kwiecińska Marja Jadwiga (1875—1909).
56	1	Kwieciński Apolinary (1870—1912), ksiądz, autor dzieł religijnych.
66	1	Kwieciński Ignacy (1848—1908).
7	3	Kwieciński Onufry (1792—1862), generał b. wojsk pol.
182	3	Lachnickich Rodzina.
12	3	Langner Edmund (1832—1897), kupiec, (projek. art. rzeź. Z. Otto).
2	6	Langner Franciszek (1844—1907).
15	2	Lasocka Monica (1801—1850).
20	3	Laski Aleksander (1796—1850).
86	1	Laski Władysław (1873—1913).
84	1	Laskowski Antoni (projekt profesora Laszczki).
52	1	Laskowski Kazimierz (El) 1861—1913), poeta.
51	3	Lasota Jan (1820—1878), budowniczy.
174	1	Lauera Rodzina.
157	1	Le Brun Piotr (1802—1879), oficer, malarz (zaniedbany).
80	5	Leber Zenon (1830—1894), doktór medycyny.
Filar	25	Ledóchowskich hr. Rodzina.
51	5	Leja Józef (1828—1883), oficer wojsk polskich.
51	5	Lejowa Emilja (1837—1906), literatka.
12	5	Lelewel Karol (1748—1830), cześnik ziemi liwskiej.
26	4	Leo Edward (1826—1901), redaktor.
69	6	Leoniak Maryla (1897—1914), uczennica konserwatorjum, (projekt Dobrzańskiego).
47	2	Leski Stanisław (1826—1897).
173	1	Leski Władysław (1832—1872), kapitan wojsk Stanów Zjednoczonych.
Filar	24	Leśkiewicz Antoni (1764—1811), radny m. Warszawy.
27	5	Leśkiewiczowa Józefa (1819—1884), artystka opery Polskiej.
24	3	Leśniewski Paweł (1794—1855), profesor, (projektował Ostrowski, dzieło sztuki).
44	3	Leśniowskich i Dutkiewiczów Rodzina.
23	6	Lesser Stanisław (1817—1890), baron, konsul.
10	6	Lessel Fryderyk (1767—1822), budowniczy, (zaniedbany).
47	1	Lesznowski Antoni (1769—1820), redaktor.
47	1	Lesznowski Stanisław (1848—1875).
Filar	40	Lesznowski Antoni (1815—1859), redaktor «Gazety Warszawskiej».
47	5	Leszczyński Roman (1857—1909), inżynier.
15	5	Lewiński Jakób (1792—1867), generał wojsk polskich.
F	6	Lewandowski Leopold (1832—1896), muzyk.
7	4	Lewental Franciszek (1841—1902), wydawca, (projektował profesor T. Weloński).
4	1	Lex Józef († 1866), oficer wojsk polskich, naczelnik Heroldji Królestwa Polskiego.
7	3	Lieder Franciszek (1790—1867), profesor szkoły politechnicznej.
15	4	Lilpop Karol (1781—1833).
B	1	Lilpopów Rodzina, pomnik w st. gotyckim.
3	1	Lindner Jan (1796—1885), artysta malarz.
15	6	Lipiński Jan (1799—1871), wojskowy polski.
160	4	Lipieński Marcin (1807—1883).

Kwat.	Szer.	
20	3	Lissowski Stanisław ‹1820—1852›, literat.
5	1	Lissowski Wojciech ‹1744—1839›.
85	5	Lisowski Henryk ‹1853—1910›, nauczyciel szkół polskich.
41	4	Lissowska Eugenia ‹1870—1898›.
74	1	Lubowski Henryk ‹1836—1909›, doktór.
98	6	Lublicki Adam ‹1799—1873›, oficer wojsk polskich.
55	2	Lubiński Józef ‹1854—1893›, artysta muzyk.
Filar 37		Lubecki Drucki książę Karol.
Filar 32		Lubomirskich książąt, Rodzina.
33	3	Lubomirska Klara księżna, ‹zaniedbany›.
182	2	Lutostański Seweryn ‹1839—1905›, ostatni sędzia Izby Sądowej, Polak.
8	7	Łabęcki Hieronim ‹1809—1862›, górnik polski.
1	1	Łada Andrzej ‹1792—1847›, senior Arch. liter., wybud. przyjaciele, ‹zaniedbany›.
Filar 19		Ładnowski Bolesław ‹1848—1911›, tragik.
IV	3	Łaguna Stanisław ‹1833—1900›, profesor.
Filar 34		Łaszczyńskich Rodzina.
Filar 23		Łazarowicz Grzegorz.
206	4	Łazarowicz Kazimierz ‹1867—1914›, wydawał «Naród».
65	2	Łącki Józef ‹1856—1914›, adwokat przysięgły.
236	1	Łempicka Adolfina ‹1843—1913›.
249	3	Łętowski Juljan ‹Książek› ‹1857—1897›, poeta.
14	6	Łogucki Augustyn ‹1868—1915›, doktór medycyny, ‹w kaplicy Kamockich›.
59	6	Łoski Józef z Łosia ‹1827—1885›, zasłużony na polu hist., ostatni po mieczu.
156		Łoś Jan ‹1822—1859›, nauczyciel, ‹pod murem›.
Filar 16		Łubieński Napoleon Leon ‹1812—1860›, generał, ‹projekt. ar. rzeźb. A. Olesińskiego›.
Filar 18		Łubieńskich Rodzina.
13	1	Łukomski Jan ‹1838—1869›, profesor.
9	2	Łukomski Ludwik ‹1845—1912›, inżynier.
9	2	Łukomski Józef ‹1843—1906›, adwokat.
86	6	Łukasiewicz Józef ‹1838—1908›.
64	1	Łuszczewska Jadwiga ‹Deotyma› ‹1834—1908›, ‹projekt D. Zalewskiego›.
64	1	Łuszczewski Wacław ‹1806—1867›, szambelan, ‹wygnaniec›.
1	4	Łysakowskich Rodzina.
32 obok	1	Mac Donald Stefan ‹1765—1840›, jenerał.
32 obok	1	Mac Donald Jan ‹1850—1906›, jenerał lejtnant.
3	2	Maciejowski Wacław ‹1791—1883›, badacz, ‹projekt art.-rzeźb. B. Syrewicza›.
8	3	Mecherzyński Jan ‹1810—1889›, profesor Akademji Duchownej.
74	5	Machczyński Edward ‹1838—1873›, poeta-żołnierz.
74	5	Machczyński Konrad ‹1826—1911›, autor dzieł prawn., ost. prok. polsk. senatu.
68	6	Madaliński Mikołaj ‹1798—1866›, oficer b. wojsk polskich.
77	6	Madalińskiego Zdobysława Rodzina.
37	4	Magnus Aleksander ‹1810—1894›, art. medaljer, grawer Banku Polskiego.
10	4	Magnuski Henryk ‹1857—1910›.
8	1	Magier Antoni ‹1762—1837›, przyrodnik, ‹zaniedbany›.
20	1	Majorkiewicz Jan ‹1820—1847›, literat, kamień położyli koledzy.
91	5	Majewskich i Misiewiczów.
180	3	Majewski Urban ‹1818—1872›, pułkownik.
94	3	Makarewicz Stanisław ‹1852—1913›, inżynier komunikacji.
208	5	Makowiecki Aleksander ‹1841—1907›, prezes T-wa Kred. Miejskiego.
83	3	Makowski Witalis ‹1812—1892›, podoficer wojsk polskich.
14	3	Malczeski Antoni ‹7913—1826›, poeta ‹autorowi «Maryi» H. Skimborowicz›.
47	2	Malczewska Skarbek Walentyna ‹†1908›, «zgasła w pracy i poświęceniu dla dobra społ.».
Katakum.		Malewski Karol Jacek ‹1883—1914›, poeta.
30	2	Malinowski Adam ‹1831—1892›, artysta malarz.
67	2	Malinowski Stefan ‹1833—1878›, doktór medycyny.

Kwat.	Szer.	
162	6	Malhomne Henryk Leon ⟨† 1905⟩.
73	1	Malletska Adela de Grendville ⟨1804—1879⟩, wdowa po jenerale wojsk polskich.
83	3	Małachowski Karol ⟨1848—1902⟩, inżynier.
83	1	Małachowski Maksymiljan ⟨1842—1905⟩.
34	4	Małagowski Wiktor ⟨1843—1909⟩, rejent, «ukochawszy swoich na ziemi, kochał [ich do śmierci».
22	4	Małkowski Konstanty ⟨† 1905⟩, senator.
IV	1	Mankielewicz Michał ⟨1855—1911⟩, ⟨projekt R. Lewandowskiego⟩.
25	1	Man Alfons ⟨1827—1894⟩, przemysłowiec i obywatel.
22	4	Marchwicki Zdzisław ⟨1841—1912⟩, doktór praw, uczestnik powstania 1863 r.
16	4	Marczewski Florjan ⟨1802—8157⟩, oficer inżynier wojsk polskich.
36	5	Marek Andrzej ⟨1837—1906⟩, doktór praw Uniwersytetu Jagiellońskiego.
199	3	Markiewicz Stanisław ⟨1839—1911⟩, «doktór dobroczyńca».
2	1	Markowski Adam ⟨1802—1857⟩, oficer wojsk polskich.
29	2	Marszałkiewicz Stanisław ⟨1789—1372⟩, artysta malarz ⟨zaniedbany⟩.
10	2	Marrené Morżkowska Walerja ⟨1833—1903⟩, powieściopisarka.
86	5	Martini Ludwik ⟨1818—1896⟩, budowniczy.
Filar	32	Maryniewiczów Rodzina.
23	3	Marzyński Juljan ⟨1847—1901⟩, artysta malarz «prawdę i piękno miłował».
21	5	Maszadro Antoni ⟨1836—1900⟩.
23	3	Maszyński Juljan ⟨1847—1901⟩, artysta malarz.
28	2	Matecki Leon ⟨1853—1009⟩, awokat przysięgły.
27	5	Mayzel Józef ⟨1808—1880⟩ obywatel m. Warszawy.
38	1	Mazurkiewicz Juljusz ⟨1390—1911⟩.
39	2	Mazurkiewicz Juljan ⟨1877—1905⟩, „profesorowi języka polskiego, uczniowie".
15	1	Melcer Adam ⟨1790—1849⟩, oficer wojsk polskich.
98	6	Menclów Rodzina.
Filar	32	Menclów Rodzina.
Filar	19	Menclów Rodzina.
87	1	Merkel Wacław ⟨1863—1906⟩, ks. proboszcz.
7	6	Metelski Piotr ⟨1807—1876⟩, ks. kanonik.
Filar	22	Merlini Dominik, budowniczy Rzeczypospolitej Polskiej.
Filar	24	Mianowski Roch, projekt T. Skoniecznego.
Filar	24	Mianowski Antoni ⟨1825—1843⟩ ⟨z żelaza, projektował Maliński⟩.
45	1	Mickiewicz Karol ⟨1831—1896⟩.
7	2	Mickiewicz Henryk ⟨1824—1884⟩, doktór medycyny.
14	1	Michalski Boguchwał ⟨1857—1874⟩, art. skrzypek.
64	1	Michałowski Ignacy ⟨1803—1895⟩, oficer wojsk polskich.
5	6	Michaux Aleksander ⟨Miron⟩ ⟨1841—1895⟩, poeta.
2	4	Michaux Marcin ⟨1808—1862⟩.
33	6	Mieczyński Stanisław ⟨1842—1910⟩, profesor Szkoły Głównej ⟨projektował T. Skonieczny⟩.
162	1	Mieczkowski Andrzej ⟨1840—1902⟩, magister prawa.
Filar	18	Mielżyńskich hr. Rodzina.
207	6	Milicer Napoleon ⟨1842—1905⟩, chemik.
43	4	Miłkowski Karol ⟨1867—1903⟩, inżynier.
18	5	Minchejmer Adam ⟨1830—1904⟩, kompoz. ⟨projekt art. rzeźb. A. Olesińskiego⟩.
174	1	Minchejmer i Godlewski.
23	1	Miniszewski Józef Aleksander ⟨† 1863⟩, literat ⟨zaniedbany⟩.
Filar	8	Minterów Rodzina.
303	6	Misiewicz Wiktor ⟨1852—1914⟩, śpiewak.
Filar	1	Młodzianowskich Rodzina.
70	3	Moczarski Ludwik ⟨1832—1901⟩, szef Banku Polskiego.
207	6	Moldenhawer Aleksander ⟨1840—1909⟩, sędzia.
9	3	Moniuszko Stanisław ⟨1819—1872⟩, kompozytor., ⟨projekt Tow. Muzycznego⟩.
12	1	Morawski Józef ⟨1791—1855⟩, senator.
Filar	5	Morozowiczów Rodzina.

Kwat.	Szer.	
Filar	6	Moukhanoff Marie.
1	3	Możdżeńskich Rodzina.
14	4	Mrozowski Mikołaj (1786—1855), oficer wojsk polskich.
14	1	Muczkowski Antoni (1807—1852) „od swoich zasłużonemu badaczowi".
251	2	Murzynowski Antoni (1818—1896), artysta malarz.
6	3	Mücka Wilhelma Rodzina.
45	4	Myśliński Józef (1854—1901), artysta malarz.
52	6	Myszyński Aleksander (1848—1884), kandydat nauk filozoficznych.
72	3	Nachtlicht Teofil (1860—1910).
31	6	Naimski Ludwik (1795—1871).
77	2	Nalepiński Ksawery (1829—1909), nauczyciel.
219	2	Nałkowski Wacław (1852—1911), geograf.
75	6	Nacierowski Franciszek (1884—1912).
Filar	6	Nesselrode Friedrich Karl (1786—1863).
2	1	Neybaur Stefan (1789—1864), obywatel m. Warszawy.
175	4	Niedzielski Stanisław (1842—1895), muzyk.
93	1	Niemojomski Józef (1841—1885) (zaniedbany).
69	1	Niemojowski Ludwik (1823—1892), literat, wygnaniec.
29	3	Nieprzecki Leon (1806—1857), senior archikonfraterni literackiej.
80	1	Nieszkiewicz Andrzej (1849—1896).
30	5	Nofok Stanisław (1843—1898), obywatel.
60	3	Norek Czesław (1878—1910), «sokół, żył pracą śród druhów».
16	6	Noskowski Zygmunt (1846—1909), muzyk, kompozytor.
53	5	Nowakowski Michał (1831—1903).
21	3	Nowakowski Jan (1850—1906), artysta=rzeźbiarz.
88	5	Nowakowski Jan (1838—1901), burmistrz m. Widawy.
3	2	Nowakowski Stanisław (1790—1866), obywatel m. Warszawy.
11	5	Nowakowski Józef (1800—1865), kompozytor (zaniedbany).
18	6	Nowicki Antoni (1789—1848), senator.
A	6	Nowicki Seweryn (1859—1911) artysta dram.
49	2	Nowicki Antoni (1839—1910).
163	2	Nowiński Józefat (1863—1906), literat.
77	4	Nowogórski Tomasz (1861—1909).
29	1	Nowolecki Szymon (1781—1841), księgarz (zaniedbany).
66	3	Ochorowiczów Rodzina.
43	1	Ochocki Zygmunt (1890—1910), student.
29	2	Odyniec Antoni Edward (1804—1885), poeta, przyjaciel A. Mickiewicza.
51	1	Odyniec Seweryn (1831—1879) «Towarzyszowi wspólnej doli» (zaniedbany).
180	5	Około=Kułak Piotr (1834—1872), inżynier (pod murem).
181	1	Okoń Konstanty (1736—1894), inżynier m. Warszawy.
177	2	Olchowiczów Rodzina.
36	6	Olizarowa Stanisława (1862—1894).
28	6	Olszewski Marjan (1845—1902), gimnastyk.
48	6	Olszewski Tomasz (1841—1899),
50	1	Olszewski Stanisław (1852—1898), inżynier.
76	3	Olszewski Antoni (1819—1896), ksiądz.
74	5	Olesiński Antoni (1858—1904), artysta rzeźbiarz.
14	1	Omieciński Jakób (1793—1851), marszałek szlachty, radca stanu.
2	4	Opacki Leon (1815—1902), pułkownik.
33	6	Ordyniec Ryszard (1845—1896), inżynier.
91	2	Orłowski Józef (1853—1888) (zaniedbany).
1	4	Orzechowski=Oksza Michał (1833—1911), obywatel ziemski.
99	4	Osiński Roman (1862—1913).
28	1	Osiński Ludwik (1775—1838), poeta=klasyk.
44	3	Oskierka Bolesław (1821—1896), «prawy obywatel, wierny Bogu i Ojczyźnie»

Kwat.	Szer.	
293	3	Osmański Wojciech (1832—1908), kompozytor.
Filar	7	Ossolińska hr. Zofja (†—1871).
37	5	Ossowski Ludwik (1859—1903), inżynier.
23	6	Ostrowski Antoni (1782—1845) (zaniedbany).
55	6	Ostrowski Kazimierz (1848—1880), artysta rzeźbiarz.
89	1	Osuchowski Ludwik (1842—1911), obywatel.
63	3	Padechowicza Juljana Rodzina.
19	3	Panien Kanoniczek, projekt Cynglera.
21	3	Panczykowski Ludwik (1804—1871), art. dramatyczny.
160	3	Panczykowska Dzidzi (1892—1910).
Filar	28	Paprockich Rodzina.
179	1	Papi Teresa Jadwiga (1844—1906), autorka.
I	2	Papłoński Jan (1819—1835), dyr. inst. głuchoniemych.
10	4	Paszkowicz Adam (1849—1905), inżynier.
61	2	Pawęczkowski Edward (1865—1893).
207	6	Pawiński Adolf (1840—1896), badacz dziejów ojczystych.
207	6	Pawińska Aniela z Moldenhawerów (1848—1909), zacna kobieta, dobra obywatelka.
14	4	Pawlikowski Karol (1834—1875), doktór med.
35	1	Pawliszak Wacław (1866—1905) artysta malarz.
64	1	Pawłowski Walenty (1800—1852), artysta teatr. warsz.
55	2	Pawłowski Józef (1851—1908), art. malarz.
57	5	Pągowski Feliks (1850—1911).
6	3	Perzyński Henryk (1842—1898), redaktor «Dziennika dla Wszystkich».
28	5	Perkowski Wojciech (1797—1859), oficer b. wojsk polskich.
72	3	Perkowska Czesława (1882—1913).
68	3	Perl Robert (1818—1893), obywatel m. Warsz.
185	5	Perdzyński Kazimierz, radca stanu (1820—1899).
40	1	Pfeiffrowa Zuzanna z Temlerów (1827—1910).
93	1	Piano Piotr (1843—1913).
A	1	Piasecki Jan (1848—1898), dyrektor cukrowni (zaniedbany).
Filar	33	Piaseckich Rodzina.
5	5	Piaszczyńskiego Henryka rodzina (projektował T. Skonieczny).
160	3	Piechowski Ludwik (1813—1885), jenerał major.
21	2	Piechowski Aleksander (1824—1902), naczel. Banku Polskiego.
179	6	**Pięciu Poległych d. 27 lutego 1861 r.** Adamkiewicz, Arcichiewicz, Brendel, [Karczewski, Rutkowski.
38	2	Piędzicki Zygmunt (1872—1898), (wiersze).
39	3	Pieniążek Odrowąż Wojciech (1839—1902).
84	5	Pietkiewicz Antoni (Adam Pług) (1823—1903), literat (projekt. K. Ostrowski).
8	1	Piotrowski Michał (1787—1855), poseł (projekt. J. Tatarkiewicz).
8	1	Piotrowski Teofil (1811—1883), sędzia.
87	2	Piotrowski Władysław (1840—1902), z Syberji.
87	3	Piontków Rodzina.
19	2	Piwarski Jan (1794—1859), art. malarz.
60	3	Pisarzewski Piotr (1816—1881), profesor nauk przyrodniczych.
19	6	Placzkowski Witold (1851—1882), doktór med.
41	5	Plater Zyberk hr. Kazimierz (1808—1876), oficer b. wojsk polskich.
245	6	Pląskowski Włodzimierz (1835—1899), satyryk.
182	2	Plenkiewicz Roman (1833—1910), (tymczasowo w grobie Lutostańskich).
39	4	Pławiński Hieronim (1818—1878).
57	2	Pławiński Kazimierz 1875—1915), oficer—poległ na placu boju.
29	1	Płoński Aleksander († 1903), prof. uniwersytetu.
180	1	Podczaski Teodor 1791—1863 pułkownik wojsk polskich.
88	6	Podczaski Feliks († 1842), oficer wojsk polskich.
72	1	Podczaszyński Bolesław (1822—1876), prof. Szk. Szt. Pięknych uczniowie i koledzy.
22	3	Podkowiński Władysław (1866—1894), art. malarz, (proj. art. rzeź. L. Wasilkowski).

Kwat.	Szer.	
69	1	Podkoński Tadeusz (1863—1913).
272	2	Podwysocki Klemens (1832—1903), poeta.
56	3	Podobalskich-Elsnerów-Zglińskich.
52	1	Podymowski Stanisław (1839—1911), inżynier.
51	5	Poklewski-Koziełł Józef (1863—1879), (zaniedbany).
17	1	Polińskich i Grabowskich Rodzina.
11	1	Pomianowska Kasylda (1822—1910), (pod murem).
Filar	2	Popielewski Franciszek (1805—1859), mecenas.
1	3	Popławski Ignacy (1782—1871), pułkown. wojsk polsk., ojciec sierot, (zaniedbany).
176	2	Popławski Jan (1854—1908), polityk (kamień położyli koledzy).
58	4	Porębski Antoni (1833—1891), literat.
220	1	Porczyńska.
44	1	Potkański Stanisław (1854—1904).
25	1	Potocki Stanisław (1770—1830), g.w.p., «byłem zawsze cnotliwym i dobrym polakiem».
25	1	Potocki Antoni (1780—1850), generał wojsk polskich.
		Potocki Franciszek (1786—1853), kapitan wojsk pols. (krzyż pod prezbiterjum).
		Potocki Feliks (1779—1811) pułkownik Czwartaków **(sprzedany)**.
98	1	Potrzebowski Kazimierz (1865—1896), lek. dentysta.
6	6	Prądzyński Józef (1792—1840), oficer wojsk polskich, (zaniedbany).
4	5	Preiss Alfons († 1894).
60	4	Presser Brunon (1855—1913), księgarz.
80	4	Prokopowicz Wincenty lat 70, radca stanu, senator (zaniedbany),
47	4	Prokopowiczowa Placyda (1841—1911), przełożona pensji.
209	1	Prus Bolesław (Aleksander Głowacki) (1846—1912), znakomity pisarz.
T	1	Prószyński Konrad (Promyk) (1851—1908), (projektował pr. C. Makowski).
21	1	Pruszyński Andrzej (1836—1895), art. rzeźbiarz (projekt art. rzeźb. A. Pruszyńskiego).
86	6	Przepiórkowski Edward (1848—1896),
51	2	Przewoski Teofil (1827—1859), urzędnik mennicy.
180	5	Przyborowski Walery (1845—1913), pisarz historyczny.
181	1	Przybyłko Stanisław (1846—1911),
162	4	Przybylski Zygmunt (1856—1909), literat (projekt. art. rzeźb. C. Makowski).
37	3	Przybylski Kazimierz (1844—1900).
2	5	Przybylskich Rodzina.
J	2	Przybylski Czesław (1848—1896), lekarz.
57	4	Przybyszewski Kazimierz (1875—1915), oficer.
44	6	Przychodzki Emil (1864—1911), doktór medycyny.
9	4	Przysiecki Michał (1827—1901), rejent.
94	6	Puchała Zdzisław (1840—1906), obywatel, «dywizą życia jego była miłość ojczyzny».
200	6	Puciatów Rodzina.
62	4	Puget Jakób.
46	2	Puławski Kazimierz (1822—1868).
12	6	Pusłowska Jadwiga z hr. Jezierskich (1827—1901), (projekt. S. K. Ostrowski).
32	1	Puszetów baronów (zaniedbany).
13	5	**R**aczyńska Zofia (1831—1903), przełożona pensji.
3	1	Raciborowska Lusia (1881—1899).
4	3	Radomski Feliks (1807—1903), oficer wojsk pols.
9	2	Radoszkowski Wacław (1822—1865), obywatel.
39	6	Radziejowski Ignacy (1814—1891), żył prawdą, miłością rodziny i kraju.
D	5	Rakiewiczowa Aleksandra z Ładnowskich (1840—1898), art. dramatycz.
54	4	Rakowska Bibjanna (1843—1910), żyła dla dobra bliźnich.
26	5	Rakowski Karol (1842—1899).
32	6	Rakowski Aleksander (1837—1911), profesor głuchoniemych i ociemn. (obok).
38	6	Rakowski Józef (1815—1846), podsędek, męczennik (zaniedbany).
21	4	Rakowiecki Sylwester (1779—1857), pułkownik wojsk polskich (zaniedbany).
3	5	Rastawicki Edward (1804—1874), historyk.

Kwat.	Szer.	
34	5	Raszek Ludwik <1816—1844>, artysta muzyk.
61	4	Rawa Wiktor <1825—1809).
157	1	Rawiczów Rodzina.
20	6	Rayzacher Roman <1849—1903>.
35	6	Rayczak Andrzej <1803—1861>, art. muzyk <zaniedbany>.
24	6	Redel Jakób <1769—1845>, generał wojsk pol. <znosił rany i niewolę>.
16	4	Regulski Falk. Józef <1773—1851>, pułkown. wojsk pol. <zaniedbany>.
13	5	Reiman Wacław <1835—1875>.
84	4	Rembowski Aleksander <1847—1906>, historyk.
Filar	10	Reszków Rodzina.
4	3	Reszke i Szwiejkowskich.
30	5	Retke Andrzej ks. <1852—1907>, doktór Św. Teologji.
14	6	Reych Konstanty <1794—1869>.
19	1	Rivoli Paulina <1824—1881>, śpiewaczka <zaniedbany>.
11	4	Rodkiewicz Bolesław (1840—1904).
		Rodkiewicz Aleksander <1827—1897>, kupiec, Sybirak, <za katakumbami>.
58	5	Rogala Józef <1840—1901>.
42	3	Rogoziński Antoni <1797—1853>, art. malarz <zaniedbany>.
65	5	Rogoziński Jan <1825—1883>, członek senatu.
65	4	Rogoziński Michał <1827—1896>, dyr. komisji sprawiedl. Król. Pol.
2	6	Rogozińskich Rodzina.
Filar	26	Roguskich Rodzina.
39	6	Rogóyskich Konradów kaplica w stylu egipskim.
38	1	Rohn Stanisław <1845—1896>, inżynier.
54	3	Romanowski Paweł <1847—1911>, art. muzyk <zaniedbany>.
78	6	Romanowski Bronisław <1862—1893>, art. malarz.
8	2	Roman Wiktor <1787—1847>, pułkown. wojsk. pol.
83	1	Ronikier hr. Wiktor <1849—1899>.
Filar	27	Rosenwerthów Rodzina.
72	4	Rosenzweig Michał <1828—1898>, doktór medycyny.
23	6	Rose Konstanty <1825—1893>, doktór med., profesor szkoły Głównej.
67	4	Rostkowski Józef <1863—1913>.
2	6	Rostropowicz Hannibal <1829—1908>, ziemianin.
14	1	Rostworowski Nałęcz hr. Stefan <1855—1889>, art. mal.
1	3	Rostworowski hr. Janusz <1811—1891>, koniuszy dworu.
1	3	Rostworowski hr. Nałęcz Jan <1779—1853>, pułkownik wojsk polskich.
2	5	Roszkowski Ludwik <1852—1898>, radca stanu.
9	1	Rouget Mikołaj <1780—1847>, pułkownik wojsk polskich, <zaniedbany>.
7	5	Rożański Szymon <1753—1891>, „obrońca ojczyzny," <pod murem, zaniedbany>.
25	4	Rożecki Ignacy <1849—1914>.
46	4	Rożniecki Józef <1803—1883>, oficer wojsk pol.
160	4	Różalski Karol <1849—1909>, art. muzyk, kompozytor.
16	4	Rudnicki Teodor <1790—1813>, podpułk. wojsk pol. <projekt. art. Z. Wasilkowski>.
8	2	Rudnicki Józef <1783—1849>, major inwal. z pol. weter., <zaniedbany>.
15	6	Rudzki Szymon <7171—1830>.
12	3	Rudzka Stefania <1850—1900>.
44	3	Rutkowski Ignacy <1800—1865>, radca stanu.
179	6	Rutkowski Zdzisław, ziemianin z Jaszowic (1838—1861).
81	3	Rutkowski Feliks <1829—1891>.
40	3	Rutkowski Antoni <1858—1886>, art. muzyk.
173	3	Rutkowska Zofia <1874—1913>.
50	5	Ruttie Andrzej <1807—1883>, wojskowy polski.
11	2	Rychłowski Stanisław <1792—1862>, generał wojsk polskich.
175	2	Rychter Witold <Sztumberg>, <1846—1893>.
36	6	Rydel Antoni <1827—1891>, art. muzyk, (projekt art. rzeźb. B. Syrewicza).

Kwat.	Szer.	
62	3	Ryk Wacław (1865—1912).
88	6	Rysiński Bolesław (1873—1910), inżynier.
Filar	5	Rywacka Ludwika (1817—1858), śpiewaczka.
Filar	7	«R. R.» Rozalja hr. Rzewuska (krzyż żelazny), „scio cui credidi" († 1865).
83	2	Rządca Ludwik (1832—1909), artysta Teatru Warszawskiego.
28	4	Rzeszotarskich Rodzina.
19	6	**S**abowski Władysław (Wołody Skiba) (1837—1886), literat.
16	1	Sachowicz Grzegorz (1819—1877), artysta-malarz.
14	5	Sachowicz Jacenty (1813—1875), art. malarz.
Kamień w murze		Sałacki Antoni (1774—1831), generał wojsk polskich, zabity.
		Sarbiewski Kazimierz, zw. Horacym Polskim, († 1640). (Około zakrystji spoczywają kości Sarbiewskiego, Konarskiego, Kopczyńskiego i innych pijarów).
89	5	Sarnecki Kazimierz (1872—1909).
176	3	Sapieha Józefa (1871—1906).
66	5	Sas Ludwik Berlicz Dobrzański (1846—1911), (czynny w r. 1863).
176	3	Sawicka Matylda.
68	5	Sawiński Leopold (1810—1885), sędzia apel. Królestwa Polskiego (zaniedbany).
57	5	Savary Józef (1854—1885).
20	4	Sauvé Ludwik (1783—1858), lekarz wojsk polskich.
4	1	Sbarbori Jakóba Rodzina.
81	6	Schmidtów Rodzina.
F	4	Schyndler Pantaleon (1846—1905), artysta malarz (zaniedbany).
57	3	Scięgosz Jan (1841—1911).
28	2	Ścibor-Rylski Paweł (1804—1871), inżynier wojsk polskich.
46	1	Seget Stanisław (1836—1905), geograf.
29	5	Seroczyński Władysław ks. (1842—1906), «przyjaciel młodzieży».
76	1	Siekierzyński Kazimierz (1888—1912), inżynier.
S	6	Siemiradzka Anna z Pawłowiczów (1864—1912), kobieta wielkiego serca i umysłu.
67	6	Siemiradzki Henryk (1843—1902), artysta malarz, (zwłoki przeniesiono na Skałkę),
67	6	Siemiradzki Hipolit (1805—1879), generał.
26	3	Sienkiewiczowa Marja (1854—1885), żona powieściopis. (pr. art. rzeźb. J. Kryńskiego).
Filar	13	Sierzputowski Józef (1826—1900), generał.
Filar	13	Sierzputowski Adam (1789—1859), generał.
Filar	30	Sikorski Józef (1813—1896), muzyk, redaktor, wojak.
23	3	Sikorski Jan (1805—1887), artysta-malarz.
24	6	Sikorski Jan (1832—1906), artysta rzeźbiarz.
D	2	Sikorski Kazimierz (1842—1890).
26	2	Sikorski Aleksander (†—1860).
96	2	Sikorski Laurenty Grzegorz (1849—1915), art. dram.
49	5	Sikorska Bronisława (1864—1906), «urzędnikowi koledzy» (zaniedbany).
64	4	Simmler Kazimierz (1863—1878).
5	1	Siwiński Edward (1831—1897), profesor, «żył myślą o Polsce» (proj. T. Skonieczny).
8	7	Skarzyńska Bronisława (1815—1913).
173	1	Skarbek hrabia Fryderyk (1792—1866).
161	2	Skimborowicz Hipolit (1815—1880), profesor.
Filar	35	Skiwskich Rodzina.
17	5	Skłodowskich Rodzina.
41	4	Skorupski Aleksander (1829—1878), kupiec.
30	4	Skowroński Konstanty (1802—1874), (wiersze).
67	2	Slaski Teodor (1792—1878), oficer wojsk polskich, poseł na sejm w 1830 r.
168	6	Sliwickiego Henryka Rodzina.
50	6	Sliwiński Artur (1839—1913).
93	3	Słucki Józef (1809—1876).
50	3	Słodziński Walery (1848—1883), profesor konserwatorjum muzycznego.
43	3	Słomiński Antoni (1794—1884), oficer wojsk polskich.

Kwat.	Szer.	
18	2	Smoczyński Jan (1788—1868), kasjer wojsk polskich (zaniedbany).
71	6	Smoleński Ignacy (1830—1908), inżynier.
1	3	Smoleński Dyonizy (1834—1901).
51	6	Smoleński Ksawery (1844—1910), (projekt artysty rzeźbiarza Z. Kalinowskiego).
68	6	Smolak Antoni (1817—1879), profesor matematyki.
28	1	Smolikowska Izabela (1834—1909), «przełożonej pensji wdzięczne uczennice».
1	1	Sniadowski Józef (1828—1887).
45	6	Sobieszczański Franciszek (1814—1878), dziejopis.
183	2	Sobierańskiego Wacława, rodzina.
53	5	Sobestyański Franciszek (1848—1908), naczelnik Tow. Kredytowego Ziemskiego.
8	3	Sokołowskich Rodzina.
5	4	Sommera Stanisława Rodzina, (zaniedbany).
3	6	Sommerów Małżonków.
178	1	Sommer Wojciech (1821—1896), (projekt Marczewskiego).
58	1	Sommer Marja z Dziekońskich (1849—1903).
34	6	Sonenberg Józef (1881—1904), student prawa, (projekt T. Skoniecznego).
77	1	Sosiński Władysław (1851—1911).
14	3	Sosnowski Hipolit (1845—1910), przemysłowiec.
83	6	Sosnowski Kacper (1844—1911), magister prawa, radca stanu.
74	3	Srokowski Mieczysław (Jastrzębiec) (1873—1910), literat.
3	3	Stalewski Antoni (1808—1873), obywatel m. Warszawy.
41	1	Staniewski Jan (1805—1870), oficer wojsk polskich.
40	6	Staniewska Malwina (1830—1905).
16	3	Starorypiński Karol (1797—1884), oficer wojsk polskich.
Miej. niewiad.		Stefani Jan (1746—1829), dyrektor opery teatru narodowego.
36	3	Stępkowski Antoni (1831—1889), kupiec i obywatel.
73	3	Stępkowski Mikołaj (1827—1881).
4	3	Stolpe Alojzy (1818—1876), artysta dramatyczny.
219	6	Straszewicz Ludwik (1857—1913), publicysta.
7	3	Strzałkowski Jan (1831—1910) (pod murem).
C	6	Strzałeckich Rodzina.
93	4	Strzeszewski Walenty ks. (1774—1847), rektor szkół (zaniedbany).
1	6	Stroński Stanisław (1832—1907).
31	3	Strybel Walenty (1806—1866), profesor muzyki i śpiewu.
27	2	Studziński Karol (1828—1883) prof. Inst. Muz., «koledzy, uczniowie i uczennice».
13	4	Stummer Jan (1784—1845), naczelny lekarz wojsk polskich, radca stanu.
33	5	Sulimierski Filip (1841—1885), literat.
181	6	Sulicki Edward (1826—1884), literat, na wygnaniu przebył 10 lat.
195	1	Suskich Rodzina, (projekt Sliwickiego).
66	1	Suzin Stanisław (1860—1902), inżynier.
52	5	Swiąderskich Rodzina.
63	5	Swierczewski Stanisław (1810—1847), oficer wojsk polskich (zaniedbany).
20	5	Swierczewski Juljan (1822—1896), urzędnik trybunału cywilnego.
27	1	Świętochowski Leon (1826—1900), dyrektor Banku Polskiego.
44	6	Święcińskich Rodzina.
189	1	Syrewicz Bolesław (1838—1899), artysta rzeźbiarz.
24	4	Szafarzyńska Stefania z hr. Mikorskich (1865—1913).
31	1	Szanior Jan († 1852).
38	6	Szanior Wincenty (1803—1876), muzyk, żołn. wojsk pol. ranny pod Ostrołęką 1830 r.
38	1	Szaniawski Junosza Józef (1812—1896), porucznik wojsk polskich.
64	3	Szandlerowski Antoni (1878—1911), ksiądz-poeta.
6	5	Szczypiorski Kazimierz (1801—1840), komisarz polskiej komisji skarbu.
6	5	Szczypiorski Edward (1830—1849).
159	5	Szebeko Laura (1864—1887).
74	6	Szepczyńskich Rodzina.

Kwat.	Szer.	
12	3	Szewczykowski Roman (1849—1901), archeolog (zaniedbany).
67	1	Szlipps Jan (1851—1906), lekarz wojskowy «życie oddał cierpiącym na polach [Mandżurji i Korei».
88	6	Szmurło Michalina (1870—1908).
175	2	Szopen Emilja (1813—1827).
53	6	Szpotańskich Rodzina.
23	6	Szteyner Feliks (1817—1878), prezes Tow. Farmac.
45	6	Szulc Karol (1856—1908), przemysłowiec.
5	1	Szulc Ignacy (1812—1879), b. nadzorca cmentarza Powązkowskiego przez lat 40.
22	5	Szuster Antoni (1820—1906), kupiec i obywatel.
4	3	Szwejkowskich Rodzina.
9	5	Szwejkowska Kamilja (1829—1848), (zaniedbany).
21	2	Szwedego Ludwika Rodzina.
Filar	48	Szymanowski Jan, profesor.
163	6	Szymanowski Melchior (1724—1797), starosta, założyciel cment. Powązkowskiego.
40	5	Szymanowski Wacław (1821—1886), redaktor, (proj. art. rzeźb. W. Szymanowskiego).
84	2	Szymanowska Helena Aleksandra (1887—1912).
Z	5	Szymańskich Rodzina, kaplica w stylu gotyckim.
63	6	Szymański Filip (1818—1894), nauczyciel instytutu głuchoniemych i ociemniałych.
61	6	Szynkowski Karol (1833—1903).
7	5	**T**aczanowskich Rodzina.
36	1	Taczanowski Władysław (1819—1890), zoolog.
172	1	Taczanowski Wacław (1868—1904), filolog, zmarł z ran w Charbinie.
97	2	Tafelski Ludwik (1818—1883), kandydat filozofji.
86	1	Tański Janusz (1864—1899), inżynier.
86	1	Tański Wacław (1867—1903).
29	3	Tańska Marjanna z Czempińskich (1773—1825) «najlepszej matce wdzięczne dzieci».
28	2	Tarczyński Józef (1841—1897), artysta muzyk.
30	5	Targoński Prosper (1840—1882), ks. karmelita (zaniedbany).
35	2	Tarnowska Anna (1847—1911).
60	1	Tarnowski Jan (1854—1912).
94	6	Tarnowski Stefan (1849—1906).
69	6	Tatarkiewicz Stanisław (1879—1906) (wiersze).
25	4	Tatarkiewicz Jakób (1798—1854), artysta rzeźbiarz.
34	1	Tatarkiewicz Jan (1843—1891), artysta dramatyczny (projekt A. Pruszyńskiego).
79	2	Tebeński Stanisław (1852—1908).
99	2	Tegazzo Franciszek (1829—1879), artysta malarz.
55	6	Tencer Otton (1852—1912), «umiłował prawdę i pracę.»
60	1	Terlicki Leon (1837—1909).
34	6	Tischler Antoni (1809—1883), obywatel m. Warszawy (projekt Gundelacha).
29	4	Toeplitz Ludwik (1830—1903), wychowaniec Marymontu.
25	4	Tokarzewski Szymon (1825—1890), literat, wygnaniec.
181	5	Tokarski Adam (1836—1891) (projekt J. Menzla).
29	5	Tolkemit Daniel (1791—1869), wojskowy polski (zaniedbany).
51	3	Tomaszewski Kazimierz (1834—1891), profesor konserwatorjum.
170	3	Tomeckich Rodzina.
45	5	Trąbczyński Stefan (1884—1913) inżynier.
Filar	31	Trębicki Władysław (1807—1861), oficer wojsk polskich.
66	3	Trębiński Stanisław (1851—1908), położył zasługi dla przemysłu krajowego.
85	6	Trojanowski Henryk (1847—1905), nauczyciel inst. głuch. i ociemn. (zaniedbany).
44	5	Truszkowski Hipolit (1823—1900) notarjusz.
82	6	Trciński Stanisław (1855—1906).
168	2	Trzeciak Marja (1844—1910).
13	5	Trzeciaków Rodzina.
219	2	Trzeciaków i Uszyńskich.
73	5	Tuczyn Antoni (1840—1906), kupiec i obywatel.

Kwat.	Szer.	
13	1	Tukałło Konrad ⟨†1908⟩, magister prawa i adm. szkoły Głównej.
8	7	Turkuł Ignacy ⟨1798—1856⟩, tajny radca, pomnik postawił mu rząd ⟨pr. Menzel⟩.
32	4	Turska Gertruda ⟨1777—1827⟩ ⟨piękny napis na grobie⟩.
11	2	Tworkowski Józef ⟨1852—1903⟩.
45	3	Tyrchowski Mikołaj ⟨1868—1872⟩ ⟨projekt artysty=rzeźbiarza Cenglera⟩.
43	5	Tyszka Andrzej ⟨1822—1905⟩.
Filar	14	Tykelów Rodzina
88	3	**U**bysz Andrzej ⟨1846—1914⟩, dyrektor szkoły ⟨zaniedbany⟩.
6	6	Ufniarski Franciszek ⟨1781—1840⟩, kapitan wojsk polskich.
52	6	Uklejskiego Józefa Rodzina.
50	2	Ulatowski Jur ⟨1891—1912⟩ artysta malarz.
Filar	23	Ulrych Marjanna ⟨1776—1828⟩ ⟨zaniedbany⟩.
156	2	Ungier Józef ⟨1818—1874⟩, wydawca ⟨projektował art. rzeźb. J. Biernacki⟩.
156	2	Ungier Gracjan ⟨1853—1911⟩, wydawca.
82	5	Urbański Franciszek ⟨1830—1894⟩.
79	1	Uściński Czesław ⟨†1844⟩ oficer wojsk polskich ⟨zaniedbany⟩.
76	5	Uziembło Seweryn ⟨1837—1892⟩, dekorator Teatrów Warszawskich.
159	3	**W**agner Józef ⟨1768—1855⟩ artysta muzyk.
Katak.	11	Waliszewski Gustaw ⟨1835—1855⟩.
Filar	38	Walewskich Rodzina, ⟨aleja katakumbowa⟩.
Filar	11	Walewski Adam ⟨† 1871⟩, ⟨aleja katakumbowa⟩.
68	4	Walicki Michał ⟨1824—1890⟩, radca stanu ⟨zaniedbany⟩.
43	3	Walknowski Lucyan ⟨Werowski⟩ ⟨1870—1915⟩, art. dramatyczny.
18	3	Walkiewicz Władysław ⟨1833—1900⟩, artysta=rysownik.
53	2	Wałecki Antoni ⟨1815—1897⟩, członek Akad. Krak., na polu badań przyrody
27	4	Wapiński Ludwik (1829—1901). [krajowej położył niezapomn. zasługi.
92	4	Warpechowski Kazimierz ⟨1790—1880⟩.
94	2	Wasilewski Aleksánder ⟨1854—1908⟩, obyw. m. Łęczycy.
6	4	Wasilewskich Rodzina.
62	3	Waśniewski Józef ⟨1858—1897⟩, literat.
55	3	Wawrzeniecki Józef ⟨1826—1897⟩, «człowiek prawy».
8	1	Webner Karol ⟨1820—1885⟩, obywatel.
47	6	Weilowa Maryna ⟨1878—1907⟩.
96	pod murem	Weinert Antoni ⟨1751—1850⟩, muzyk Król. St. Aug., przy kościele II brama.
45	5	Weiss Alojzy ⟨1855—1895⟩, ⟨projekt artysty rzeźb. B. Mazurka⟩.
8	7	Wendów Rodzina.
85	6	Weychert Izabela ⟨1857—1910⟩.
58	3	Węgliński Bronisław ⟨1850—1897⟩, obywatel.
34	3	Węgliński Franciszek ⟨1809—1881⟩, oficer wojsk pol. ⟨zaniedbany⟩
179	4	Węglowski Jędrzej ⟨1789—1861⟩ «wynalazca żelaznych lawetów».
15	1	Węgrzecki Stanisław ⟨1765—1845⟩, prezydent m. Warszawy, ⟨pr. Tatarkiewicza⟩.
76	5	Wicherkiewicz Antoni 1823—1892⟩, urzędn. prok. Królestwa Polskiego ⟨wiersze⟩.
13	6	Wichrowski Ludwik ⟨1829—1912⟩.
94	1	Widera Kazimierz ⟨1858—1891⟩, lekarz ⟨zaniedbany⟩.
9	6	Wietcki Michał ⟨1796—1848⟩, ⟨zaniedbany⟩.
35	5	Wielogłowskich Rodzina.
11	4	Wieniawski Henryk ⟨1835—1880⟩, kompozytor, ⟨projekt A. Pruszyńskiego⟩.
16	1	Wieniawski Juljan ⟨Jordan⟩ ⟨1834—1912⟩ literat=rolnik.
38	4	Wieniawska Marja Antoniowa ⟨1876—1911⟩.
55	5	Wierzbięta Wincenty ⟨1791—1861⟩, oficer wojsk pol.
Filar	14	Wierzbickich Rodzina.
39	6	Wiktorskich i Morawskich.
65	4	Wilczyński Władysław ⟨† 1887⟩, doktór medycyny.
67	2	Wilczyński Onufry ⟨1784—1856⟩, oficer wojsk polskich ⟨zaniedbany⟩.
73	1	Wilanda Kazimierza Rodzina.

Kwat.	Szer.	
78	4	Wilson Józef (1797—1887), pułkownik wojsk polskich.
18	4	Wiśniewski Józef (1837—1890), admin. i konserw. efektów pogrzebowych.
3	5	Wiśniewskich Rodzina.
45	5	Wiorogórski Jan (1812—1869), doktór medycyny (projekt B. Mazurka).
29 obok	3	Wiślicki Władysław (1829—1889), założyciel Towarzystwa Muzycznego.
98	6	Wiślicki Adam (1836—1913), redaktor «Przeglądu Tygodniowego».
70	2	Wiśniewski Seweryn (1804—1888), dyrektor szkoły (zaniedbany).
6	6	Wittig Roman (1858—1913).
49	5	Witowski Aleksander (1824—1885).
16	1	Witkowski Kalikst (1818—1877), prezydent m. Warszawy (zaniedbany).
10	5	Wizbek Antoni (1817—1872) art. rytownik, technik Banku Polskiego.
Filar	45	de Vidal Ludwik (1811—1862), nacz. Banku pol, red. Kur. Warsz. (aleja katakumb.).
89	6	Włodarska Marja (1888—1912).
14	5	Włodek Michał (1780—1849), generał wojsk polskich.
16	5	Wodanowski Juljusz (1821—1911), archiwarjusz gł. arch. Król. Polsk.
41	6	Wojno Marjanna (1832—1914).
44	4	Wojno Ludwik (1846—1903), inspektor szk. technicz. Dr. Żel. War. Wied.
71	1	Wojtkiewicz Witold (1880—1909), art. malarz.
58	1	Wojciechowski Zenon (1896—1912), utonął, ratując kolegów.
Filar	29	Wojciechowskich Rodzina.
K	4	Wojciechowski Konstanty (1840—1910), architekt (projekt Z. Otto).
75	3	Wojcicki Zygmunt (1857—1890), kupiec (zaniedbany).
25	1	Wojszyk Jan (1787—1876), kapitan wojsk polskich, (pod murem).
71	3	Wojdałowiczowa Aleksandra (1861—1913).
54	6	Wolski Stanisław (1859—1894), art malarz.
36	5	Wolski Ignacy (1841—1913), wielki patrjota.
13	3	Wołkowa Marja († 1911), art. dram.
Filar	15	Wołowski Adam (1808—1865), dyr. mennicy Warszawskiej.
Filar	18	Wołowskich Rodzina.
28	6	Wołłowicz Stanisław (1782—1872), oficer wojsk polskich.
67	1	Wortman Maurycy (1834—1910).
Filar	45	Woroniecki książę Adam Korybut (1796—1863), (pod katakumbami).
Filar	43	Woronieckich książąt Rodzina.
Filar	11	Wosińskich Rodzina.
46	6	Woyda Kazimierz († 1877).
7	1	Woyniłowiczowa Emilja (†—1889).
217	6	Wójcicki Hipolit literat (1844—1914).
85	2	Wójcicki Adam (1812—1904), sędzia apelacyjny.
199	4	Wóycicki Kazimierz (1807—1879), kronikarz.
34	5	Wóycicki Paweł (1842—1890), budowniczy, «prawy obywatel».
50	4	Wroczyńskiego Ignacego Rodzina.
16	4	Wróbel Franciszek (1837—1912).
31	1	Wróblewski Kazimierz (1786—1878), brygadjer Napoleona I.
71	1	Wróblewski Józef (1844—1911), uczestnik 1863 r.
178	1	Wrześniowski August (1836—1892), przyrodnik, prof. Szk. Głów. i Uniwer. Warsz.
18	1	Wunder Ludwik (1806—1849), lekarz (zaniedbany).
6	6	Wyczechowski Franciszek (1781—1856), prezes sądu kryminalnego.
178	1	Wyrwicz Władysław (1815—1863), art. dram. (projektował Wąsowski).
58	3	Wysocka Paulina (1836—1892), przełożona pensji.
Filar	6	Wysockich Rodzina.
7	1	Wysocki Stanisław (8113—1889), obywatel, (zaniedbany).
17	4	Wyszyński Józef baron (1782—1852), człon. Heroldji Król. Polsk. (zaniedbany).
41	6	Wyszyńska baronowa Jadwiga z Horodyskich (1828—1903).
Filar	17	Zaborowskich Rodzina.
75	5	Zaborowskich i Ostaszewskich.

Kwat.	Szer.	
59	5	Zabłocki Franciszek (1838—1902), księgarz.
87	3	Zagrodziński Józef (1842—1900).
267	6	Zagórski Włodzimierz (Chochlik) (1834—1902). literat.
L	3	Zahorowski Dominik (1802—1878), lekarz.
68	5	Zajączkowski Leon (1791—1879), sędzia apelacyjny (zaniedbany).
38	6	Zaiąc Józef (1863—1910).
62	3	Zajączkowskiego Kazimierza Rodzina.
		Zajączek Józef (1752—1825), namiestnik Król. Polskiego, pochowany w katakumbach w filarze wprost kamienia grobowego Leona Tarnowskiego, na kamieniu wyżłobiona litera Z. Serce Zajączka spoczywa w kościele Bernardynów.
160	4	Zakrzewski Feliks († 1909), pracował 63 lata dla ukochanej ziemi.
19	1	Zakrzewski Hilary (1791—1861), pułkownik wojsk polskich.
93	3	Zakrzewskich Rodzina.
158	6	Zaleski Marcin (1796—1877) art. malarz.
38	1	Zalewski Daniel (1827—1868), artysta=rzeźbiarz.
57	2	Załęski Henryk (1840—1913), profesor szkół.
1	4	Zambrzyckich Rodzina (projektował art. rzeźb. L. Wasilkowski).
Filar	20	Zarzycki Aleksander (1834—1895), artysta muzyk, dyr. Tow. i Inst. Muzycznego.
Filar	41	Zarembów Rodzina.
66	6	Zaremba Edmund (1841—1901).
42	5	Zawisza Czarny Artur (1854—1897).
2	3	Zawadzki Franciszek († 1864), oficer wojsk polskich (zaniedbany).
42	6	Zawadzki Aleksander (1835—1903), doktór medycyny «przeszedł, dobrze czyniąc».
50	2	Zawadzki Zygmunt (1854—1880), inżynier (zaniedbany).
16	3	Zawadzki Kazimierz (1784—1859), oficer wojsk polskich.
80	5	Zawadzka Faustyna (1807—1894), córka szamb. dw. polsk. «żyła dla dobra kraju».
Filar	20	Zawadzkich Rochów Rodzina.
P	1	Zawadzki=Światopełk Ludwik (1832—1892) (podług projektu Rodziny Zawadzkich,
55	6	Zawadzki Bronisław (1849—1905), literat. [pomnik wyk. T. Skonieczny).
29	2	Zbikowska Barbara (1811—1891), podchorąży wojsk polskich.
Filar	4	Zdzitowieckich Rodzina.
Filar	37	Zenowiczów Rodzina.
179	2	Zieliński Dominik (1818—1878), mecenas.
Z	6	Zielińskich Rodzina.
78	6	Zieliński Jakób (1844—1909), weter. z 1863 r. wygnaniec, prac. na cudzym zagonie lat 38.
33	3	Zieliński Ignacy (1781—1835), kontroler izby obrachunkowej Królestwa Polskiego.
63	2	Zielińska Franciszka (1880—1903).
33	4	Ziemiński Bronisław (1860—1915), doktór med.
30	6	Ziemiński Faustyn, kaznodzieja O.O. Bernardynów.
10	6	Ziemiecki Franciszek (1786—1843), radca skarbu (zaniedbany).
8	5	Ziemięcka Kazimiera (1820 – 1873).
73	3	Żmigrodzki Sylwester (1850—1900), z Podlasia.
49	6	Żelisławskiego Józefa Rodzina.
7	4	Żelazowski Jan († 1865), oficer wojsk polskich.
55	1	Żemaitis Maciej (1858—1911), radca stanu, profesor.
19	3	Żmichowska Narcyza (Gabrjela) (1819—1877), (pomnik ufundowali Rodacy).
E	2	Żmurko Franciszek (1858—1910), art. malarz (projekt nieukończony, Zyg. Otto).
13	1	Żółkowski Aloizy (ojciec) (1777—1822), komik, autor «Momusa».
13	1	Żółkowski Aloizy (syn) (1814—1889), komik (projekt Ludw. Pyrowicza).
34	1	Żurawski Paweł (1789—1865), oficer wojsk polskich, (zaniedbany).
Filar	45	Żwan Antoni (1808—1872), pułkownik wojsk ros.
19	1	Żwan Antoni (1789—1863), oficer wojsk polskich, bił się pod Grochowem, zwany
19	1	Żwan Kazimierz pułk. kwaterm. wojsk polskich. [«po ślepiach!»
30	5	Żyliński Faustyn († 1866), art. opery polskiej.
40	3	Żyrkiewicz Furs Walerjan (1848—1906), jenerał piechoty, (projekt Stabrowskiej).

„WIEM, ŻE ODKUPICIEL MÓJ ŻYJE, ŻE W DZIEŃ OSTATECZNY POWSTANĄ I BĘDĄ OGLĄDAĆ BOGA MEGO“.

KATAKUMBY.

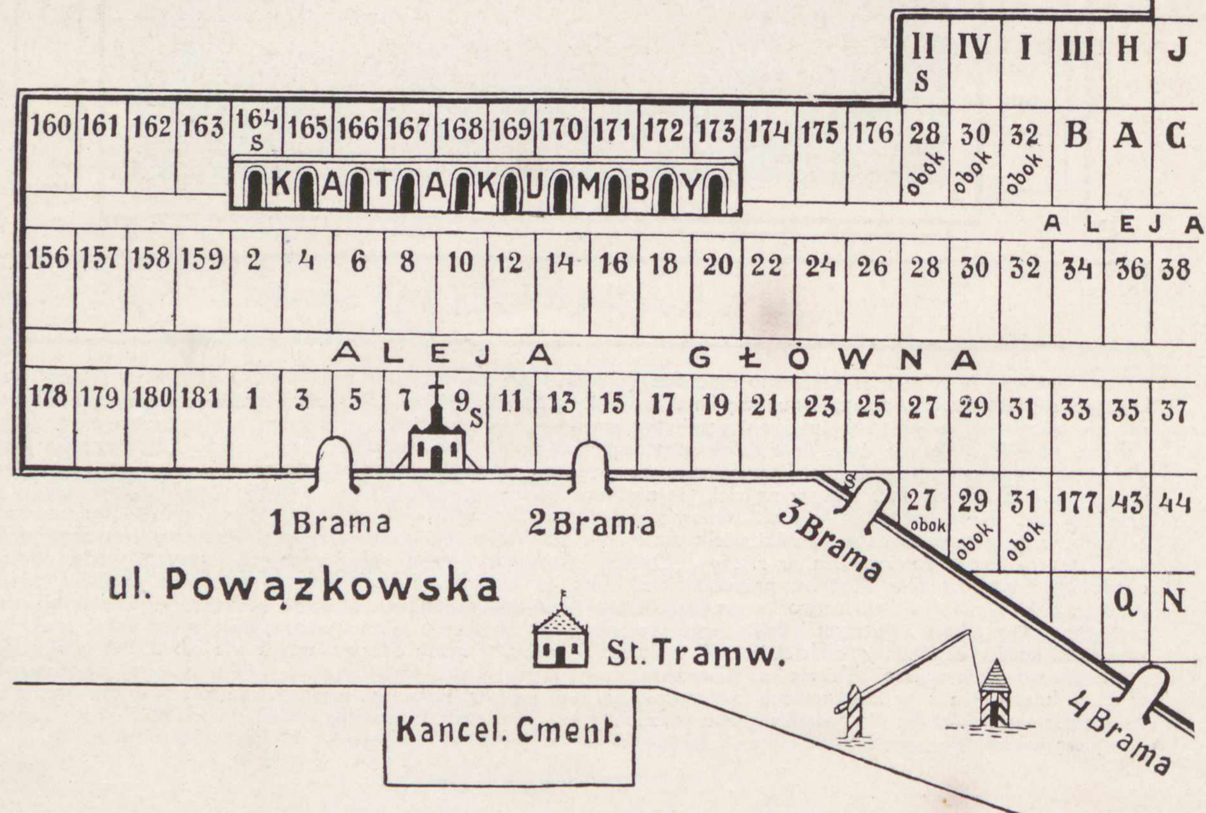
Kiedy w roku 1791 zakładano cmentarz Powązkowski, równocześnie zbudowano katakumby. Jakiemi względami kierował się budowniczy, planując budowę katakumb, nie wiemy, to pewna, że monumentalność ani sakralność wytycznej roli nie odegrały. Podniosłość duchowa przybytku zmarłych zawarta została w cytacie, umieszczonej na czele gmachu: „Wiem, że Odkupiciel mój żyje, że w dzień ostateczny powstaną i będą oglądać Boga mego." (Z ksiąg Joba, rozdział 10 wiersz 2). Napis ten przeszkadzał komuś, więc go podczas ostatniej przebudowy katakumb zniesiono, bez żadnej zgoła przyczyny. Notujemy fakt ten w nadziei, że niedługo wybije godzina, kiedy wszystkie pamiątkowe napisy zostaną przywrócone. Katakumby, aczkolwiek stanowią najsmutniejszą część cmentarną, to jednak są dla nas tem cenniejsze, że kryją w swych sklepieniach szczątki wielu wybitnych osobistości. Najpierwsze spoczęły tu zwłoki łowczego wileńskiego ś. p. Jerzego Sylwestrowicza zm. w r. 1793. Ogółem pochowano tutaj 1500 zmarłych, których dzieje domagają się obszernego opracowania. Może w przyszłości zdołamy to uczynić. Katakumby w tym stanie, w jakim znajdują się obecnie, dają nam żywe świadectwo karygodnego nieposzanowania pamiątek. Podczas odnawiania gmachu, bez ceremonji zarzucono stare napisy cementem i dziś, chcąc stwierdzić, kto w danem miejscu spoczywa, należy odbić tynk i zbadać zawartość każdej katakumby oddzielnie. W odpowiedzi na liczne nasze odezwy, w sprawie odszukania grobu Kołłątaja, otrzymaliśmy od mecenasa Aleksandra Kraushara cenną wskazówkę, świadczącą, że Hugo Kołłątaj pochowany został w d. 28 lutego 1812 r. w katakumbach nad zwłokami ś. p. Julji hr. Potockiej, niestety jednak, nawet tak bogata rodzina, do jakiej zmarła należała, nie potrafiła grobu jej zachować. Zbadajmy katakumby, niech ta poważna praca zapoczątkuje nową erę w dziejach cmentarza.

Do Czytelników.

Na cmentarzu powązkowskim spoczęło 512,631 zmarłych. Olbrzymia ta cyfra mówi sama za siebie. Literatura cmentarna prawie nie istnieje. Pragnąc choć w części zadość uczynić dotkliwemu brakowi, dającemu się uczuwać w tym dziale piśmiennictwa, wypuściliśmy w świat „ALBUM POWĄZEK". Z konieczności ograniczyliśmy się do zilustrowania tylko pewnej liczby pomników, nie znaczy to jednak, byśmy pracę naszą poczytywali za ukończoną, przeciwnie: przystępujemy niezwłocznie do wydania tomu II i dlatego zwracamy się do Czytelników z prośbą, aby wszelkie uwagi, mające na celu dopełnienie naszej pracy, zechcieli łaskawie skierować pod adresem autora i wydawcy:

W. Jeziorowski. Warszawa, ul. Hoża 36, telefonu 87-37.

PLAN SYTUACYJNY
CMENTARZA POWĄZKOWSKIEGO.
w 1915 roku.

KATAKUMBOWA

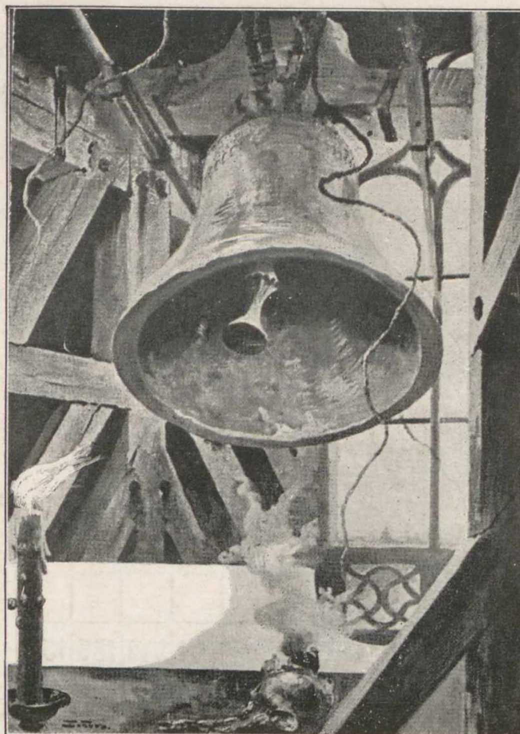
KLIN

5 Brama

OBJAŚNIENIE.

Kwatery oznaczone są liczbą arabską, albo rzymską, lub literą. Kwatera dzieli się na 6 szeregów, licząc równolegle do drogi. Studnie oznaczone są literą S. Wyraz „obok" Zarząd Cmentarza oznacza wyrazem „wprost".

Pośrodku cmentarza wznosił się prymitywny w swej formie, o ponurym wyglądzie drewniany budynek, zaopatrzony w dwa dzwony, które donośnym dźwiękiem obwieszczały o każdym zbliżającym się orszaku pogrzebowym. Kiedy w roku 1891 przebudowano i powiększono kościół powązkowski, pomieszczono na jego wieżach dzwony żałobne i dwonnicę cmentarną skasowano, wzorem kazalnicy, którą zniesiono znacznie wcześniej.

DZWONNICA.

Ostatnia nam godzina
dla ciała ześle zgon,
przed Boga wiodąc tron,
gdzie wieczność się poczyna,
śpiżowy zagrzmi dzwon.
Mogiła każda bratnia
świeży powita plon...
Przecudnie dźwięczy ton:
muzyka to ostatnia —
jeden dla wszystkich dzwon...

W. J.

SPIS RZECZY.

ARTYSTYCZNE ZDJĘCIA FOTOGRAFICZNE WYKONALI:

pp.: W. Sarjusz-Wolski, Włodzimierz Kirchner, Antoni Dębno-Krzyżanowski, Andrzej Stołągiewicz, Teofil Truszkowski, Jan Miszczak, W. Sztyblewski, Jan Cygański, W. Grodzki, Nofok-Sowiński, Bronisław Karyłowski, Wacław Trzciński. ***„Zadaniem naszem było fotografowanie oddzielnych pomników, nie zaś widoczków powązkowskich".***

„ALBUM POWĄZEK" rozpoczęliśmy opracowywać w r. 1913, ukończyliśmy druk d. 5 sierpnia 1915 r. w chwili wkroczenia wojsk niemieckich do Warszawy. Pracy naszej towarzyszył huk armat i przeciwności, wynikające z przyczyn doby wojennej.

Redakcja wydawnictwa „ALBUM POWĄZEK" w Warszawie, ul. Hoża 36, tel. 87-37.

